

W. E. JOHNS

BIGGLES A TERORISTÉ

TOUŽIMSKÝ & MORAVEC

PRAHA

1997

© W. E. Johns, 1954

Jacket illustrations Zdeněk Burian, Petr Barč

© Zdeněk Burian – dědicové, 1997

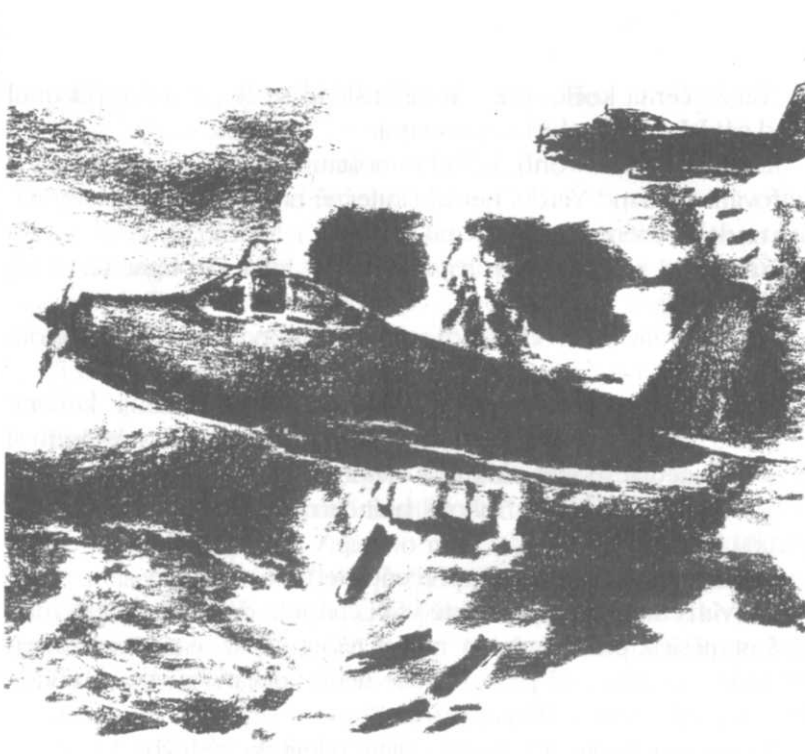
© Petr Barč, 1997

Illustrations © Petr Barč, 1997

Translation © Milan Hausner, 1997

Remake © Mikuláš Moravec, 1997

ISBN 80 – 85773 – 67 – 8

KAPITOLA PRVNÍ

PAST NA KRYSU

„Nevypadáte dnes moc dobře, Bigglesworthe,“ řekl generál Raymond a vzhlédl ke svému oblíbenci s nenuceným úsměvem. „Hádal bych, že vám v autobusu někdo stoupl na kuří oko. Je to tak? Co vlastně ode mne chcete? Spusťte!“

„Nejel jsem autobusem,“ odsekl Biggles. „Přišel jsem za vámi z vlastní vůle a to dělám vždycky nerad. Šel jsem pěšky. Jen proto, abych to oddálil.“

„Takže černá kočka přes cestu?“ ušklíbl se Raymond a přisunul přeci návštěvníka krabici s cigaretami.

Jenomže Bigglesworth, velitel samostatné jednotky leteckého vyšetřování Scotland Yardu, neměl skutečně na společenské žerty náladu a dal to svému nadřízenému najevo.

„Žádám o půlroční dovolenou,“ řekl a sáhl po cigaretě. „Ode dneška!“

Raymond zachmuřil obočí, tři vteřiny Bigglese pozoroval a potom vstal.

„Tohle mi nedělejte,“ zavrčel. „Moc dobře se pamatuji, kolikrát jsem vás posílal na dovolenou a vy jste neměl zájem. Myslel jsem si o vás, že nedáte pokoj, dokud v zájmu lidstva a spravedlnosti neodhalíte všechny hříchy tohoto bídného světa. To jsem se tolik pletl?“

„Dejme tomu, ale spíš mne přeceňujete!“

„To vím také. Mluvte dál. Jistě však chápete, že když vás uvolním na šest měsíců, přinutí mne to, najít si náhradu. Až se pak vrátíte, zaměstnám vás nanejvýš jako poradce nebo odborného znalce. Bude to konec vyšetřování, Bigglesworthe!“

„Vy mi nerozumíte, pane. Nehodlám odejít do výslužby.“

„Je to vzájemné. Já zas nerozumím vám,“ prohlásil Raymond a sedl si. „Co vlastně chcete? Povalovat se po pláži? Lyžovat v Alpách? Rybařit v Kanadě, nebo se projíždět na velbloudu kolem pyramid?“

Biggles se nečekaně zasmál.

„S tím velbloudem jste málem trefil do černého,“ řekl. „Dostal jsem totiž chuť vstoupit na čas do Cizinecké legie!“

„K Francouzům?“ Raymond se znovu chystal vstát. „Co vás k tomu vede? Vždyť vy vážně nutně potřebujete pár dnů vysadit. Jak vás tohle napadlo?“

„Dohodli jsme se na tom.“

„S kým, propánakrále? Měl na sobě svěrací kazajku?“

„Ne. Byl to Marcel Brissac z francouzské Suréte.“

Velitel užasle zamrkal.

„Chcete polykat písek spolu?“

„On už má první chod za sebou, pane.“

Raymond se protáhl a narovnal se. Sepjal ruce a položil je na desku stolu mezi dvě haldy nevyřízených spisů. Mlčel a hlavou se mu asi proháněly úvahy, na jakou podivnou záhadu Biggles se svým francouzským kolegou narazil. Nenapadlo ho nic.

„Tak se konečně posad'te a mluvte!“ řekl pak. „Chováte se tajemně už moc dlouho!“

Biggles sklesl do křesla, zapálil si a začal.

„Před dvěma týdny jsem byl v Paříži a s Brissacem jsem se sešel v malé hospůdce na náměstí Bastilly. Nad sklenicí vína se mi svěřil, že se chystá k odjezdu. Zajímalo mne to, hlavně když mi řekl, že bude muset zapomenout své jméno a pařížskou adresu. Zíral jsem na něj jako na blázna a vypadal jsem tehdy podobně jako teď vy, pane. Jenže pak se dal do vyprávění. Když skončil, musel jsem jeho důvody uznat. Přišel na hnízdo sršňů.“

„Ten bodavý hmyz poletuje nad Afrikou?“

„Je to složitější, pane. Marcel mi poskytl pár tak významných informací, až jsem si musel přiznat, že jsme břídilové. Dokonce jsem na vás dostal v té chvíli zlost!“

„Tím chcete říci, že se naše úlohy vyměnily?“ zavrčel Raymond. „Ti za kanálem jsou lepší? Přišli na něco, co my nevíme, a vy teď hodláte uložit ten případ mně?“

„Ne, pane. Řekl jsem snad jasně, oč mi jde. Chci jen Brissacovi pomoci a jít za věcí na vlastní pěst. Trvá už moc dlouho, co nás podceňujete! Chcete, abychom našli břídila, co vykradl trafikku jen proto, že měl na klopě letecký odznak! Chytneme ho a vy nás pošlete za hochem, který uloupil pár snubních prstenů. Vysvětlíte mi to tím, že jeho strýc létal za války na beaufighteru. Zlobím se na vás, pane generále, protože to přece není práce pro nás.“

„Snad nechcete, Biggles, abych kvůli vám vyvolal třetí válku? Co vlastně objevil ten váš Brissac?“

„Marcel se dostal na stopu nesmírně nebezpečných lidí. Z jeho údajů je jasné, že jde o výtečně organizovanou skupinu zločinců. Říkám vám to nerad, pane, ale zdá se mi, že by jim mohlo závidět celé naše ministerstvo! Ta banda je schopná všeho, pane!“

„Volíte silná slova, Bigglesworth.“

„Snad. Může to být také tím, že od vás o nich nepřišla jediná zpráva! Jak je to možné, když z Doveru do Calais je to jen pár desítek mil? Jste vůbec s Francouzi ve styku?“

„Jistě,“ řekl Raymond. „Tak už ale vysypte, co vám ten Marcel napovídal!“

„Asi víte, že se s Brissacem známe už dlouho a přiznávám, že jsem tehdy nejel do Paříže náhodou.“

Pozval mne. Patrně proto, že nevěděl na koho jiného se obrátit.“

„Zeptal jste se ho, proč se nám neozval?“

„Ne.“

„Tak vám to povím za něj,“ řekl Raymond. „Nebyl si svojí věcí jist! Poslyšte, Bigglesworthe, měl jste mi zpracovat tu příručku pro letecký výcvik! Jak jste s ní daleko?“

„Zatím jsem napsal osnovu, pane. Ale křivdíte mi. Dovolte malou otázku. Četl jste zahraniční rubriku včerejších novin? Chcete ode mne slyšet, co mi vyprávěl Brissac a sám stále odbočujete! Četl jste ty noviny nebo ne?“

„Ano,“ řekl Raymond. „Co máte konkrétně na mysli?“

„Mám na mysli tu řadu bombových útoků na usedlosti Palestinců v Jordánsku.“

„Jistě. Vím o tom.“

„Chápete, že tím pádem vzala za své dohoda mezi Židy a Araby, která byla ještě den předtím na spadnutí?“

„Ovšem. Bohužel.“

„Doufám, že také chápete, na jakém omylu je novinář, který ty útoky označil za tragickou shodu okolností?“

„To nevím,“ zaváhal Raymond. „Ale může to tak být.“

„Může!“ řekl Biggles. „Nejsem odborník na politiku, ale je přece každému jasné, že ačkoli OSN vzala Izrael na vědomí, všem ostatním arabským státům kromě Egypta se to nelíbí! Všichni přece obvinili z těch násilností Izrael!“

„V tisku to bylo,“ připustil Raymond. „Nechtěl byste se raději vrátit ke svému Francouzovi?“

„To právě dělám, pane. On je totiž přesvědčen, že to nebyla předem připravená provokace Arabů!“

„Cože? Jak můžete vědět, co si teď myslí Brissac? Řekl jste mi, že jste s ním mluvil před dvěma týdny!“

„Předpověděl to,“ řekl Biggles. „V arabských státech i v Izraeli je spousta horkých hlav a podle řady politiků je podpis dohody to poslední, oč obě strany stojí. Těch rozumnějších je však přece jen víc. Je proto nutné, aby vybuchly bomby. Postará se o to někdo třetí. Nikdo se tomu nebude moc divit a napětí je zachováno!“

„Moc jste to nezkrátil, člověče. Držte se faktů! Všichni přece čekají na podpis mírové dohody. Proč si myslíte, že do toho strká nos někdo cizí? Kde máte důkazy?“

„Nemám je. Ale slovo terorismus jste slyšel!“ vyhrkl Biggles. „Jsem totiž přesvědčen, že ty útoky nespáchal Izrael ani Egypt, ale ani žádná z arabských zemí! Ty výbuchy má na svědomí někdo docela jiný!“

„Kdo?“

„Skupina lidí, kterým nesmírně vyhovuje, když se Střední východ koupe v krvi. A neplatí to pouze pro oblast Palestiny. K podobným útokům přece dochází všude, kde nejsou přesně vymezeny hranice a tam, kde se střetávají různé zájmy. V Jižní Americe, na mnoha místech v Asii, na severu Afriky! Všude tam, kde si lidé nerozumí z národnostních, náboženských nebo jiných důvodů.“

„Zadržte, Bigglesworthe,“ řekl Raymond. „Mluvíte tu o známých věcech, ale nechápu smysl vašeho

plamenného projevu. Kam těmi úvahami míříte? Nějaký nadnárodní terorismus?“

„Marcel Brissac věří, že ty incidenty nejsou náhodné a většina z nich nevznikla ani následkem politické propagandy. Jeho názor sdílím, pane! Jde tu prostě o zdařilé pokusy torpédovat mírové snažení Organizace spojených národů. Jinými slovy se někdo snaží udržet války v běhu!“

„Ale to je fantastický nesmysl! Proč by to dělal?“

„Pro peníze, pane! Je tuze málo jiných důvodů, proč se lidé dávají do práce! Bez těch incidentů by civilizovaný svět mohl omezit výrobu zbraní! Obranné programy, jak rádi říkáme a píšeme v novinách. Mohlo by být mnohem méně samopalů, bomb, granátů, ale i letadel, tanků a ponorek! Co jen by vyráběly ubohé továrny, kdyby nebylo zbrojního průmyslu? To však zdaleka není všechno. Jeden výbuch na správném místě a ceny nafty, gumy, ocele a mnoha dalších strategických materiálů letí nahoru! Pár lidí přijde o život, ale rozhýbe to miliony liber! Nebo se pletu?“

„Ne, Biglesworthe. Máte pravdu.“

„Tak čemu se divíte? Ta fakta se vám nelíbí?“

Raymond se usmál.

„Asi byste se měl dát na politiku,“ řekl. „Jaká fakta? Ještě jste mi žádná neřekl!“

„Snad nechcete popřít, že státy utrácí miliardy na zbrojařské programy jen proto, aby se mohly bránit jeden proti druhému?“

„Ovšemže to nepopírám.“

„A věříte, že jsou na světě lidé, kterým se ježí chlupy na těle, když slyší o světovém míru? Kteří považují konec válčení za velkou hrozbu?“

„Budiž,“ zaváhal Raymond. „Ale začněte s těmi fakty!“

„Začnu,“ řekl Biggles. „Udělal jsem si sám malý průzkum a došel jsem ke jménu Julius Rothenburg. Jistě jste o něm také slyšel. Byl to boháč, světoběžník a určitě veliký lotr a podvodník. Dozvěděli jsme se to ale, až když zemřel. Dřív jsme o něm věděli jen to, že je jedním z nejbohatších a nejmocnějších mužů světa! Ted' víme, že dosazoval do křesel prezidenty a když se mu znelíbili, pouštěl je zas k vodě. Ještě pozoruhodnější bylo, že nikdo netušil, kdy se narodil a zda je Rothenburg jeho skutečné jméno. Jeho život byl zahalen tajemstvím a dalo se jen hádat, zda žije v Londýně, Paříži, Bostonu, či snad někde ve Švýcarsku nebo v Monte Carlu. Na všech těch místech měl přece svá sídla!“

„Zrychlete to, Biggles!“

„Dobře. Za první světové války prodával zbraně oběma stranám! Vydělal obrovské peníze! V meziválečném období sám organizoval revoluce v Jižní a Střední Americe! Prodal své zbraně jednomu státu a sousední zemi varoval, že ji ta první chce přepadnout. Pochopitelně od něj také chtěli zbraně a on jim je prodal! Další peníze tehdy proudem! Nikdy se nikde neukázal sám, ale posílal k jednání své lidi. Nejčastěji jistého Johanna Klutze – odborníka na zbraně i na vyjednávání. Nesmírně by mne zajímalo, co dělá Klutz v době po Rothenburgově smrti.“

„Nejspíš dělá dál to, co umí.“

„Přesně, pane. Obchod se zbraněmi! A jsme u faktů! Tenhle Klutz je člověk, pro kterého se stalo shromažďování peněz drogou! Copak asi dělá zrovna teď, pane?“

„Jak to mám vědět? Zrovna o tom jste se bavil s Brissacem?“

„Ano.“

„Já ale nemám na tak dlouhé historky čas!“

„Už jsem u jádra věci, pane. Marcel vyšetřoval několik pumových atentátů a narazil na jeden, který mu připadal více než podivný. Došlo k němu dost daleko odtud u hranic Francouzského Somálska byl sestřelen letoun, o němž se prokázalo, že těsně před tím, neznámo proč, bombardoval větší vesnici za hranicemi v Etiopii! Shodil tam prý jen několik pum, ale stačilo to, aby vzápětí došlo na hranicích k řadě nepokojů. Válka byla na spadnutí!“

„Nesl letoun výsostné znaky nějaké země?“

„Ano a to je první záhada. Šlo o francouzský stroj typu Breguet a byl pomalován stejně jako ostatní francouzská válečná letadla! Nastal rozruch. Etiopie obvinila Francii z terorismu a Francouzi se bránili tím, že žádné rozkazy k útoku nevydali. Dost pikantní situace nastala, když se zjistilo, že stroj jim skutečně patřil. Pár týdnů před incidentem zmizel z vojenského letiště a armáda ho prohlásila za pohřešovaný!“

„Vzpomínám si,“ zachmuřil se Raymond. „Ovšem! Právě ta okolnost Francouzům velice ztížila celé jednání. Vysvětlovali to obtížně a dlouho!“

„Velmi správně! Šlo o lehký bombardér, který původně patřil 77. eskadře se základnou v Severní Africe. Nějací podnikavci ho tam za noci vytlačili z hangáru a letoun zmizel. Ukradli ho! Věc tak ostudnou bylo obtížné přiznat. Lajdáctví stráží a jejich žalostná neschopnost sice přinutily francouzské velení k tvrdým trestům a výměně důstojníků na základně, nicméně

oficiální vysvětlení znělo jinak. Francouzská strana prohlásila, že stroj zmizel při delším průzkumném letu někde nad pouští! Skutečný průběh znám od Marcela a on mi také prozradil, že to není jediný případ, kdy francouzské vojenské stroje zmizely za podobných okolností. Na přímou otázku dokonce připustil, že jeho lidé nemohou takovou krádež vyloučit ani v budoucnosti.“

„Příšerné,“ řekl Raymond. „Pokračujte!“

„Skutečně netrvalo dlouho a na etiopské pohraničí zaútočil jiný bombardér. Tentokrát byla francouzská obrana připravená a vyslala teroristovi vstříc pár stíhaček. Pilot bombardéru odmítl příkaz k přistání. Přinutili ho přistát a dopadli ho. Ten chlap se jmenoval Voss a nedalo moc práce prokázat, že zběhl z Cizinecké legie!“

„Chyba,“ zavrčel Raymond. „Legie nemá letectvo! V tom si jsem zcela jist. Oklamali vás.“

„Vůbec ne. Netvrdím přece, že Voss v Legii létal. Patřil tam k jakési běžné pěší jednotce, ale býval pilotem *Luftwaffe* a naučil se tam spoustě věcí. Jako mnozí, kdo sloužili Hitlerovi! Když ho vyslýchali, odmítl vypovídat. Chtěli od něj vědět, jak získal letadlo, podle čeho si vybral vesnici, kterou napadl, a proč to vlastně všechno udělal, ale neřekl ani slovo. Jediné co vypověděl bylo, že mlčí proto, aby mu někdo nepodřízl krk! Ačkoli byl velmi přísně strážěn, uprchl z vězení!“

„Ti Francouzi jsou ale nezodpovědní!“

„Zbytečně jim ubližujete, pane. Jde o důvtipné spiknutí a je víc než těžké mu zabránit. Voss měl zřejmě velmi mnoho vlivných přátel. To totiž zdaleka není konec. Netrvalo déle než tři měsíce a tentýž muž byl

zadržen při pokusu přistát s americkým letadlem ve vysoce výbušném prostoru v Indočíně, na hranicích u Vietnamu! Bombardoval prý nějakou pokojnou vietnamskou vesnici! Tehdy Francouzi zvolili tvrdší metodu výslechu. Když vytrvale mlčel a omílal starou píseň o tom, že by výpověď zaplatil životem, dozvěděl se, že aby se to nezdržovalo, popraví ho oni sami. Zašli dost daleko a postavili ho před popravčí četou. Voss konečně změnil názor.“

Biggles se odmlčel.

„Co jim řekl? Nenapínejte mě.“

„Přiznal hlavně to, co stejně věděli. Že je žoldák. Pracuje pro toho, kdo lépe platí. Je mu prý líto mrtvých, ale práce je práce. Řekl i zajímavější věci. Kontakt na poslední řemeslo prý získal v Cizinecké legii! Někdo ho tam prý oslovil. Dotyčný muž věděl, že Voss je zkušený pilot a slíbil mu víc než pěkné peníze, když z Legie zběhne a vrátí se k létání. To se Vossovi líbilo. Snad ho navíc i trochu vyděsily řeči o mlčenlivosti a hrozba smrti. Tomu moc nevěřím, byl to voják a nacista. Brzy nato zběhl a stal se jedním z hrstky chlápů, startujících z malých soukromých letišť v Asii a Africe, která nejsou zakreslená na mapách. Na cíl těch letů se ho snad už ani nemuseli ptát.“

„Kdo ho přiměl ke zběhnutí?“

„To strašně zajímalo Marcela a potom i mne. Jenže tady se Voss zapřísahal, že jméno nezná a nic už nepomohly ani další hrozby. Nikdy potom prý už toho člověka neviděl. Ten muž je přitom klíčem k celému špinavému obchodu a skoro stejně jisté je, že Voss ho znát musel! Lhal jim!“

„Proč myslíte?“

„Odkud by ten tajemný legionář věděl co dělal Voss za války. Musel mít přístup k jeho dokladům a nepochybně si pilota předem pořádně proklepal. Ti dva se ve službě v Legii viděli stokrát!“

„Asi máte pravdu. Ale co když Voss mezi legionáři sám vyprávěl o svém hrdinství? Mohl se chlubit.“

„Marcela to také napadlo. Jenže pak by Voss toho chlapa musel taky znát. Patřil by do party kamarádů, kde se tyhle řeči vedou. Brissac dal proto vypracovat přehled všech dezertérů z Legie za poslední dva roky. Užasl, když zjistil, že téměř polovina z nich byli piloti nebo letečtí mechanici! Tady už žádné náhody nemohou platit, pane.“

„Co ještě řekl Voss?“

„Moc už toho není. Ti, kdo ho vyslyšali, si totiž mysleli, že víc neví. Asi je přesvědčil, že nedokáže nic jiného než pilotovat letoun, zabíjet nevinné lidi a poslouchat rozkazy. Nejspíš to na ně přesvědčivě sehrál. Vypověděl ještě pár slov o svém nadřízeném, kterým byl další dezertér z Legie. Měl to být jakýsi Klein, ale tak se v Německu jmenují tisíce lidí. Žádné podrobnosti, ale těm z rozvědky to stačilo. Myslím si, že výslech hodně odbyli!“

„Kde Voss skončil?“

„To je další trapná záležitost. Uprchl podruhé! Zmizel!“

„To by nevymyslel žádný fantasta,“ zaúpěl Raymond. „Kdy vlastně zasáhl té do věci Brissac?“

„Přesně nevím, ale je to už pár měsíců. Pochopil jsem to tak, že na jeho stůl zanesl vítr pár papírů o Vossovi a vtipný Marcel zavěřil. Muselo na tom být zrnko pravdy a buldoci nežijí jenom v Anglii. Marcel se

zakousl. Vycítil, že v celé věci jde o hromady peněz a přestal hledat jednotlivce. Zaměřil se na hledání velké organizace. Obyčejný letec na miliony ani nemyslí. Brissac si to uvědomil a začal si všímat společností, které mají největší zájem právě o změny peněžních kurzů, o výkyvy na burzách. Vyprávěl mi, s jakým úžasem sledoval některé prodeje a nákupy, které přinesly zázračný zisk. O obchody, které proběhly těsně před tím, než se odehrál incident, který přivodil zvrat v očekávaném vývoji!“

„Ty incidenty někdo připravoval,“ zavrčel Raymond. „Chápu. Není to zase tak nic nového.“

„Jistě,“ řekl Biggles. „Nějaký něžný drahoušek se vždy postará o to, aby někde vybuchla puma! Přesně tom, kde na tom může někdo jiný zbohatnout! Věřím dokonce tomu, že ti co bombardují, netuší o jak velké peníze jde! A kdo v té hře hraje? Měli bychom po něm sáhnout dřív, než on sáhne po nás! I když je to neuvěřitelné, jsem přesvědčen, že jde i o existenci Organizace spojených národů!“

„Tak daleko snad přece jen nejsme,“ řekl Raymond, ale ve tváři se mu objevilo znepokojení. „Je ovšem pravda, že na ministerstvu zahraničí jsou občas silně znepokojeni podivným vývojem některých oblastí. Jakoby incidenty v různých místech připravovaly sehrané skupiny a časovaly je vždy na jeden termín. Všichni tam hledají původce v dalekém zahraničí a neuvědomují si, že...“

Odmlčel se.

„Pokračujte, pane!“

„Je možné, že se nemýlíte, Bigglesworthe! Francouzská cizinecká legie skutečně může být báječným

zdrojem lotrů! Po válce se v ní sešlo dost a dost vyvrhelů z různých koutů Evropy, kterým teď na ničem nezáleží. Šikovný verbíř si může vybírat a ani nepotřebuje moc nabízet! Čím víc o tom přemýšlím, tím je to jasnější. Kde jinde hledat sebranku, které nezáleží ani na cti, ani na vlasti, ale jen a jen na penězích!“

„Mírněte se, pane. Je tam i čestný Marcel Brissac.“

„Doufá, že si ho ten záhadný verbíř najme?“

„To sotva. Spíše se snaží objevit stopu té krysy. Ani ho příliš nezajímá osud zběhů. Jsou to malé ryby. Hledá žábu na prameni!“

„A co udělá, až ji najde? Bude za ní stát celá armáda advokátů, kteří jsou schopni všeho. Banda ovlivňující světové burzy, snadno zaplatí ty nejlepší! Vydělávat na burze není trestné.“

„To bych nechal na odbornících,“ usmál se Biggles. „Dokud nemám lososa na udici, neuvažuji o dobrém kuchaři.“

Raymond se zahleděl Bigglesovi do očí.

„Do práce v takové organizaci by se snadno mohl zapojit i váš starý protihráč. Nenapadlo vás zjistit si, co zrovna dělá Erich von Stalhein? Zaslechl jsem, že prý prošel železnou oponou, aby svým novým pánům zařídil na naší straně hrst drobností.“

„Zatím ne, ale je to zajímavý nápad,“ řekl Biggles. „Vyloučit se to nedá. Zajímalo by mne, co s ním je.“

Raymond vstal, zhoupl se v kolenou a zadíval se na podlahu, jakoby tam bylo něco napsáno. „Ovšem,“ zavrčel potom. „Takové spolky nepochybně existují. Vystrašil jste mne natolik, že jsem ochoten vám uvěřit. Nebýt vás, málem bych si přisadil na světový mír, Bigglesworthe. Odkud a jak začnete?“

„Nemělo by smysl kroužit nazdařbůh světem a koukat dolů, až se tam šťastnou náhodou ukáže tajné letiště. Nejrozumnější bude jít se mrknout na jediné ohnisko náказы, o kterém vím. Tam, odkud si berou piloty a mechaniky. Daleko nebude ani místo, kam si chodí obstarávat letadla!“

„Stále se vracíte k Cizinecké legii.“

„Jistě, pane. Rád bych dostal s sebou doporučení, podle něhož jsem dobrý pilot a velký zlotřilec. Chlap, který se jen třese na příležitost naskočit do nejbližšího letadla plného gangsterů. Měl bych být něco jako kousek syra, který přiláká krysu! Aby mě cítila na dálku, nebo aby se o mně alespoň brzy doslechla. Požádal jsem Gingera a on půjde se mnou. Pochopitelně vám budeme moc vděční, když nám vyberete nějaká pěkná nová jména. Naše skutečná už jsou moc obnošená. Algy a Bertie zatím zůstanou v Londýně a oba budou připraveni ke školnímu výletu, kdyby si to vyžádaly okolnosti.“

„Jste domluven s Marcelem Brissacem? Jak se chcete dostat mezi legionáře?“

„Raději bych se obešel bez jeho pomoci. Pokud budou mít v Legii potvrzeno, že po naší kůži pase policie, přijmou nás. Jsme pro ně nejlepší vojáci! Víte, že je běžné, když se tam ukrývají psanci a vyvrhelové.“

Raymond se vrátil ke stolu. „Nemohu říci, že bych z vás měl moc velkou radost.“

Biggles se zatvářil soustrastně. „Chápu, pane. Taky bych si uměl vymyslet větší legraci. Ale kromě toho, že vtipky té bandy jsou drsné, krvavé a ohrožují téměř všechny státy světa, myslím i na Marcela. Je teď v bahně sám a může šlápnout vedle. Kdo mu pomůže? Moje bída je jen v tom, že se věc může ohavně protáhnout.“

„To mi nemusíte vykládat,“ zavrčel Raymond. „Postupujte pomalu a obezřetně. Většina finančních magnátů počítá s potížemi a dává se hlídat stovkami placených informátorů. Malých lotříků, ale i velkých lotrů a vrahů. Najdete je mezi vrátnými v hotelu stejně jako mezi úředníky na ministerstvu. Je to ohavný svět, ale znám muže z ústředí, který se v něm docela slušně vyzná. Obrátím se na něj a pomůže nám, naštěstí je mým přítelem. Škoda, že ostatní nejsou jako on. Právě on mluvil o finančnících, kteří jsou ve světě velkých peněz krutí a nelítostní stejně, jako byl Hitler ve válce. Člověk, kterého hledáte, je jedním z nich a bude nesmírně obtížné ho najít!“

„Ale já ho nehledám,“ usmál se Biggles. „Počkám si, až on sám najde mne.“

„To jsem pochopil. Mohu vám ještě nějak pomoci?“

„Ocenil bych seznam těch velkých mamonářů, kteří se zabývají obchodem se zbraněmi, municí, s trhavinami a obecně s vojenským materiálem. Jde mi pochopitelně jen o velké ryby. Jejich jména, šíře jejich zájmů a oblast působení. Kdyby se někde našlo i pár fotografií, skákal bych radostí.“

„Vážně,“ zamrkal skepticky Raymond. „Velký seznam ale nečekejte. Tihle lidé jsou plaší jako laňky!“

„Možná se při pátrání v Africe setkáme.“ zazubil se Biggles.

„Tomu se koukejte vyhnout!“

„Jistě, pane,“ řekl Biggles již ve dveřích. „Vynasnažím se však posílat vám pravidelně zprávy. Třeba vás některá zaujme.“

KAPITOLA DRUHÁ

PÍSEK A PRACH

Ginger stál na hranici stínu řady vojenských baráků, v nichž se nedávno ubytoval, a upřeně hleděl na nevábnou plochou krajinu. Po řadu horkých afrických dní ji nesvlažila ani kapka deště a nikde se nic nehýbalo, což byl další význačný rys krás zdejší přírody. Ačkoli se slunce ještě nedostalo daleko na své denní pouti modrou a bezmračnou oblohou, jeho paprsky už pálily a vyháněly člověku z hlavy nápady na nějaké dovádění.

Zrzek neviděl nic než neplodnou půdu bez stopy vlhkosti.

Podivná věc – docela vítal, že je konečně na místě. Bylo jasné, že jejich putování skončilo. Během posledních pěti týdnů byl on a Biggles neustále na cestách a nezdrželi se na místě déle než dva dny. Šlo o únavnou pout'. Nejprve Alžír, pak zpět do Londýna. Další cesta z Londýna do Paříže ušla, ale odtud do Marseilles je potrápila stávka železničářů. Cesta do Sidi bel Abbes byla úmorná a odtud, z hlavního sídla Cizinecké legie, museli ještě dál, až do výcvikového střediska poblíž města Zebrit. Tady Ginger uznal, že život v Legii je tvrdý, ale určitě ne tak drsný, jak se obecně soudilo.

Přijetí do Cizinecké legie bylo hladké a odvod „staršího pána“, Bigglese, proběhl bez překážek. Nebylo ani třeba, aby se do věci vměšoval Marcel Brissac, i když o věci dobře věděl. Důvod byl jednoduchý. Na místo

dorazila jen hrstka mužů různých národností a všichni tvrdili, že hodlají trávit dobrodružný život naplněný akcemi. To samo by asi nestačilo, ale Legie potřebovala doplnit stavy a zájemců bylo málo. Z celé Anglie přišli jenom dva! Koho měli přijmout do Legie, než ty, kteří měli zájem? A tak dostal Ginger i Biggles uniformu.

Dlouho před tím zařídil důvtipný Raymond oběma tajnou schůzku s Brissacem. Sešli se v Alžíru. Budoucí legionáři tam dorazili v turistických oděvech. V šeru malé kavárny jim Marcel vyložil, jak si představuje spolupráci. Podle něj však zatím šlo o nudný úkol. Nic se nehýbalo z místa a zdálo se, že vyšetřování zamrzlo dřív, než se rozjelo. Nevěděl co dál. Navíc měl spoustu běžné vojenské práce a na vlastní pátrání mu nezbýval čas. Proto jen čekal, kdy se už konečně něco semele.

„Vůbec nic?“ zeptal se Biggles.

„Nic. Případ odumřel, zcepeněl, jakoby skončil!“

„Jaké máš spojení?“

„Jedině s kapitánem Joudrierem ze Surété. Ví o tom totéž co vy dva a Raymond. Také se neozývá. Vážně to usnulo!“

„Dobrá,“ řekl Biggles. „Stejně to musíme zkusit. Po příjezdu do Legie se nebudeme s tebou znát a nebudeme se stýkat.“

„Pochopitelně,“ kývl Brissac.

„Je možné, že ti druzí zrovna nikoho nového nepotřebují.“

„Člověk, který přesvědčil Vosse k dezerci tam někde je!“ zavrčel Marcel. „Neznám tam však nikoho se zkušenostmi s létáním.“ Biggles zvedl ruce.

„Tak vida,“ řekl. „Možná tam skutečně letci nejsou. Až dorazíme, nahod' udičku. Měl bys rozšířit, že jsme mimořádně skvělí piloti!“

„A zase čekat?“

„Budeš alespoň jednou v životě šířit pravdu,“ usmál se Biggles. „Brzy se dočkáš alespoň nás dvou!“

Po návratu do Anglie měli spoustu práce, i když Raymond mezitím ledacos zařídil. Chtěli mít promyšlen každý detail a připravit se nejen na záhadnou kysu, ale i na africkou přírodu. Když konečně vyrazili do Paříže, měli u sebe doklady pánů Biggse a Heppla. Oba ti chlapíci sloužili u Královského letectva a byli propuštěni ze služby předčasně a bez udání důvodů. Neukázněným lajdákům se to stávalo.

Z Paříže následovala nekonečná pouť do Sidi bel Abbes. Doufali, že zde zahlédnou Brissaca, jenže byli zklamáni. Nejenže tu nebyl, ale neměli zde zůstat ani Biggs a Hepple. Byli okamžitě převeleni do Zebritu!

„Zdá se mi,“ zasyčel Biggs, když byl se zrzem sám, „že se už něco hnulo.“

„Marcel narazil na stopu?“

„Mlč!“ šeptl Biggles. „Brzy uvidíme.“

Příčinu převelení poznali v Zebritu a nemuseli ji nijak hledat. Bigglese už nepřekvapilo, když jedním z prvních důstojníků, které tam uviděl, byl Marcel. Užasle však zamrkal, když zjistil, že Marcel Brissac se změnil v muže s ostrým hlasem a že ten povýšený důstojník je velitelem celé jednotky! Hned po příjezdu je podrobil krátkému výslechu, jinak se to nedalo nazvat, a doporučil jim, aby mu zmizeli z očí.

„Šla z něj hrůza,“ postěžoval si pak zrzek. „Ani na mne nemrkl!“

„Udělal to dobře, bylo tam moc lidí,“ řekl Biggles, ale Ginger si všiml, že i on trochu posmutněl.

Až později se zrzek dozvěděl, že ho trápí poznání, jak obtížné teď bude pohovořit s Marcelem. Řády v Legii nepřipouštěly besedy důstojníků s prostými legionáři a u jednotky v Zebritu to chápali doslova. Promluvit si s velitelem o samotě se zdálo být vyloučeno a Biggles si lámal hlavu otázkou, jak se dopídit skutečného stavu vyšetřování. Řekl Gingerovi, že tu nejsou náhodou a byl si jistý, že Marcel měl dobrý důvod stát se velitelem a dostat se právě sem. Bylo lhostejné, zda si to zařídil úplatkem nebo jinak. Důležité bylo, proč o to stál a proč právě do Zebritu!

Jako velitel Marcel samozřejmě získal větší volnost pohybu. Mohl by také oběma lépe pomoci, kdyby se dostali do nesnází. Na druhé straně však jeho nová pozice podstatně ztížila možnost vzájemného styku. S tím nepočítali.

Začal výcvik. Samozřejmě svého velitele občas viděli, ale blíže se k němu nedostali a nebylo ani pomyšlení, aby si dovolili ho oslovit. Sám Marcel

kontakt ani nenaznačil a Biggles už ztrácel trpělivost. Trvalo to už nějak dlouho.

„Nepochybuji, že ví co dělá,“ zavrčel jednou. „Pro své chování má jistě důvody, ale už mi to jde na nervy.“

„Zajdeme za ním?“ navrhl Ginger.

Biggles se kousl do rtu.

„Udělal bych to, ale on přece musel vědět, jaké následky přinese to, že převzal velení. Možná to tak dokonce zařídil kvůli nám a našemu většímu bezpečí. Vážně nevím. Je ale jisté, že my nemáme jediný vážný důvod, proč s ním teď mluvit. Snad čeká na chvíli, kdy nám začnou starosti.“

„Váháš.“

„Už ne,“ zavrčel Biggles. „Při první příležitosti dám Marcelovi znamení ke schůzce. Nejraději někde ve městě, v soukromí. Tam pak všechno probereme. My nemáme nic, ale on možná ano. To co se nám zdá jako selhání, může znamenat, že Marcel dostal do ruky důležitý trumf.“

Jenže skončil druhý týden strávený v Zebritu a Biggles touženou příležitost nedostal. Velitel Brissac je při nástupech přehlížel jako všechny ostatní, ale nikdy se k nim nevrátil pohledem. Byli přesvědčeni, že to dělá záměrně a Biggles cítil, jak je bezmocný. Každý jeho nebo Gingerův pokus o důvěrnější kontakt s velitelem, by navodil u ostatních mužů podezření. Z podlézavosti, ze snahy získat výhody, nebo z toho nejhoršího – z jejich vzájemné souhry! Marcel měl nepochybně důvody kontakt oddalovat. Zdálo se, že již objevil zašmodrchané klubko, ale dosud nenašel pravou nit, kterou by ho rozmotal. Biggles se svého záměru raději vzdal.

Zrzka to všechno otravovalo. Nemluvil o tom, ale poznalo se to. Na nezaměstnanost si při tom nemohl stěžovat a údajná brutalita, panující v Cizinecké legii, za to také nemohla. Nesetkali se s ní. Většina z přátel ve zbrani se chovala kamarádsky a hrstičce opravdu „tvrdých hochů“ nebylo těžké se vyhnout. Vypadalo to zde jako v každé jiné vojenské jednotce. Otupující, stále stejné cviky, únavné a někdy vyčerpávající. Ve službě vyžadovali nadřízení víc než přísnou disciplínu, mimo službu však muže nikdo neomezoval.

Nudící se Ginger si vyslechl vyprávění některých vojáků a žasl nad tím. Typický byl Johnny Graves. Za války sloužil v anglické armádě a závěrem tažení v Indočíně byl vážně zraněn. Vrátil se domů a po vyléčení ho propustili z armády. Graves se přihlásil do cizích služeb, do Cizinecké legie. Odsloužil zde povinných pět let a přihlásil se zas. Vojna mu učarovala, sloužil by do roztrhání těla. Ginger nad tím vrtěl hlavou. Nepochopil, jak si někdo může oblíbit písek skřípající mezi zuby, drsné povely a propocenou uniformu. Graves však takový byl.

Muži podobného názoru v jednotce převažovali. Sešlo se jich v Zebritu mnoho. Byli nejméně z poloviny zemí Evropy a nechyběli tu ani Afričané. Doplňovali je zločinci a lidé bez domova. Ti, které by v jejich zemi zavřeli do vězení. Bylo mezi nimi hodně bývalých německých vojáků. Zrzek nepoznal, kdo z nich se v Legii skrýval ze strachu před trestem za válečné zločiny, a kdo z nich prostě uvykl tvrdé vojně, stejně jako ostřílený Tommy¹, Johnny Graves.

¹ Tommy – anglický voják. Přezdívkou užívaná v obou dvou velkých válkách dvacátého století.

Hned vedle Gingera spal na kavalci chlapík, jemuž nikdo neřekl jinak než Pirát. Důvod byl jasný. Měl na čele vytetovaný odznak pirátů – lebku a zkřížené hnáty. Odseděl si ve své domovině, ve Francii, deset let za výtržnosti a za zabití. Pirát byl zvláštní chlapík. Dopustil se velikých chyb, v životě nezakotvil, ale zde se jevil jako laskavý a spravedlivý muž. Choval se podobně jako mnohý jiný trestanec. Byl to dobrý voják!

Jenomže Pirát zrzka netrápil. Víc mu vadilo, že si nebyl jist, zda je na správném místě ve správný čas. V Legii si nebyl nikdo nikdy jist, co přijde zítra. Mohl zaznít rozkaz a útvar by se za svítání sbalil a vydal se někam do hloubky Afriky, do Indočíny, nebo třeba do Francie! Vojáci mohli být nasazeni všude tam, kde bylo třeba. Nezáleželo na jejich vůli. Museli se naučit válčit v písečné poušti, v močálech nebo v džungli, ale po žádném z těch míst Ginger netoužil. Zrádný náhončí teroristických pilotů, pokud vůbec existoval, měl být tady a zde by ho také měli polapit!

„Chytl bych ho u krku,“ zamumlal Ginger.

Právě čistil pušku a čekal na Bigglesův návrat ze služby, když se nad ním objevil muž. Byl to seržant velící jeho oddílu. Jeho jméno bylo Voudron, a jeho francouzština měla ještě podivnější přízvuk, než Gingerova. Určitě se nenarodil ve Francii. Ten velký světlomasý chlapík měl se svým vzhledem určitě úspěch u děvčat, ale zrzka si nezískal. Naopak. Patřil k nevelké skupině mužů, kterým se Ginger raději vyhýbal. Z Voudrona totiž přímo číselala ješitnost a povýšenost a často bez důvodu ponížoval vojáky, kteří mu byli podřízeni.

Ginger by mu raději uhnul z cesty, ale vsedě to nešlo. Zadíval se jinam a očekával, že se dozví něco poučného o vztahu vojáka k nadřízenému. K jeho úžasu se však nad ním seržant zastavil, mile se usmál a nabídl mu cigaretu ze svého pouzdra.

„*Banjour, man camerade*,“ řekl.

„*Bonjour, mon sergeant*,“ odpověděl Ginger, tak trochu napjatý, co se vyvine z toho slibného začátku. Vzhlédl.

„Povězte, příteli, jak se tu cítíte po těch prvních dnech. Líbí se vám u nás?“

„Ale ano, jde to,“ neupřímně se zašklebil Ginger.

„To myslíte vážně?“

„Je to tady prima.“

„To rád slyším,“ řekl Voudron a zdálo se, že nyní je překvapen on. „Mnohým z nováčků stačí dva nebo tři delší pochody pouští a jsou na dně. Škemrají o propuštění.“

„To je mi jich líto,“ usmál se Ginger. „V životě jsem se necítil tak dobře jako teď.“

„Mám z vás radost, člověče.“

„Proč se vůbec ptáte, seržante?“ řekl Ginger a vstal. „Vám se snad zdá, že jsem nemocen? Vypadám špatně?“

„Ale to ne,“ zaváhal seržant a vzhlédl k modré obloze. „Vůbec ne! Jen tak mě napadlo, zda byste nevyměnil šlapání po písku za nějaký delší výlet. Dejme tomu... letadlem. Co vy na to?“

Ginger měl pocit, že vedle udeřil blesk. Ne vteřinu ztuhl, ale hned se zase ovládl. Zakryl si rukou tvář a protože cítil, že by se mu hlas zachvěl napětím, jen lehce vzdychl.

„Takže ano?“ řekl Voudron, dřív než se zrzek zmohl na slovo. „Vy se dobře znáte s tím Biggsem, co?“

„Ano.“

„Sloužili jste spolu v anglické RAF?“

„Sloužili, pane.“

Seržant přimhouřil oči. „Nějak se mi nechce věřit, že zrovna vy hodláte sloužit v těchhle těžkých botách až do smrti. Letec patří do letadla. Co kdyby tady byl někdo, kdo to s vámi myslí dobře?“

Ginger se pokusil o úsměv, ale dopadlo to žalostně.

„Neříkejte mi o věcech, na které chci zapomenout,“ vzdychl. „Co je pryč, je pryč. Dívám se dopředu, ne zpátky.“

„Takže vy jste se přišel plazit po žhavém písku, jenom abyste zapomněl?“ zašklebil se Voudron. „Myslíte si, že vám ty vzpomínky vypálí slunce z lebky? Já zase zjistil, že líp zapomínám v pohodlí a při práci, kterou jsem si oblíbil.“

„Snad. Víte... létání... to byl můj život...“ zaskučel zrzek a protahoval slova, aby se neprozradil vlastní dychtivostí. „Já se do letadel zbláznil už jako malý kluk, á... teď mě to mrzí.“

„Všechno se dá napravit,“ vléval Voudron skleslému zrzkovi krev do žil. „Muž, který se naučil ovládat různé druhy letadel, najde vždycky práci. Prosadíte se!“

„Napřed bych musel prosadit vymazání pár řádek v záznamech o mé službě u letectva, *mon sergent*. Gumu na mazání bych sehnal, ale ty záznamy si nechali. Nepůjde to.“

„Kdo ví? Svět je plný překvapení. A něco vám řeknu, holoubku! Pokud se chcete vrátit k letadlu, je pitomost potit se tu za pár franků, abyste si mohl koncem

týdne koupit láhev vína! Počkejte, až vyrazíme hlouběji do pouště! Slunce vás zničí! Nebudete už ani plakat, protože slunce vám vysuší oči. A možná vám to bude jedno, protože vám vysuší i mozek! *Le Cafard*²! Slyšel jste to někdy?“

„Ne, pane,“ vyhrkl Ginger. „Mohl bych se ale dovědět víc o tom, co jste říkal o létání? Vy byste mi v tom mohl pomoci?“

„Možná,“ usmál se Voudron. „Až bude víc času, vrátíme se k tomu. A držte hlavu vzhůru. Nemáte zapotřebí ani *cafard*, ani pijavice, které by vás mohly někde v džungli sežrat za živa.“ Obrátil se k odchodu, ale ještě se otočil: „Co váš přítel Biggs?“ zeptal se. „Jak je na tom on? Líbí se mu tady stejně jako vám?“

„Bude lepší, když se ho zeptáte sám,“ řekl opatrně Ginger.

Voudron kývl na pozdrav, odhodil nedopalek cigarety do písku a odcházel. První kolo námluv končilo. Ginger stiskl pušku, loudal se za ním k barákům a o to rychleji uvažoval. Měl vážný důvod k přemýšlení. Zázračná proměna seržantovy tváře mu vzala dech. Směrování Voudronových otázek se sice zdálo být zcela jasné, ale Ginger nebyl v těchto hrách začátečník, aby si nepřipustil hrstku pochybnosti.

Voudron mohl myslet nabídku smrtelně vážně, ale stejně tak mohlo jít jen o nováčkovskou zkoušku. Nebylo by to divné. Seržant mohl jen předstírat přátelský zájem a tajit zákeřnou zradu. Potom by zrzka čekal dlouhý úsek

² Cafard – Duševní porucha vyvolaná horkem a vysílením.

bídného živoření ve spárech chlapa, který si neláme s výchovnými melodami hlavu. Takže si na odpověď nějaký čas počká. Voudron rozhodně nemohl zvednout hledí a vyslovit se zcela jednoznačně. Snadno se však mohl vrátit k rozhovoru, který před chvílí ukončil.

Naprosto jasné však bylo, že si seržant pečlivě pročetl jejich podvržené papíry. Jinak by nevěděl nic o jejich službě v RAF, o jejich leteckém umění, a služebních prohrěscích. Ginger i Biggles si dávali bedlivý pozor, aby o tom s nikým z posádky nemluvili, a nehovořili na to téma ani mezi sebou. Seržant měl sice přístup do kanceláře, kde ležely doklady, ale proč si dával práci s hledáním a čtením! Rozhodně ne proto, aby zrzka politoval.

Závěr byl jednoduchý. Voudron ho záměrně děsil hrůzami výcviku a nasadil dokonce i pijavice, jen aby podpořil jeho touhu zmizet, dezertovat! Proč jinak by maloval život v Legii těmi šerednými barvami? Měl by mluvit jinak. Bylo přece jeho povinností vojáky klidnit, morálně je posilovat a poskytovat jim pomoc. Neudělal nic z toho a Ginger si byl jist, že právě prošel první zkouškou u verbíře, který si připravuje půdu!

U baráku se vynořil Biggles, mířící do jídelny a zrzek se k němu chvatně připojil.

„Máme kontakt,“ zašeptal rozechvěle zrzek. „Konečně.“

„Skvělé. Co se stalo?“

„Seržant Voudron ví, že jsme piloti. Musel si vyhrabat naše papíry.“

„Rozhovořil se?“

„Byl sladký jak medový koláček, ale také otevřený jako hrob před pohřbem. Vyprávěl mi, jaký očištec

protrpíme v Legii. Chtěl mi nejspíš vysvětlit, že když to chce podstoupit tak skvělý pilot jako já, jde o naprostého troubu. To se týká i tebe.“

„Dostal jsi přímou nabídku?“

„Ne, ale zběhnutí mi naznačil. Pokud prý tak toužím po létání, nemá smysl, abych zůstal v Legii.“

„Veliká myšlenka! Určitě nad tím dlouho přemýšlel. Má prostě o tebe starost.“

„Tak to mne nenapadlo,“ ušklíbl se zrzek. „Je si však jistý, že ti o tom budu vyprávět. Sice mi to neporadil, ale určitě očekává, že to udělám.“

„Jaký je tvůj celkový dojem z té přátelské besídky?“

„Mačkal do záhonku semínka a kropil je. Dával mi příležitost, abych povyrostl. Až výhonek vyrostne, bude zalévat znovu a víc. Má záměr, zlákat nás ke zběhnutí. Jsem si tím jistý!“

„Také si nemyslím, že by šlo o nějaký rafinovaný test velitele. Kdyby to požehnali nahoře, Marcel by nás varoval. Teď se s ním ale vážně musíme poradit.“

„Jak?“

„Prostě se ho zeptám.“

„Ale jak. K tomu ses přece už rozhodl dávno.“

„Zatím nevím, ale nějak to musíme zvládnout. Doufal jsem, že to zařídí sám, ale mlčí. Musíme setkání připravit. Naaranžovat něco. Teď když s ním potřebujeme mluvit, vtrhnu za ním třeba do jeho kanceláře, nebo do něj vrazím, až půjde do důstojnické jídelny.“

„Nešel jsi náhodou do jídelny sám?“ zeptal se Ginger.

Šli oba.

Den uplýval a příležitost promluvit si s Brissacem nepřicházela. Zdálo se to dokonce nesnadnější než dřív. Ve dnech, kdy k němu hledali přístup, ještě silněji pocítili, jak se jejich postavení liší od pozice velitele. Biggles si rozpačitě mnul čelo, protože začínal chápat, že jeho divoké nápady nelze uskutečnit. Bez velmi vážného důvodu nemohl vniknout do Marcelovy kanceláře a navíc tam mohl najít právě Voudrona. Důstojnická jídelna byla ke schůzce ještě nevýhodnější. Unáhlenou akcí by navíc mohl postavit Brissaca do podivného světla a to by bylo poslední, oč Biggles stál.

Přišel večer a byli přesně tam, kde odpoledne. Biggles Marcela ani nezahlédl a netušil, kde se zdržuje. Zrzek byl jen o málo úspěšnější. Měl dojem, že viděl Brissaca, jak prochází dveřmi své velitelské kanceláře, ale jistý si tím moc nebyl. Jeho, stejně jako Bigglese, se zmocňovala únava z dlouhého vyčkávání.

„Zjistím zda je v té kanceláři,“ rozhodl se Ginger.

„Jak?“

„Obejdu budovu. Z jeho místnosti vede okno na odvrácenou stranu. Z trávníku bych měl vidět až na jeho stůl.“

„Dobře, zkus to. Buď ale opatrný. Voudron nás možná hlídá. Je divné, že ani jeho není dlouho vidět. Počkám tady, kdyby Marcel náhodou vyšel.“

Ginger vyrazil. Obcházel barák pomalu a snažil se vypadat jako člověk, který nemůže usnout a potlouká se odnikud nikam. Ani ho nenapadlo jít rovnou. Tu kráčel ve stínu domu, tu vyrazil ke zdi, obhlížel ji a pak zase civěl k nebesům. Nechtěl vypadat podezřele, ale občas se přece jen rozhlédl. Díval se po Voudronovi, který nesměl uhodnout jeho záměr. Dlouhý den pomalu končil.

Konečně se Ginger přiblížil k zadnímu traktu a uviděl dvě okna. První vedlo do úřadovny velitelových podřízených, druhé patřilo sousední Marcelově kanceláři.

Pomalů se dolouhal dál od domu, aby si ho náhodný pozorovatel nevšiml. S hlavou natočenou tak, aby viděl dovnitř, přešel před oběma okny. Nezastavil se, nepohnul hlavou, pomalu šel a upřeným zrakem sledoval, co se tam děje. Měl na pozorování velmi krátkou chvíli. To co uviděl v prvním okně ho zmátlo, ale když nahlédl do druhého, měl vše vysvětleno. Vykulil oči, trhlo to s ním.

Zrychleným krokem spěchal k čekajícímu Bigglesovi.

„Copak?“ sykl Biggles, když poznal jak spěchá, a když si všiml jeho pobledlé tváře. „Hoří?“

„Skoro. Drž si klobouk!“ zadrmoval Ginger. „Marcel tam je. Sedí u telefonu. Voudron je ve vedlejší kanceláři, číhá u pootevřených dveří a naslouchá!“

„To se mi nelíbí.“

„Mně to vyrazilo dech.“

„Máme potvrzeno, co si o seržantovi myslíme. Nejhorší na tom je, že Marcel má štenici v domě a vůbec o ní neví. Nejdůležitější je teď zjistit, s kým si telefonoval a o čem hovořili. Pokud se to nedozvíme, nedostaneme se dopředu.“ Pomalu přecházeli nádvořím.

„Podívej!“ vybafl Ginger. „Zeptáme se hned. Tam jde!“

Marcel Brissac dotelefonoval. Vyšel ze dveří a zamířil přímo k jídelně. Kráčel rázně a jeho cesta vedla blízko nich.

Biggles se bleskově rozhlédl. Nádvoří určené k nástupu mužstva zelo prázdnotou. „Voudron ho bude

sledovat,“ sykl k zrzkovi. „Ty se chovej úplně přirozeně.“

Marcel se rychle blížil. Vyšli mu vstříc a těsně před setkáním se

Biggles zastavil, cvakl podpatky a zasalutoval. „Musím s tebou mluvit,“ řekl tiše. „Předstírej, že mi něco vyčítáš. Vynadej mi!“

Brissac pochopil. Ostrým tónem vyzval Bigglese, aby si upravil blůzu. „Ať se to neopakuje!“ přikázal. Řekl to ostře a doprovodil slova ještě ostřejším gestem.

„S kým jsi před minutou telefonoval?“ zasyčel Biggles, stojící ve vypjatém pozoru.

„S Joudrierem.“

„Vyslechl to Voudron. On je muž, kterého hledáme!“ Marcelova tvář změnila barvu. „Co?“ drsně vykřikl.

„Kde si můžeme promluvit?“ zašeptal Biggles.

„Za hodinu ve městě. Palmový háj za barem Pigale.“

„*Oui, mon commandant*,“ řekl schlíple Biggles, a ruka mu znovu vylétla k pozdravu. Všiml si Voudrona, který se právě objevil ve dveřích, jimiž předtím vyšel Brissac.

„Jděte mi z očí!“ vykřikl velitel a zamířil k jídelně.

Biggles pokorně sklonil hlavu a následován Gingerem šoural se k ubikacím.

Ve vteřině, kdy Brissac zmizel ze dvora, stál u dvojice Voudron. „Co chtěl pan velitel?“ vybafl.

„Sjel mě,“ zavrčel Biggles. „Nejsem prý řádně oblečen. Jakoby zrovna teď na tom nějak záleželo, *mon sergent*! Omlouvám se vám, ale na tomhle pekelném místě mě to už začíná unavovat! To si mám žehlit puky i do postele?“

„Nedivte se,“ ušklíbl se přátelsky seržant. „Předpokládá, stejně jako my všichni, že vy Angličané dbáte na pořádek. Uklidněte se a zapomeňte na to.“

„Díky, *mon sergent*,“ usmál se Biggles.

Usměvavý Voudron kývl, pokračoval v chůzi k jídelně a když se ztratil, Biggles s Gingerem se uchýlili do kouta, kde dnes došlo k jeho rozhovoru se zrzkem.

„Můžeš doplnit ještě něco ze svého pozorování?“ začal Biggles.

„Marcel mluvil s Joudrierem nahlas. Voudron to slyšel.“

„Ten darebák se dověděl všechno, co ho zajímalo,“ řekl Biggles. „Proto už ví, že je Marcel ve spojení se Surété. Značí to jedinou věc. Brzy udeří, nic jiného se nedá čekat. Marcel byl strašlivě neopatrný. Žasnu nad tím, jak dlouho telefonoval.“

„Jestli Marcel odejde na schůzku s námi, Voudron ho bude určitě sledovat!“

„Udělá to, ačkoli o schůzce neví. Musíme zasáhnout, a otočit to setkání v náš prospěch.“ Jak?“

„Voudron bude sledovat Marcela a my Voudrona!“

„Nějak ho popleteme?“

„Všiml sis Marcelova výrazu, když jsme mu řekli, že ten blondák vyslechl telefonát?“ za vrčel Biggles. „Podle mého je zcela jasné, že Brissac hovořil s Paříží o velmi důležitých věcech. Zprávy, které seržant slyšel, musí co nejdříve předat svému nadřízenému. Může mu sám telefonovat, poslat telegram, nebo, pokud je ten muž po ruce, sdělí mu věc osobně.“

„Jestli Marcel v hovoru vyslovil naše jména, neměli bychom už mít sbaleno?“ navrhl Ginger.

„Mluvíš nesmysly,“ zavrčel Biggles. „Kdyby se to stalo, pak by se s námi Voudron na dvoře nebavil. Chápu tě. Rád by ses sbalil a vypadl z legie, jenže zatím ti to nehrozí. Zůstaneš tu hezky se mnou! Pokud lidé, kteří poroučí Voudronovi, nějak vyčenichají, oč se tu zajímáme, dozvíme se o tom rychle a povede se nám hromsky mizerně! Jinak ale děkuji osudu, že jsme se spojili s Marcelem. Už jsem z toho ztrácel nervy.“

KAPITOLA TŘETÍ

BAR PIGALE

Podnik na jehož vývěsním štítě bylo napsáno Bar Pigale patřil statnému, žoviálnímu Francouzi, jemuž všichni říkali Louis z toho prostického důvodu, že se tak skutečně jmenoval. Jeho bar patřil ke stovkám podobných podniků rozestých po celém Alžírsku. Podle venkovního vzhledu by si ho málokdo vybral už proto, že k němu musel zajít do nevábne domorodé čtvrti *kasbab*. Jenže právě proto zde bylo nízké nájemné, což umožňovalo šikovné *Madame Umis* vařit a nabízet mimořádně dobrá a laciná jídla. A ona se tím zabývala s neobvyklou láskou a péčí. Dobré jméno mělo i zdejší přírodní víno trochu drsné chuti. Nikdo z hostů si nekoupil jen jednu skleničku a legionáři, kteří sem chodili v houfech, se často vraceli domů s prázdnými kapsami a zamotanou hlavou.

Za další důvod, proč byl bar oblíben, nemohl Louis ani jeho žena. Šlo o nevelký háj dost ubohých datlovníků, začínající hned za budovou. V širokém okolí se nenašlo jiné místo, kde by se mohl schovat člověk, hledající klid a soukromí. Zelenou oasu často využívali vojáci, když na pár hodin zmizeli z tábora a nemohli se ukázat na veřejnosti. Pověst háje nebyla nejlepší, sušovalo se, že tam postihlo neštěstí mnohé vojáky, turisty i Araby. Smůla řádila víc mezi Evropany, patrně proto, že se častěji opili a měli u sebe víc peněz než domorodci. K dovršení zlého bylo v háji roztroušeno několik hlubokých, vyschlých studní. Městský úřad před návštěvou čtvrtě varoval, ale

občas se našli zvědaví turisté, kteří nebrali výstrahy vážně. Netušili, že v *kasbabu* najdou jeden malý neúřední hřbitov navíc!

Většina ostřílených legionářů však strach neměla. Byli to muži, kteří se o sebe dokázali postarat i mezi datlovníky. Přesto bylo pro zrzka chvíli záhadou, proč si Marcel vybral ke schůzce právě hájek. „Nejspíš to udělal ve spěchu,“ řekl Biggles. „Neměl na dvoře čas vysvětlovat, kde se sejdem. Proto zvolil místo, které tady znají všichni.“

„Přímou v Pigale by to nešlo?“ zavtipkoval Ginger. „Opravdu ne, bývá tam moc lidí, a do háje to máš blíž. Bude se ti tam líbit.“

„Dobře. Ve tmě se nám bude líp povídat,“ pochechtával se zrzek. „Doma jsem vždycky rád držel černou hodinku.“

„Až ta tma přijde, budu docela rád,“ zavrčel Biggles. „Jen aby nedošlo k něčemu zlému. To by tě láska ke tmě přešla!“

Zrzek se znovu zasmál, ale neřekl už nic.

Vyrazili o celou hodinu dříve. Měli sice spoustu času, avšak Biggles se rozhodl, že udělají líp, když pořádně obhlédnou místo setkání, než aby se bezcílně potulovali kolem ubikací. Opustili barák těsně před sedmou a za chvíli byli na místě. Obešli čelní část háje a našli si kout, kde se usadili. Schovali se v temném stínu ostnaté hradby keřů, odkud mohli pohodlně sledovat cestu, aniž by je z ní někdo viděl. Kdyby se tu objevil Voudron, viděli by ho a poznali kam má namířeno. On by si jich všimnout nemohl.

Večer byl horký. Odpolední vítr se usadil a na báni nebes zářily hvězdy, podobné těm, které svítily v den

Kristova narození. Horší bylo, že se dalo špatně dýchat. Vzduch byl nedýchatelný, těžký a dusný. Bílý měsíční svit se pracně prodíral větvemi palem a v nízkém porostu cvrkaly cikády. Dlouhé stíny stromů se pohybovaly po zemi sem a tam, ve větvích se občas ozval skřek opice, a v bahně blízkého močálu zakvákala žába.

Arabští dělníci, vracející se z vysilující práce na vinici, se trousili k baru a dělalo to dojem, že lidé zde ožívají až po západu slunce. Jiní muži poháněli osly, nesoucí palivové dříví nebo pytle se zrním či moukou. Ozývaly se povely a veselý smích lidí, mířících do města. K baru Pigale putovali i první vojáci z Legie, kteří se rozhodli strávit večer na jediném místě v okolí, kde se pobaví a rozptýlí.

Biggles se zrzekem viděli spoustu lidí a trvalo téměř hodinu, než se dočkali seržantova příchodu. Objevil se znenadání, když už v jeho příchod přestávali věřit. Kráčel štěrkem cesty těžce a namáhavě. „Voudron,“ sykl Biggles.

„Jde pozdě,“ zavrčel zrzek. „Dělá nám to schválně.“

„Hloupost. Neví o nás!“

Než přešel, seděli bez hnutí, a nechali ho kus odejít, aniž by ho spustili z očí.

„Je nervózní,“ řekl Ginger. „Všiml sis, jak je zpocený? Určitě ho něco štve! Pojďme! Kdybychom se přimotali k té tlupě, co se sem zrovna blíží, nemůže si nás všimnout!“

„Dobře,“ sykl Biggles.

Opustili úkryt a nepozorovaně se vmísili do velké skupiny vojáků směřujících k městu. Šli s nimi a nespouštěli z očí Voudrona, jenž kráčel vpředu. Ačkoli se občas ohlédl, dvou svých pronásledovatelů si nevšiml.

Pak byli ve městě a situace se rázem změnila. Vojenský doprovod, jehož byla dosud plná ulice, se úžasně rychle rozptýlil. Naštěstí se to zde hemžilo lidmi. Bylo jich tolik, že Biggles raději vyrazil vpřed, aby seržanta neztratili z dohledu. Nevědomky je zaváděl do nejvýstavnější čtvrti města a čím déle ho sledovali, tím méně chodců šlo s nimi. Chodníky se prázdnily a sledování bylo stále víc na pováženou.

Kolem ležela vilová zahradní čtvrť. Na obou stranách ulice se tyčily honosné kované ploty překrývané cypřiši a palmami, bílá stavení stála dál a dál od plotů a chodníků a ze vstupních branek se vytrácela jména majitelů. Ten, kdo sem přišel na návštěvu, musel vědět ke komu jde a kam.

Muž, jehož sledovali, zahnul za roh a když tam došli, neviděli ho. Někde v ulici zmizel.

„Přejdi na druhý chodník,“ sykl Biggles. „Vypařil se do některé z těch zahrad. Poslouchej!“

Pomalou po špičkách procházeli tmavou ulicí. Řídili se jedině sluchem, neboť jen jím mohli zjistit, na které

pěšince skřípe písek pod podrážkami nočního návštěvníka.

Štěstí měl Biggles. Přikrčil se před vysokou tepanou mříží jedné z rezidencí a slyšel jak uvnitř někdo přichází na cestě k domu. Sykl směrem k zrzkovi a ten k němu rychle přiběhl.

„Tvůj seržant má nejenom dvě tváře, ale i zámožného kamaráda,“ zašeptal. „Podívej na ten bílý zámeček!“ Lehce se opřel o branku a... bylo otevřeno.

„Čí to asi je?“ hlesl Ginger a vyklonil se ke sloupku. Byl tam bronzový štítek s vyrytým nápisem. „*VILA MIMOSA*,“ četl tiše. „Jules Raban, *Advocat*. Napadlo by tě v táboře, že se Voudron vydal na právní poradu?“

„Pročpak ne?“ odpověděl Biggles a pohlédl na hodinky. „Čím větší lump, tím má víc advokátů. Jistě se uvnitř zdrží, takže máme dost času. Pojdme se podívat! Tiše!“

Rozhlédl se po pusté ulici a vstoupil dovnitř. Zrzek vklouzl za ním a bezhlučně přivřel mřížové dveře. Nešli po písku, oba pomalu směřovali k vile po okraji měkkého, sestřiženého trávníku, v němž tu a tam vyrůstaly ozdobné keře. Několik yardů od domu se Biggles zastavil a pozorně se rozhlédl.

Písčité pěšina bíle svítila v měsíčním světle, na některých místech jakoby polila inkoustově černými pruhy stínů. Žaluzie všech oken v přízemí byly stažené, ale dvěma z nich prosvítalo žluté světlo. Uvnitř se svítilo. Kolem se rozléhal jediný zvuk, drnčivé cvrkání cikád z trávy pod palmami.

Věčně čilý Ginger se přikradl k jednomu oknu, aby se pokusil nahlédnout dovnitř. Co tam uviděl, ho nepřekvapilo, ale také jim to nemohlo nijak pomoci.

Viděl prostřený stolek s pozdní večeří, od které byl hladový advokát vyrušen. Ginger viděl i jeho. Malého, obtloustlého snědého chlapíka, oděného do neposkvrněných bílých šatů. Není jistě snadné rozeznat na první pohled právníka, ale zrzek si byl jist, že má před sebou Julese Rabana v plné kráse. Vzadu u dveří stál seržant Voudron. Měl omluvný výraz ve tváři a paže vztahované k obraně před dotěrnými otázkami malého, ale patrně velice výřečného advokáta. Zrzek zaťal zuby, protože z hovoru neslyšel ani slovo! Jasně bylo jediné to, že Voudron přišel s nějakou poplašnou zprávou, Raban ho nyní z čehosi obviňuje, a seržant se hájí.

Potom se Ginger pokusil o vrcholnou drzost, přiložil k oknu ucho, ale vzápětí rychle uškubl a stáhl hlavu dolů. Až na poslední chvíli si stačil všimnout, že advokát vyrazil k oknu a dorazil žaluzie dolů. Současně se v domě rozezněl poplašný zvonek.

„Škoda,“ sykl Biggles. „Viděli jsme ale víc, než jsem doufal a podezření se potvrzuje. Pryč!“

Přebíhali zpět směrem k brance. Nejprve do stínu prvního keře, potom pod velkou palmu. V té chvíli cvakly domovní dveře a ven se vyřítil statný chlapík. Pádil k brance. Biggles strhl zrzka za kmen stromu. Muž běžel sotva pět yardů od nich, nevítaných hostů si však nevšiml. Zastavil se u brány a měsíční svit na chvíli ozářil hlavu a mohutná ramena urostlého černocho. Klíč zarachotil v zámku a muž s cinkajícími klíči v ruce pospíchal do vily.

„Zamkl nás,“ špitl Ginger, když za černochem bouchly dveře.

„Pan Raban nesnáší nečekané noční návštěvy,“ zavrčel Biggles. „Rád bych věděl, co to bylo za zvonění. Musíme přelézt plot.“

Ke zdolání překážky si vybrali zastíněné místo a jen o minulu později opět stáli na ulici a oprašovali si ruce a kalhoty.

„Ta dřina se docela vyplatila,“ ušklíbl se Biggles. „Máme jasno, kam chodí seržant pro rozumy.“

„Co dál?“

„Máme ještě čas,“ řekl Biggles a mrkl na hodinky. „Čtyřicet minut! Počkáme někde za rohem, abychom zjistili, jak dlouho se Voudron zdrží. Snad se dozvíme, kam zamíří.“

Oba se přimáčkli ke rohovému sloupku příčné ulice a čekali asi dvacet minut. Právě ve chvíli, když vrzly domovní dveře a černoch cinkající klíči vedl Voudrona ke bráně, aby ho pustil ven, kráčel temnou ulicí chodec. Hleděl do země, nevšiml si ani dvou ztuhlých postav ani Voudrona, ale užaslý Ginger ho poznal. Byl to Marcel! Mířil k živým ulicím, zdálo se, že se odněkud vrací, ale pokud hledal seržanta, počínal si strašně špatně.

Chodce si všiml i Voudron a počkal v zahradě. Nepochybně poznal Marcela a dal mu náskok asi čtyřicet yardů, než vyklouzl na ulici jako stín. Vydal se za ním.

„Ten ho nespustí z očí!“ špitl Ginger.

„Ano,“ řekl Biggles a tůkl se do čela „To ten hovor s Paříží! Jdeme za nimi.“

„Snad si nemyslíš, že chce Marcelovi uříznout hlavu?“ Biggles pokrčil rameny. Vyrázili.

Zrzkovi to připadalo docela přirozené. Oni sledovali Voudrona, ten hlídal Brissaca. Seržant už přece věděl, co má policista za lubem.

Přesto se domníval, že dnes dá Voudron přednost několika sklenkám vína před vraždou svého nadřízeného.

Jenomže podcenili Marcelovu hbitost a když přišli do živých ulic plných lidí, ztratil se jim on i Voudron. Kolem hospůdek a vináren se valily davy arabských i bílých Alžířanů, mužů v bílém i ve vojenských stejnokrojích. Dorazili sem právě v době, kdy se noční město bavilo naplno.

„Nevidím je,“ vyhrkl Ginger.

„Vracíme se k Pigale,“ řekl Biggles. „Vypadá to, jakoby Marcel chtěl seržanta poplést a nepovedlo se mu to. Voudron ho náhodou objevil a Marcel spletl nás!“

Ni čím se nezdržovali a spěšně pokračovali k domorodé čtvrti a *Kasbab* je uvítal snad ještě divočejším ruchem. Mezi spoustami čilých Arabů se pohybovaly desítky rozjařených legionářů a najít v davu Marcela podle uniformy nebylo možné. Zastavili se před barem Pigale.

„Není tu ani jeden z těch dvou,“ zoufal si zrzek. „Nenapadá tě, kam mohl Voudron zmizet?“

„Do baru? To se mi nezdá. Spíš bych řekl, že zmizel v některém domku v *Kasbabu*.“

„To se zas nezdá mně. Co by tam teď v noci dělal? I kdybys měl pravdu, stejně ho v těch králičích dírách nenajdeme. A kam zmizel Marcel? Na schůzku je ještě čas. Je za deset minut devět!“

„Mohl by být uvnitř. Prošel se a bude mít žízeň.“

„Podíváme se.“

Vstoupili dovnitř a již ve dveřích je ohlušily překřičující se hlasy hostů. Závojem tabákového zahlédli Marcela, jak rozmlouvá s hostinským Luisem. Také on si

jich všiml, hned jak vešli, ale nedal jim znamení, aby přišli.

„Chce s námi hovořit až v hájku,“ zamumlal Biggles Gingerovi a rychle se rozhlížel. „Ať do mne ale uhoď hrom, pokud někde vidím Voudrona. Nezáleží na tom. Jdeme ven! Počkáme venku a Marcela uvidíme, až bude odtud odcházet.“

Následován zrzekem vyšel z baru a zastavil se na protějším rohu, na místě, kde bylo na dveře vidět, a odkud jim Marcelův odchod z baru nemohl ujít. Stáli tam sotva tři minuty, když Ginger chytil Bigglese za rameno.

„Voudron je na světě,“ sykl. „Podívej! Jde sem od *Kasbabu* a má s sebou dva Araby!“

„Kdepak si vypůjčil ten párek hrdlořezů?“ zadumal se Biggles. „Pěknější nenajdeš!“

Seržant se na vteřinu zastavil a pak, následován oběma chlapíky zaujal místo ve stínu na druhé straně, nedaleko barových dveří.

„Oč jim jde?“ zašeptal zrzek. „Bude to něco, co by mě jen těžko napadlo!“

Na odpověď nečekal dlouho. Ve dveřích se zjevil Marcel a zamířil k hájku. Z jeho pohybů bylo zřejmé, že nijak netouží po tom, aby ho někdo sledoval. Ginger svažtil čelo. Museli zachránit Marcelův život, aniž by se o nich dozvěděl Voudron. Byla to však Gingerova předčasná starost, neboť Voudron se domníval, že Marcela pozoruje jen se svým doprovodem. Mávl paží a problém byl náhle vyřešen.

Oba Arabové se vydali kočkovitými kroky za Marcelem a zrádný seržant se otočil. Vracel se do baru. Když tam zmizel, Biggles kývl na zrzka a oba vyrazili za Araby a jejich obětí. Náhle bylo všechno jasné!

Ani vteřinu nepochyboval Ginger o tom, že ti dva přišli Marcela zabít. Otázka, jak si popovídají s Marcelem, ustoupila do pozadí, a vyvstal problém, jak zachránit příteli život. Pokud to dokáží, pochopitelně si s Marcelem i promluví! Dosud to ale nepřicházelo v úvahu, situace se stávala kritickou.

Háj, kde se měl odehrát boj o Marcelův život, neznal ani zrzek ani Biggles. Oba věděli, že nejde o les, ale o velké předměstské smetiště porostlé zelení, o útulek koz a oslů, patřících lidem z *Kasbabu*.

O šeredné pověsti místa se dověděli z vyprávění vojáků v barácích a ostře je před ním varoval kdejaký důstojník z legie. Věděl proč. Někteří legionáři sem občas zavedli děvče, ale mnohem horší bylo, že si muži zvykli vyřizovat tady své účty. Docházelo tu ke rvačkám, dokonce i přestřelkám.

A k tomu loupežní Arabové.

Samo slovo háj bylo nadnesené. Rostly zde sice stromy, ale kdo by hledal měkký travnatý pažit, byl by zklamán. Kmeny datlovníků vyrůstaly z vyprahlé prašné země a milovník zeleně by zaplakal – našel byl tu jen pár drnů ostré tvrdé trávy a trnitá křoviska. Když kolem procházel Ginger poprvé, nepochopil, jak může někoho napadnout, dát si tu schůzku s děvčetem.

Když vstoupili mezi kmeny stromů, obklopilo je šero. Jen místy sem pronikl svit měsíčního světla a ještě horší byl zdejší dusný a těžko dýchatelný vzduch. Zrzkovi se zdálo, že páchne plísni a zatuchlinou.

„Nezdravé místo,“ zašeptal.

Biggles si přiložil prst k ústům.

Zprvu neviděli nikoho, ačkoli tu Marcel i Arabové museli být. Za jiných okolností by Biggles tiše hvízdal,

jenže okolní ticho nevěstilo nic dobrého. Po několika krocích se oba zastavili a když se jejich oči přizpůsobily šeru, rozeznali obrys Marcelovy postavy. Opíral se nedaleko nich o kmen a potom, snad aby jim dal znamení, zapálil si cigaretu. Čekal.

Biggles se však nepohnul. Ukryt ve stínu dvou kmenů, příkrčeně stál a pozorně se rozhlížel kolem. Ginger chápal oč jde a dělal totéž co on. Také pátral zrakem po snědých záškodnících. Kam jen ti Arabové zmizeli? Nebylo obtížné uhodnout, co zamýšlejí, sotva se sem přišli Marcela zeptat, kolik je právě hodin. Bylo ovšem možné, že je Voudron najal jen jako špehy. Pak by seržant dostal zprávu o jejich schůzce s Marcelem možná dřív, než by skončila! To nesměli riskovat, museli čekat.

Strnule stojící Ginger zahlédl pohyb jako první. Asi dvacet yardů od něj se mezi dlouhými stíny stromů odrazilo měsíční světlo od něčeho, co se hýbalo. Vládlo takové ticho, až si pomyslel, že se asi zmýlil. Ani vánek by nezavál tišeji. Upřel zrak k tomu místu podruhé a pochyby zmizely. Jako duch se tam mihl druhý stín. Hbitě, ale pokradmu a nehlučně.

Ginger se dotkl Bigglesova ramene a lehce pokynul tím směrem. Něco tam určitě bylo, ale věděl, že se tu může zdržovat i divoká zvěř. V klamavém světle a podle nejasného tvaru nerozeznal, zda zahlédl stíny lidí. Pokud to však byli muži, nepochyboval, že jde o ty dva hrdlořezy.

Vzápětí se poslední zrzkovy pochyby vytratily. Oba dva Arabové již nedbali na světlo a stín a rychlými plíživými kroky přebíhali ke stromu, o který se opíral

Marcel. Ginger je viděl a vyrazilo mu to dech. Později se o tom poznání vyjádřil, že na něj dopadlo jako tuna cihel.

Svit měsíce se zaleskl na předmětu, který jeden z mužů třímal v ruce. Ginger rozeznal záblesk ocelové čepele a pocítil hrůzu. Byla tak silná, že než se vrhl vpřed, bez uvažování divoce vykřikl:

„*Prenez garde, commandant!* Dejte pozor, veliteli!“

Potom vyrazil.

KAPITOLA ČTVRTÁ

NĚCO NA TOM BUDE

Oba Arabové doběhli ke stromu první a vzduchem zasvištěla ocel. Marcel varovaný výkřikem pohotově uskočil stranou. Svištící čepel ho minula a on sám vyrazil proti Arabovi svou důstojnickou holí jako kordem. Zasáhl muže do hrudi a odrazil ho zpět, až muž klesl na kolena.

Na dosud klidném a tichém místě zavířil pohyb.

Biggles s Gingerem se hnali chránit Marcela, aniž by měli zbraň. Brissac se chystal k další obraně, jakoby si neuvědomoval, že drží v ruce jen tenkou hůl! Druhý Arab tasil v běhu dlouhou zakřivenou dýku, aby dokončil dílo, které nesvedl jeho partner, ale ani ten se nemínil vzdát. Nečekaný úder holí ho spíše vydráždil. Vyskočil na nohy, aby opakoval útok, Gingera však neviděl.

Zrzek už byl u něj a napadl ho zezadu. Rozmáchl se a udeřil ho pěstí veškerou silou do oblasti ledvin. Být na místě rozhodčí, odpískal by to jako surovost. Arab vyhekl, zoufale zalapal po dechu a v té chvíli ho Marcel švihl holí přes tvář. Byla to další surovost. Pozadu nechtěl zůstat ani Biggles. Přiskočil k druhému Arabovi, a dřív než si ho muž všiml, vyrazil mu ostrým úderem dýku z ruky. Bezbranný zabiják jakoby splaskl. Odskočil od nečekaného soupeře co nejdále a k Bigglesovu překvapení vzal nohy na ramena.

Jeho potlučený přítel si toho všiml, vyrazil za ním, a dvojice neúspěšných zabijáků zmizela mezi kmeny

palem a v jejich stínech jak párek prchajících králíků. Konec útoku dvojice krvelačných vrahounů byl žalostný.

Nikdo je nepronásledoval. Útok selhal, k vraždě jaksi nedošlo. Hledat ty dva v děrách *Kasbabu*, by bylo něco jako hloupý pokus o sebevraždu, a přestože střet proběhl v kratičké chvíli, necítil žádný ze tří účastníků touhu po běhu na dlouhé trati. Všichni tři lapali po dechu, o který je připravil šok a námaha uplynulých vteřin.

„Prašiví psi!“ zasupěl Marcel. „Kde se tu vzali?“

„Ti dva diblíci tě chtěli sprovodit ze světa a ani jim nešlo o obyčejnou loupež,“ vydechl Biggles. „Poslal je na tebe Voudron. Přivedl je s sebou z *Kasbabu*. Víme to. Oni sledovali tebe a my je. Seržant na tebe ukázal a oni ti šli v patách.“

Odmlčel se, rychle se rozhlédl a pokračoval. „Proč jsi vlastně volal Joudriera?“

„Neudělal bych to. To volal on. Z Paříže.“

„Co ti chtěl? Voudron slyšel každé slovo.“

„Vlastně nic! Chtěl vědět, jak jsem dojel a co potřebuji.“

„Řekl v hovoru naše jména?“

„Ne.“

„Alespoň to,“ vydechl s úlevou Biggles.

„Co vy víte o Voudronovi?“ zeptal se Marcel.

„Povídal si s Gingerem o létání. Určitě si přečetl naše záznamy. Nemluvil sice přímo o dezerci, ale už si k tomu dláždil cestu. Opička vystrčila hlavu z houští. Potvrdil to odposloucháváním tvého hovoru s Paříží a hlavně tím, že si objednal vraždu pana Marcela Brissaca. Ví, proč jsi tu a proto také poslechl rozkaz, aby se tě ještě této noci zbavil.“

„Kdo mu to rozkázal?“

„Jeden advokát. Místní ochránce práva a zákonů. Jmenuje se Jules Raban a žije ve vile *Mimosa*. Sotva před hodinou jsme viděli, jak před ním Voudron ohýbá hřbet. Když jsi procházel ulicí ty, seržant byl na odchodu. Sledoval tě a pak odbočil do *Kasbabu*. Naverboval tam ty dva odchovance polepšovny. Není pochyb o tom, že Raban je významným členem bandy. Buď dvojnásob opatrný, nechod' beze zbraně a vyhýbej se temným koutům! Joudrierovi pošli vzkaz, aby ověřil Rabanovu minulost. Měl by být v policejním rejstříku.“

„Co s Voudronem? Já ho dám ihned...“

„Ani nápad!“ přerušil Marcela Biggles. „Jenom on nás dovede...“

„Ticho!“ zasyčel Ginger. „Vidím ho! Jde sem!“

„Teď už neutečeme, změna kurzu, pánové,“ vydechl Biggles a srazil podpatky.

„Jste tedy v pořádku, *mon commandant*?“ vyhrkl zvučným hlasem.

Nic jiného nemohl udělat, neboť Voudron spěchal a byl už sotva dvacet yardů od nich.

„Co se tu děje? Kdo je tady?“ zazněl ostře jeho hlas.

Biggles si vzal slovo. „*Monsieur le commandant* byl napaden. Asi to byli arabští zloději. Právě jsme procházeli okrajem háje, když jsme zaslechli křik o pomoc. Utíkali jsme sem a viděli, velitele, jak zápasí s dvěma Araby. Když nás zahlédli, dali se na útěk. To je vše.“

„Je někdo zraněn?“

„Ne,“ řekl Marcel.

„*Mot de Cambrone!*“ vykřikl Voudron. „To se ještě nestalo, aby si ti špinavci z *Kasbarn* dovolili na vysokého důstojníka. Když jsem odcházel z Pigale, zaslechl jsem tu nějaký povyk, ale v té tmě nebylo nic vidět. Díky Bohu, že vy dva jste nepřišli pozdě!“

Zrzek neutajil úsměv nad tím, jak hbitě se Voudron přizpůsobil situaci a vymyslel tak nehoráznou lež. Původně sem zamířil určitě jen proto, aby našel Marcelovo mrtvé tělo a ověřil si úspěšnost přepadu.

„Myslím si, pane,“ podotkl Biggles, „že ti dva ve tmě nepoznali koho přepadli. Asi ani nevěděli, že chtějí okrást důstojníka. Nejspíš čekali obyčejného opilého vojáka a chtěli mu provětrat kapsy.“

„Bude to tak, *mon commandant*,“ řekl seržant, jemuž se Bigglesova úvaha zalíbila. „V téhle smrduté díře se to za tmy stává. Háj je jako stvořený pro zloděje a hrdlořezy.“ Obrátil se k Bigglesovi a Gingerovi. „Vy dva byste se měli vrátit do posádky a zůstat tam. Ti lotři si mohli zapamatovat vaše tváře. Jestliže ano, máte dva nepřátele, kteří teď touží jen po vaší krvi!“

„Ano, pane!“ vyrazil se sebe Biggles.

„A vás doprovodím sám, *mon commandant*,“ obrátil se Voudron k Marcelovi. „Bude to bezpečnější pro případ, kdyby se těm dvěma dáblům něco rozleželo v hlavě.“

„Nepotřebuji doprovod,“ řekl odměřeně Brissac. „*Bon soir*.“

Otočil se, aby se vrátil k baru, zatímco ostatní muži vyrazili směrem k silnici.

„Jdete domů s námi?“ zeptal se Biggles, jakoby se na procházku se seržantem nesmírně těšil.

„Ne, ještě se rozhlédnu,“ ušklíbl se Voudron a se spikleneckým mrknutím světáka dodal: „Schůzka s děvčetem, chápete.“

„Chápeme,“ souhlasil Biggles. „Nebudeme překážet. *Bon soir, mon sergent*.“ Voudron jim mávl na pozdrav a dva zachránci vyrazili bok po boku k táborovým barákům. Chvíli šli tiše.

„Báječná konverzace,“ ozval se Ginger. „Něco jako v tanečních, nezdálo se ti? Voudron netušil, že mělo dojít k vraždě a snad by za chvíli začal mluvit o počasí. Věděl jsem, že je veliký lotr, ale on je darebák na druhou!“

„Kontury na mém obraze jsou jasnější a jasnější,“ kývl Biggles. „Když Voudron vyslechl Marcelův rozhovor s pařížskou Suréte, hned pochopil, proč vyslala

svého člověka do posádky. Uvědomil si, že Marcel jde právě po něm. Co nejrychleji vyhledal Rabana, který je v gangu jeho nadřízeným. Chtěl od něj další rozkaz. Advokát mu přikázal sprovodit Marcela ze světa. Doporučil mu také jak na to, aby si moc neušpinil ruce.“

„Aby najmul ty dva kriminálníky!“

„Ovšem. Vyřídil to v *Kasbabu* až neuvěřitelně rychle a z toho se dá usoudit, že dobře věděl, kam jít. Měl u nich objednávku delší čas. Patrně se v *Kasbabu* skvěle vyzná i za tmy a místní Arabové znají jeho. Málokterý běloch by vyšel po setmění ven z uliček se zdravou kůží. Viděli jsme na vlastní oči, jak ty dva přivedl za kořistí do hájku. Těm lotrům se hájek jako pracoviště určitě moc hodil. Nemuseli Marcela podřezávat na živé cestě do tábora.“

„A seržant tam zašel jen pro kontrolu,“ zavrčel Ginger. „Kdyby Marcel útok náhodou přežil, dodělal by ho sám!“

„Marcel měl štěstí,“ kývl Biggles, „a Voudrona jsme znechutili. Ale nezdá se mi, že by nás podezíral. Myslí si, že jsme velitele zachránili nešťastnou shodou okolností. Na tom, že jsme byli poblíž hájku není nic mimořádného, a když jsme si povšimli útoku na důstojníka, museli jsme přece pomoci. Je to docela přirozené. Nemyslím si, že by nás Voudron podezíral ze spojení s Brissacem. K největší chybě došlo, když se prozradilo jeho spojení s Paříží. Voudron ví, že patří k policii a Marcela to vyřazuje ze hry. Je tady už na nic a mohl by sbalit kufry a odjet. Vlastně se pro nás stal přítěží. Voudron ho bude sřežít, v *Kasbabu* se nesmí ukázat ani na vteřinu a docela určitě už sám nic nezjistí.“

„Co asi řekne Voudron Rabanovi?“ zeptal se zrzek.

„Vražda se nevydařila, řekne. Přimotali se tam dva praštění legionáři a pokazili to. Raban se zamračí a vyzve ho, aby akci zopakoval a aby podruhé proběhlo vše beze svědků. Právě proto je nutné vyzvat Marcela k odchodu. Musí odjet zpátky do Paříže. Je práce pro Joudriera.“

„Když se ale gang dozvěděl, co tu Marcel dělal, že se o jejich plánech ví v Paříži, a když se Marcel navíc stáhne, napadne je i to, že je bude sledovat někdo jiný.“

„Obávám se, že máš pravdu,“ řekl Biggles. „Zbystří oči a uši, a my musíme být ještě opatrnější. Jsou protřelí, vychytralí a dost bystří, aby si nás prověřili. Ani nevíme, kdo všechno k nim patří, a proto nesmíme v posádce věřit ani poslednímu vojáčkovi.“

„Voudronovi jsme stále na očích.“

„Jistě. Nemůžeme si být jisti vůbec ničím. Snad se to už brzy vyjasní. Třeba to poznáme už zítra podle Voudronova chování.“ Šli dál v jasném světle afrického měsíce. Tábor už byl blízko.

KAPITOLA PÁTÁ

SERŽANT VOUDRON MÁ MĚKKÉ SRDCE

Následující dva dny proběhly bez nejmenší události. Tupá dřina a obvyklý každodenní dril, namáhavá pochodová cvičení. Ginger měl pocit, že žije několika životy. Jednak jako hloupý voják, potom jako policejní agent a tento druhý život, přes úmorné neustálé vedro, jaksi zamrzl. Život číslo tři, ten londýnský, se mu už docela vytrácel z hlavy. Když si náhodou vzpomněl na Bertieho a Algyho, připadali mu jako postavy z bájí a pohádek, které slýchal v dětství.

Několikrát viděli Marcela, ale nevšímal si jich. Nepromluvil a ani nic nenaznačil. Nepochybně hledal východisko z přitroublé a nebezpečné situace, do které se dostal vinou telefonického hovoru s Paříží. Voudron nadále plnil duchaplné vojenské úkoly, ale ve slibně načatých námluvách s Gingerem nepokračoval. Choval se jako velitel. Ostrý a přísný, ale nikoli nepřátelský. O příhodě k níž došlo mezi datlovníky se nezmiňoval, jakoby se nestala. Ginger i Biggles si dávali pozor, zda neopustí tábor, ale nikdy ho při pokusu o výlet nepřistihli. Pokud to skutečně udělal, byl nesmírně opatrný.

Dalo by se říci, že po krátkém náporu vichřice se povětrí zcela uklidnilo, zrzek však mírnému vánku nevěřil. Cítil faleš té tiché idylky a hádal, že nepotrvá dlouho. Neuměl si představit odkud a jak opět zahřmí, ale byl si jist, že se schyluje k bouři a že se její blesky zaměří na Marcela!

Když třetího dne ráno rozdávali poštu, vyvolal písař Biggsovo jméno. Adresa na obálce dopisu byla napsána na psacím stroji a uvnitř byl přeložený list průklepového papíru. Na něm pár vět a místo podpisu jen osamělé písmeno *M*, adresa odesílatele chyběla. O to výmluvnější byl text. Biggles si ho přečetl a beze slova podal list Gingerovi.

„Muž, o kterého se zajímáte, používá krycí jméno. Dříve sídlil v Paříži. Zabýval se trestním právem jako obhájce obžalovaných v řadě podezřelých případů. Po válce Paříž opustil pro podezření z kolaborace s okupanty. Usadil se v Marseille, kde již vystupoval pod současným jménem. Opět jako obhájce. Zapletl se do řady velmi pochybných procesů, mezi nimiž byla i obhajoba muže jménem Voss! Dnes má kanceláře v Tangeru a Casablance, místa pobytu však často střídá. Na současně adrese tráví horké měsíce.

M“

Biggles si vzal list zpátky od Gingera, několikrát ho přeložil a strčil do kapsy.

„Podívejme na pana Rabana,“ zamumlal. „Tak on obhajoval Vosse, aby ten chlap mohl zběhnout a jako terorista vraždit nevinné lidi. Vlastně mě to nepřekvapuje. Jeho advokátní kanceláře přitom jenom zakrývají ještě špinavější, ale i výnosnější obchody. Ti darebáci potřebují právníky a on je jedním z nich. Na žebříku gangu stojí mnohem výš než Voudron. Rabanovu vilu bychom měli hlídat, jak jen bude chvíle volného času. Bída je, že čas nemáme. Někdo by tam měl být neustále na stráž. Sledovat návštěvníky a dokonce si udělat malou prohlídku. Mohlo by nás to dovést k

někomu z vedení gangu! Dosud stále stojíme jen na prvních příčkách žebříku!“

„Proč nezavoláš Algyho?“ zeptal se zrzek. „Mohou přece s Bertiem přijet jako obyčejní turisté.“

„Dobrý nápad,“ pochválil ho Biggles. „Myslí ti ti rychle.“

Byli ovšem teprve na začátku dne.

Před polednem se Biggles i Ginger zachmuřili. Donesla se k nim nová zpráva, která prolétla celým táborem. Netýkala se minulosti, ale věci budoucích. Šlo o podivnou, varovnou zvěst, že se posádka má brzy přesunout k jihu, do Fort Labougant. Nikdo nevěděl, od koho to přišlo, ale Ginger, který to zaslechl první, zavěřil zradu.

Bylo jasné, že pokud přesun proběhne, dojde k pohromě! Muži, kteří tu sloužili déle, chápali proč, a vysvětlili to ostatním.

Fort Labougant byl totiž ten nejvražednější kout, do kterého se legionáři mohli dostat. Větší peklo nemohli velitelé vybrat! Místo leželo hluboko v srdci Sahary. Ostré slunce, vedro a děsivá osamělost bez nejmenšího styku s civilizací strašila každého, kdo se v tom trochu vyznal. Ti, kdož táborem prošli, se obávali *cafardu*, šílenství z horka. Podlehl mu tam mnozí.

Přirozeně se ihned objevily úvahy, kdo zůstane a koho velitelé odsoudí k cestě. Někteří, kdož Labougant znali, prohlašovali, že se raději zastřelí, než by tam šli, a jiní z nich, mluvili o dezerci. Biggles s Gingerem naslouchali hrůzným zvěstem poměrně klidně. Připadalo jim nesmyslné, že by je vybral někdo, kdo je potřebuje mít tady. Mysleli si, že jejich jména jsou vepsána do zcela jiné listiny.

Ale brzy nato následoval rozruch, po kterém se Bigglesova tvář zachmuřila. Zaslechl totiž, že výpravu do Labougantu povede sám velitel Marcel Brissac! To by bylo na pováženou.

„Nelíbí se mi to,“ pohlédl Biggles na zrzka. „Žasnu!“

„Nad čím? Myslíš si, že někdo tahá za drátky, aby se tak zbavil Marcela?“

„Vypadá to, jakoby ho chtěli umlčet. Na Sahaře si nedovolí ani on moc vyskakovat.“

„O jeho odchodu přece rozhodují na štábu.“

„To je právě ta hrůza. Co když mají ti lotři vliv i tam?“

Ginger vykulil oči.

„Myslím to tak,“ řekl Biggles, „že nevíme jak dlouhé prsty ti darebáci mají. Nedivil bych se, kdyby dosáhli až do Francie!“

„Marcel přece může odmítnout i rozkaz z Paříže,“ klidnil ho zrzek. „V nejhorším případě odmítne splnit úkol a Sureté ho hned odvolá. Vzdá to a oni ho stáhnou.“

„To může udělat, ale jen by tím ty darebáky utvrdil, že mohou v klidu pokračovat v práci. Marcel je policista a jen tak se nevzdá! Jak ho znám, možná ho dokonce potěší, vydat se do Fort Labougant. Nebojí se ani čerta! Bohužel je tu další souvislost. Kdyby Marcel případ vzdal, ohrozí tím vlastní postavení u policie. Tím nemluvím o kariéře, protože Marcel je skutečně poctivý policista. Mluvím jen o jeho poctivosti! Urazil by se, kdyby ho někdo mohl obvinít, že se vyhýbá Sahaře.“

„Děkuji nebesům, že nikdo nepodezírá nás,“ ušklíbl se Ginger. „Chci se dostat na tisíc různých míst, jen mezi

nimi nehledej Fort Labougant! To místo bych si nezamiloval.“

Biggles s úsměvem namítl, že by mu letním pobyt na Sahaře mohl jen prospět a pak uviděli Voudrona, jak kráčí přes seřadiště. Všiml si jich a zamířil k nim.

„Až zase uvidíte ve tmě párek Arabů, snažte se být zase rychlí jako blesk!“ poradil jim s úsměvem.

„Budeme,“ ušklíbl se Biggles. „Jakpak to myslíte?“

„Jedete do Fort Labougant!“

„To myslíte vážně? My dva?“

„Ano.“

„Jak si můžete být tak jíst?“ zeptal se Biggles. „Už se o tom rozhodlo?“

„Mám do toho trochu co mluvit,“ řekl s křivým úsměvem Voudron. „Brzy uvidíte, pánové. Hned jak vyvěsí rozkaz.“

„Čím jsme si tu čest zasloužili?“ zeptal se Biggles.

„Zachrání vám to život, o který byste tu přišli. Přeháníte to s odvahou. Chápu, že vás doma nikdo neučil, jak jednat s Araby, ale právě proto se to musíte učit! Není to lehké!“ Ztišil hlas. „Když budete mít rozum, nedostanete se do potíží.“

„Nerozumím vám,“ zavrčel Biggles.

„Pojďme stranou!“ sykl Voudron a trhl hlavou k osamělé palmě, stojící opodál. Bylo to místo, kde je nikdo nemohl rušit. „Dobré místo,“ ušklíbl se seržant, když se zastavili.

Ginger začínal chápat co přijde a pomyslel na Marcela. Mlčel však a nechal Voudrona, ať začne sám. Tiše pozoroval, jak seržant sahá po balíčku cigaret, a nabízí jim je.

Biggles nebyl tak nesmělý a ujal se řeči:

„*Abrs, mon sergent*“ řekl. „Přestaneme hovořit v hádankách. Vyjádřil jste se, že musíme do Fort Labougant. Také nás varujete, abychom tu nezůstávali. Chápeme, děkujeme, ale nerozumíme. Proč to všechno? Nepřeháníte?“

Loudron vzdychl a podíval se na něj, jako na nechápavé děcko. „Radím vám udělat to, co by ve vaší situaci udělal každý rozumný člověk,“ řekl.

„Pokračujte!“ řekl Biggles. „Co tedy máme dělat?“

„Zmizet a nevracet se!“

„Radíte nám, abychom zběhli z Legie?“

„To přede mnou neříkejte,“ zamračil se Voudron. „Chtěl jsem vám jen poradit, že na každý malý výlet nemusíte mít povolení!“

„Promiňte, pane,“ omlouval se Biggles. „Uznávám, že to byla ode mne hloupá otázka, ale najděte mi tu někoho, kdo by chtěl do Fort Labougant. Jsme z toho nervózní a ani jednomu z nás se nechce do pouště!“

„Nezlobím se,“ řekl seržant. „Naopak. Mám už takovou povahu, že rád pomůžu lidem, kteří mají starosti.“

Biggles by byl hlupák, kdyby nepochopil jeho hru, a rozhodl se proto, že věc zkrátí.

„Už vám rozumím,“ kývl. „Do Fort Labougant rozhodně nechceme. Poradte nám tedy, jak se tomu můžeme vyhnout. Kam máme jít? Co pro to musíme udělat?“

„Všchno má svůj čas,“ ušklíbl se Voudron. „Připouštím, že mám přátele, kteří by si přáli vám pomoci. Líbilo by se vám dostat se k letadlům?“

„Ovšem!“

„Přijali byste to jako své zaměstnání?“

„Bez řečí a ihned!“

„Skutečně bez řečí? Bez hloupých otázek?“

„Když mi dáte pěkně namazaný krajíc, nezajímá mne kde jste to máslo sháněl,“ řekl Biggles. „Ale odpusťte a neberte to ve zlém. Nechce se mi věřit, že byste takové kouzlo dokázal zařídit.“

„Tomu se ani nedivím,“ zasmál se Voudron. „Ujišťuji vás však, že jsem větší kouzelník než tušíte.“ Úsměv z jeho tváře se sice nevytratil, ale v očích se mu zjevil tvrdý výraz. „O našem hovoru nikde nemluvte!“ pokračoval. „Přineslo by vám to neštěstí. Věřte, že moji přátelé jsou velice vlivní lidé.“

„Proč bychom to měli někomu říkat?“ bránil se Biggles.

„Člověk nikdy neví. Buďte prostě opatrní!“

„Jistě. Jaká to bude práce? Kde ji najdeme?“

„Dozvíte se to včas. Zatím vám řeknu jen tolik, že to je daleko odtud a nikdo tam po vás nebude slídit.“

„Jak se tam dostaneme?“

„Letecky. To zařídíme. Ale už se moc ptáte a stojíme tu příliš dlouho. Jste tedy rozhodnutí?“

„Jsme. Definitivně!“

„Dobře. Ještě si o tom popovídáme, ale ne tady. Sejdeme se dnes v sedm večer u u té sešlé mešity u cesty do města.“

„*Bien entendu.*“

Voudron se otočil a vracel se k barákům. Sledovali ho očima.

„Je to krysa a jedovatá,“ řekl zrzek. „Jedovatější než zmije!“

„Nenadávej mu. Jsme přesně tam, kde jsme chtěli být!“

„Myslel jsem si o sobě ledacos, ale nikdy mě nenapadlo, že skončím jako dezertér,“ zasténal Ginger.

„Divím se ti. Proto jsme sem přece přišli. Musíme najít Marcela a vyprávět mu o tvém trápení s dezercí. Také musím napsat několik dopisů.“

„Nemáš z toho co přijde strach?“

„Ne. Dostali jsme se do hry a mohl sis všimnout, jak je v ní Voudron doma. Neznal nás a nejtěžší pro něj bylo prolomit ledy. Dál to poběží jako na drátku. Tuhle stopu objevil Marcel skvěle. Podívej se! Voudron jde do kantýny, takže máme příležitost zajít za Marcelem.“

„Chceš jít do jeho kanceláře?“

„Jasně. Já...“

„Nikam nechod’!“ přeašil ho Ginger. „Tamhle stojí a povídá si se svým pobočníkem. Víme kde je Voudron. Pojd’me kolem Marcela. Kývneme na něj a když pak zahneme za barák, pochopí, že mu máme co říci.“

„Dobrý nápad,“ kývl Biggles. „Teď, když si ho Voudron zařadil, nemůžeme Marcelovi nijak ublížit. Pojd’me!“

Svižně přešli cvičiště a aniž by zmírnili krok, předpisově pozdravili. Biggles si vybral stranu za pobočnickovými zády a když dvojici míjel, významně na Marcela zamrkal. Šli dál přímo k budově velitelství a za rohem se zastavili. Po chvilce čekání se objevil Marcel.

„Poslouchej,“ řekl Biggles bez úvodu. „Věci se daly do pohybu. Voudron nás postrašil přesunem do Fort Labougant a pak nám nabídl únik. Souhlasili jsme!“

„Fort Labougant?“ užasl Marcel. „O čem to mluvíte?“

„Část posádky se tam má přesunout. Nebo snad ne?“

„Nesmysl!“

„Ty máš té jednotce velet.“

„Naprostá pitomost!“

„Ale,“ žasl Biggles, „Voudron o tom mluvil jako o hotové věci.“

„Je to lhář!“

„Tvrdil, že brzy vyvěsíte seznam převelených mužů.“

„*Encore*, opakuji že je lhář. Žádný přesun nebude!“

Biggles to konečně uznal a v očích se mu zablesklo. „Tak takhle to je,“ vydechl. „Chápu. Ten lstivý darebák sám rozšířil pověst o přesunu do saharského pekla a nám nabídl, že nás od něj osvobodí. Nenapadlo nás, že si to ten špinavý pletichář vymyslel.“

„Vyzval vás přímo ke zběhnutí?“

„Ano.“

„*Mon Dieu!*“ Marcel zbledl a zaťal zuby. Já toho darebáka...“

„Neudělaš nic!“ přerušil ho Biggles. „Vyvíjí se to dobře! Dnes večer se s tím hošíkem sejdem a probereme podrobnosti. Dozvíš se o všem, ale připrav se na naše náhlé zmizení. Voudron nám slíbil báječné zaměstnání. Dostaneme se k letadlům a bude to velmi brzy! Ty sám buď opatrný. Bude tu stále tepleji a seržant a jeho banda ti uříznou hlavu stejně klidně jako řezník kuřeti. Musíme zmizet, Voudron nás nesmí vidět spolu.“

„Takže jste jeho nabídku opravdu přijali?“

„Samozřejmě. Sám jsi mne do toho nahnal!“

„Nelíbí se mi to,“ zavrčel Marcel a svěsil hlavu.

„Budu o tom všem ještě uvažovat.“

Odešel s utrápenou tváří a Biggles s Gingerem zamířili přesně na opačnou stranu tábora.

„Je to vychytralý a úskočný křivák!“ vrčel cestou zrzek, jehož se silně dotkl Voudronovův výmysl s Fort Labougant.

„Ano,“ usmál se trpce Biggles. „Dokonce se mi zdá, že náš jazyk má málo slov pro takového lotra. Hloupý však není. Tah s přesunem byla vynikající rošťárna. Kdybychom neznali Marcela, nebo kdyby nebyl velitelem, nikdy bychom podvod neprokoukli. Je v tom ale i poučení pro nás. Víš jaké?“

„Že je schopen všeho!“

„To jistě, ale to jsme již věděli. Tenhle trik si však vymyslel proto, že spěchá! Nebo spíše oni na něj spěchají! Potřebují totiž nové piloty rychle, co nejdřív! Proto pozor na jazyk. Nesmí se od nás dozvědět, že víme, jak to s tou Saharou je.“

KAPITOLA ŠESTÁ

DEZERCE JAKO PO MÁSLÉ

Když Biggles oznámil Marcelovi, aby počítal s jejich brzkým zběhnutím z Legie, uvažoval o týdnu, nanejvýš o dvou. Rozhodně ho nenapadlo, že půjde o pouhé hodiny. Neuměl si představit, jak by to Voudron a jeho šéfové tak rychle připravili. Později zrzkovi přiznal, že právě v té chvíli podcenil sílu a výkonnost celého gangu, proti kterému vytáhli do boje.

Napsal zprávu Algymu a stručný dopis Raymondovi. Oba listy dal do jediné obálky a londýnskou adresu napsal písmem školáčka, jenž se s písmeny dosud nespřátelil. Posádkové poště dopis nesvěřil, nemohl vyloučit, zda dopisy legionářů někdo necenzuruje. Vyrazil proto s Gingerem do města, aby tam svěřil obálku úřadu hlavní pošty. Čas výletu propočítal tak, aby při zpáteční cestě stihli schůzku s Voudronem.

Seržant, který již přešlapoval pod mešitou, je uvítal srdečně: „Rád vás vidím,“ řekl. „Napadlo mne, zda jste si to nerozmysleli.“

„Jen blázen by nevyužil takovou příležitost,“ odpověděl Biggles.

„Máte pravdu,“ usmál se Voudron. „Kdybyste nepřišli, čekala by vás písečná pec na Sahaře. Je to peklo, mně můžete věřit.“

„Vaši přátelé mají asi hodně dlouhé prsty.“

„I tomu můžete věřit.“

„Ted' jen nechápu, jak nás z Legie dostanete? Když to klapne, jsme vám nesmírně zavázáni. Jsme vašimi dlužníky!“

„Na to zapomeňte. Rád pomohu přátelům jakými jste vy. Peníze mi nechybí a pokud budete rozumní, také na tom nebudete zle.“

„Co tím chcete říci?“

„Nic než to, že ještě dnes dostanete svou první mzdu,“ rozesmál se seržant.

„Vy nám ještě dáte peníze?“

„Já? Ani nápad. Dostanete je od přítele, za nímž právě jdeme.“

„My? Peníze? Ještě tuhle noc?“

„Je to tak,“ ušklíbl se Voudron. „Podívejte! Jede pro vás.“

Na cestě se jako duch zjevil veliký, černý a nablýskaný americký vůz. Zastavil před mešitou. Motor tiše předl. Řidič otevřel dveře a Ginger v něm poznal mohutného černocho, který je zdržel, když se chtěli vytratit ze zahrady vily *Mimosa*. Zmizely poslední pochyby, že by ve městě objevili další sídlo bandy.

„Nastupte!“ vyzval je seržant.

„Nejedete s námi?“ žasl Biggles.

„Ne. Škoda času. Můj přítel se o vás postará.“

Nasedli do auta a Voudron za nimi zabouchl dveře. Řidič sáhl na jakési tlačítko, ozvalo se jemné zabzučení, boční i zadní okna ztemněla a uvnitř vozu se rozsvítily lampičky. Vůz vyrazil a dva cestující neviděli kam a kudy jedou.

S tímhle autem by měli být ve vile *Mimosa* během pěti minut a spíše ještě dřív, jenomže jeli a jeli, a vila nikde. Po strašně dlouhých deseti minutách jízdy si

Ginger pročísl vlasy a tázavě pohlédl na Bigglese. Ten lehce mrkl, kývl hlavou, a uklidňujícím pohybem ruky naznačil zrzkovi, aby byl trpělivý. Jeho přítel se opřel o opěradlo a smutně vzdychl. Jeli přes dvacet minut.

Vůz konečně zastavil a řidič otevřel dveře. Vystoupili.

V měsíčním světlě poznal dosud zmatený Ginger vstupní branku do zahrady u vily *Mimosa* a konečně porozuměl chování řidiče. Vozil je po městě jen proto, aby v nich vzbudil dojem, že cíl cesty leží mnohem dál, než skutečně byl. Raban nehodlal dávat nováčkům možnost, aby odhalili jeho sídlo. Měli si myslet, že ujeli nejméně dvacet mil.

Čelní dveře byly otevřeny. Stál v nich Arab oblečený v bílém rouše a uctivě zval vzácné hosty dovnitř. Vůz zajel do garáže.

Vstoupili do haly a pak do knihovny, kde na ně čekal usměvavý Raban. Ginger si uvědomil, že jsou v pasti. Viděl jediný východ, ve kterém stál Arab. Kdyby chtěli utéci, snadno by je Rabanovi lidé zadrželi. Vzápětí si uvědomil, že blázní. Kam by utíkali? Co by asi řekli policisté dvěma dezertérům z Cizinecké legie?

Raban byl samý úsměv. Vyzval hosty, aby se posadili a přistoupil k jednání tak ohleduplně, až Ginger žasl.

„Vaše návštěva je pro mne ctí,“ řekl a otevřel před nimi krabici s cigaretami. „Dozvěděl jsem se o vás, pánové, že vás prý potkala nesmírná smůla. Jmenuje se Fort Labougant a věřte, že to je místo, které nepřeji nikomu! Poslužte si.“

„Díky,“ řekl Biggles a zapálil si.

„Jste Angličané, že?“

„*Oui, monsieur.*“

„Sloužili jste u letectva?“

„*Oui, monsieur.*“

„O dobrých vojácích říkám stále totéž,“ kývl Raban. „Téměř nikdo nedokáže ocenit statečné muže. Většina z těch chlapců strádá při bezduchem výcviku, a oheň, který mají ti muži v duši, pohasíná. Velitelé se proviňují smrtelným hříchem, když hochy posílají do pustin, na které zapomněl i Bůh! Cítím s ubohými vojáky. Seržant Voudron mi vyprávěl i o vašem trápení a řekl mi, že právě vy si takový konec nezasloužíte. Věřím, že se nezmýlil. Chci vám pomoci z potíží. Předpokládám však, že si uvědomujete, jaké riziko tím беру sám na sebe, a že vy víte, jak armáda naloží se zběhem z Legie, když ho dopadne!“

„To všechno chápeme, pane,“ řekl Biggles.

„Jmenujete se Biggs a Hepple?“

„Ano,“ odpověděl Biggles i za zrzka. „To jsme my.“

„Jste zkušenými piloty? Dokážete ovládat i letouny, se kterými jste dosud nelétali?“

„Myslím, že každý z nás zvládne řízení libovolného letadla.“

„Troufáte si,“ řekl Raban. „Mohu tomu rozumět tak, že byste si dovolili letět třeba v nejnovější francouzské stíhačce?“

„Proč ne, pane,“ ušklíbl se Biggles. „Jde jenom o to, kde máme takové letadlo sebrat!“

„To nebude váš problém,“ řekl Raban. „Byl to jen příklad! Pro mne je větší otázkou, jak se zachováte, až opustíte Afriku. Vy budete pracovat jinde, tam kde je potřeba. Přiznávám, že na vás už začínám spoléhat. Pochopte prosím, že hledám dobré piloty pro jistou

leteckou společnost, do které jsem vložil značné peníze. Mám na tom silný osobní zájem. A když jsem řekl, že hledám dobré piloty, dodávám, že hledám i oddané a loajální spolupracovníky. Ukázněné, pracovité a mlčenlivé! Takové, kteří plní rozkazy bez hloupých otázek, a kteří dokáží mlčet o okolnostech, které se při plnění úkolů mohou vyskytnout. Takovým mužům jsem schopen velmi dobře zaplatit. Je to jasné?“

„Ano. Pověděl jste to jasně, *monsieur*. Nebudete nás platit jen za létání, ale i za mlčenlivost.“

„Správně.“

„Kolik si vyděláme, pane?“

„Sto tisíc franků měsíčně ve měně, kterou si sami zvolíte. Navíc dostanete úhradu nezbytných výdajů. Zajímáte se o ta dvě místa?“

„Nebesa,“ užasl Biggles. „Proti žoldu v Legii je to zázrak.“

„Každý dostanete svých prvních sto tisíc dnes večer. Hned před odjezdem!“

„Sto tisíckrát děkujeme, pane,“ vyhrkl Ginger.

„Myslím si, že dnešního setkání nebudete litovat,“ usmál se advokát. „Staráme se dobře o lidi, kteří pro nás pracují. Máme vlivné přátele na významných místech. Zajišťují nám slušný zisk a jistotu, kdyby se náhodou něco pokazilo.“

„Smím přece jen položit otázku, *monsieur*?“

„Ptejte se, Biggsi. Nechci, aby naši lidé tápali v temnotě.“

„Jde o naše budoucí operace. Budou za hranicí zákona?“

„Ale ovšemže ne,“ trhl sebou Raban. „Co vás to napadlo? Nejsme přece zločinci! Mluvím s vámi zcela

otevřeně. Společnost, kterou zastupuji, vlastní na mnoha místech světa velké pozemky. Jde o civilizované odlehlých míst. Tamní vzpurné primitivní kmeny nám občas kladou odpor. Brání se všemu, někdy dokonce i dodávkám potravin pro hladové krky jejich soukmenovců! Divili byste se, ale svět je plný tvrdohlavých a hloupých lidí! Někdy pak prostě nezbyvá, než je vést k dobrému silou. Jste z Anglie, která má dosud kolonie! Měli byste to znát. Nezbyde než užít občas síly a zajišťování pořádku letadly je rychlé, levné a velmi účinné.“

„Rozumím,“ vzdychl Biggles. „Už jen poslední otázku. Kdy tedy startujeme?“

„Ted, hned! Do posádky se nevrátíte.“

Biggles, který nebyl vůbec připraven na tak rychlé rozhodnutí, vytřeštil oči. Ginger se zděšeně rozhlédl kolem. Advokát si všiml jejich překvapení a rozesmál se.

„Dýchejte zhluboka, pánové,“ řekl. „Všechno dobře dopadne.“

„Co naše osobní věci?“ zeptal se Biggles, který si s nechuťí uvědomil, že se mu rozhodování vymklo z ruky.

„Jaké osobní věci má prostý legionář?“ zazubil se Raban a máchl paží. „Nemáte v baráku nic, co by stálo za řeč. Všechno potřebné dostanete a bude to lepší než krámy, které jste tam nechali. Jen mi neříkejte, že se vám bude stýskat po mizerném armádním mýdle a po žiletkách, které jsou k dostání v kantýně.“

Měl pravdu, nic cenného v táboře neměli. Biggles by hrozně rád prohodil pár slov s Marcelem, ale bylo mu jasné, co by na takovou žádost řekl Raban. Nakonec to byl Ginger, který pochopil první, že nemají cestu zpátky a že je Raban nepustí z dohledu. Trochu ho uklidňovala

představa letadla. Až nastoupí a stroj vzlétne, budou si dělat jenom to, co je napadne! Netušil, jak změní jeho naděje vývoj věcí příštích.

„Co naše oblečení?“ vzepřel se ještě jednou Biggles. „Poletíme v těchhle uniformách?“

„Pročpak ne?“ zasmál se Raban. „Nemáte se čeho bát. V letadle si vás nikdo nebude prohlížet. Nepotřebujete ani smoking!“

„Jenže kdybychom museli přistát, každý hned pozná odkud jsme utekli.“

„Proč byste, hrome, měli přistávat?“ zeptal se advokát, jehož vlídnost vyprchávala. „Přestávám vám, pánové, rozumět a snad tedy porozumíte vy mně!“ prohlásil velitelsky. „Nebudou potíže a o nějaké pitomé šaty se nestarejte! Vše je zařízeno! Vystoupíte na určeném místě v klidu! Jasně?“

„Dobře,“ zavrčel Biggles. „Kde to bude?“

„Dozvíte se to včas.“

„Kdy odlétáme?“

„Nebude to už dlouho trvat. Netrapte se tím.“ Otevřel zásuvku stolu, vylovil z ní dva svazky bankovek a každému jeden podal. „To je váš plat na první měsíc a k němu docela slušný přírůstek na budoucí výlohy. Uvažte, za kolik měsíců byste dostali takové peníze v Legii! Či snad za kolik let? Snad to trochu rozptýlí vaše pochybnosti!“

„Kde dostaneme údaje o místu našeho určení?“ zeptal se Biggles, který předpokládal, že budou pilotovat sami. „Letové kurzy a mapu?“

„Nic takového nebudete potřebovat.“

„Jak to?“

„Všechno potřebné přece zná váš pilot.“

„Náš pilot?“ zamrkal Biggles.

„Ovšem. Mysleli jste snad, že poletíte sami?“

„Já ano.“

„To by bylo příliš nebezpečné,“ zavrtěl hlavou Raban. „Mohli byste cestou zabloudit, někde se ztratit. Něco o vás sice vím, ale uznejte, že nemohu znát vaši způsobilost do detailu. Nesmím riskovat.“

„Chápu.“

„S vašim pilotem se seznámíte hned. Je to velmi zkušený letec a budete si jistě rozumět. Před dlouhou cestou jsem vám všem dal připravit malou večeři.“ Stiskl tlačítko zvonku a vzápětí se ve dveřích zjevil arabský sluha.

„Požádejte pana Vosse, aby sem přišel!“ přikázal Raban.

Ginger pootevřel úžasem ústa a aby si toho advokát nevšiml, odvrátil se. Voss! Zběh a terorista, který bombardoval vesnice pohraničních černochů a střílel po nevinných lidech. Dosud tedy pracuje pro bandu! Podíval se na Bigglese, avšak nenašel v jeho tváři ani náznak překvapení. Zdálo se, že jeho přítel slyší jméno Voss poprvé v životě.

Sotva zavřel ústa, vstoupil bývalý pilot německé *Luftwaffe* a na první pohled odchovanec pruské vojenské školy. Kolem pětadvaceti let, štíhlý, hezký, s tvrdým výrazem v očích a krátce ostříhanými vlasy. Ať ovšem navštěvoval jakoukoli školu, choval se srdečně a nešetřil úsměvy.

„Dáme se teď do boje na stejné straně,“ smál se již ve dveřích. „Co vy na to, synové britských ostrovů? Napadlo by vás to někdy?“ Aniž by čekal na odpověď, obrátil se k Rabanovi: „Jsou pánové připraveni?“

„Ano, předávám je do vašich rukou,“ blahosklonně pronesl Raban. „Ještě se u mne najíte a osvěžíte si hrdla.“

„Velmi rád, *monsieur*,“ řekl Voss a kývl ke dvojici. „Následujte mne, přátelé!“

Biggles s Gingerem šli za ním do malého salónku, kde je čekaly velké sklenice s jakýmsi oranžovým nápojem. První sáhl po nádobě Ginger. Uvnitř zacinkal led, a zrzek obrátil oči k nebesům. Už se strašně potřeboval napít a ochladit. Bylo to dobré. Jedné věci by však přece dal před napitím přednost – moc rád by si vyměnil názor na kvapný odlet s Bigglosem.

Vzápětí se vynořil arabský sluha a pozval je do jídelny. Prošli tam kolem kuchyně a našli stůl prohýbající se pod mísami a talíři plnými pozoruhodných lahůdek. Některé z nich zrzek ani neznal. Pustili se do jídla. Nikdo je nemusel pobízet, hostitel sem za nimi nepřišel, ale Gingerovi to nevzalo chuť. Jediné čeho si mimo jídla všiml, byla místnost. Poznal ji. Právě sem nahlížel oknem ze zahrady, když sledovali Voudrona.

„I tady je vidět, jaké jste našli skvělé zaměstnavatele,“ řekl s plnými ústy Voss. „Když jim odvedete dobrou práci, nebudete mít potíže ani s penězi.“

Při jídle se nemá mnoho mluvit, ale Voss se neomezoval ani v jednom ani v druhém, Biggles si však všiml, že to, co by od něj chtěli slyšet, neříká. Sám mu položil několik otázek, jenže Voss nejevil nejmenší chuť, zasvětit je do podrobností jejich budoucí práce. Když si nevěděl s dotěrným Bigglosem rady, čelil otázce vlastní otázkou, jakoby si chtěl ověřit odbornost nováčků. Zdálo se dokonce, že s nočním odletem nijak nespěchá.

Bylo po půlnoci, když Voss vstal a mrkl na hodinky. S nenuceným výrazem vyzval oba nováčky, aby se připravili.

„Je čas, kamarádi!“

Došli ke dveřím. Auto bylo připraveno a u volantu seděl černý řidič. Nastoupili. Dveře zaklaply, okna ztemněla a auto vyrazilo vpřed. Nešlo o nic dramatického. Zdálo by se, že odjíždějí do nočního kina, kdyby ovšem ve městě nějaké bylo. Takhle si Ginger zběhnutí z Cizinecké legie nepředstavoval! Vše probíhalo plynule a hladce, nemohlo to zanechat sebemenší stopu nepokoje v jeho duši. Napadlo ho, co by tomu řekl Marcel či dokonce Raymond. Což tušili, jak to chodí? Takhle se Biggles i Ginger mohli ztratit jako dva kamínky v oceánu! Organizátoři neponechali nic na náhodě. Od chvíle, kdy se setkali u mešity s Voudronem, nedostali žádnou příležitost promluvit si s někým jiným než s nimi, poslat někomu jinému vzkaz.

Asi za dvacet minut rychlé jízdy vůz zastavil. „Vystupovat!“ sykl Voss. „Přijde krátká procházka.“

Poslechli. Motor tiše zahučel, a černé auto zmizelo ve tmě.

Ginger vytřeštil oči. V měsíčním světle viděl před sebou plochu letiště. Stáli při jeho okraji a sotva půl míle od nich se tyčily hangáry. Voss na ně ukázal a vydal se k nim.

Byl to snad sen? Mešita, *Mimosa* a teď letiště?

Tiše ušli dvě stě yardů a zastavili se u tabule. Stála kousek vpravo od nich, byla ozářena měsíčním světlem, a rýsovala se jasně proti temnější obloze. Když zrzek četl nápis, zrychlil se mu tep. Uvědomil si, že dorazili nejenom k letišti francouzské *Armée de l'Air*, ale přímo k

základně *Escadrille 77*, odkud bylo uloupeno nejméně jedno vojenské letadlo! Voss měl nyní spadeno na další stroj. Ginger nechápal, jak to udělá. Podle Marcelových informací věděl, že letištní strážé jsou zesíleny, a mají příkaz okamžitě střílet. Věděl to i Voss? Opatření však už trvalo dlouho a mohlo být dokonce zrušeno. Co o tom ví Němec? Jasně bylo jenom to, že oni dva ho na to nesmí upozornit, nemohou ho varovat!

Gingera zarážela Vossova jistota. Ten chlap se ničím netrápil! Jakoby věděl, kam jít, který letoun čeká na rozjezdové dráze jen na jeho příchod. Musel tu mít spojení, aspoň jednoho zrádce!

Biggles se dotkl Vossova ramene. „Okamžik, příteli. Omluvte nás, ale rádi bychom věděli, co uděláte teď. Je vaším záměrem ukrást francouzské vojenské letadlo?“

„Správně,“ ušklíbl se Voss. „Nebude to těžké. Jeden stroj na nás čeká.“

„Dozvěděl jsem se, že poletíme velmi daleko. Jak velkou máme zásobu benzínu?“

„Bez obav,“ zavrčel Voss. „Nádrže jsou plné. Neřekl jsem, že všechno bude v pořádku? Nechte hloupých otázek a počkejte tady. Za pár minut jsem zpátky.“

„Dobrá.“

Vydal se k hangárům a Ginger konečně dostal příležitost povědět Bigglesovi, co ho tak dlouho trápilo.

„Jsme blázni!“ zasyčel. „Vzpomínáš si, co nám vykládal Marcel o zesílených strážích na letišti?“

„Jistě,“ řekl Biggles. „A co chceš dělat? Třeba někdo strážné podplatil. Rozhodně nejsem ochoten se teď vracet. Jsem tom, kde jsem chtěl být!“

„To je sice pravda, ale když budeme ve hře pokračovat, jak se zachováme dál? Budeme bombardovat

nevinné lidi? K tomu mne nikdo nedonutí! Když ale odmítnu poslechnout, oddělají mě oni.“

„Chceme s jistotou poznat, zda opravdu mají tajnou letku, kde se nachází, a k čemu ji používají!“ zavrčel Biggles. „Až budeme tak daleko, zjistíme spojení mezi ní a těmi, komu letadla slouží! Chápeš to?“

„Samozřejmě. Ti lidé však mají spojení i s Rabanem. Nebylo by lepší hlídat jeho, než strkat krk do oprátky?“

„Možná. Bylo však vždycky rychlejší a lepší zničit letadla nepřítele, když stála na letišti, než se s nimi rvát nad celou frontou! Tohle je podobný případ. Letka se někam vypaří a můžeme začínat znovu. Mlč už! Voss se vrací!“

Němec k nim došel.

„Stroj je připraven a vzduch je čistý,“ řekl. „Nádrže plné. Můžeme startovat. Budeme ve vzduchu dřív, než se zdejší lenoši probudí.“

„Doufejme,“ sykl zrzek.

„Tiše!“ napomenul ho Voss šeptem. „Povedu vás.“

Ginger se vzápětí přesvědčil, že Voss mluvil pravdu. Na betonu letištní plochy před rozevřenými vraty hangáru stál lehký bombardér typu Breguet označený výsostnými znaky francouzského vojenského letectva. Jak se k němu blížili, vynořil se ze stínu menší muž a šel jim tiše vstříc. Měl hodnost desátníka. Zastavil se těsně u Vosse a něco mu pošeptal.

Tady máme zrádce, napadlo Gingera. Doufám, že mě jednou potká to štěstí, abych se na něj mohl podívat zblízka. Nechuť, kterou k desátníkovi pocítil, byla tok silná, že se rozechvěl a raději se odvrátil. Kde jsou zesílené stráže, které slíbil Marcel? Copak všichni spí?

Neviděl v dohledu živou duši a náhle pocítil, že ticho, které tu vládne je nepřirozené, podivné a hrozivé. Pokusil se ten pocit setrást, ale nešlo to. V té chvíli si tolik přál být kdekoli, jenom ne tady, až se neovládl.

„Dobré nebe,“ zamumlal. „Když musíme letět, dejme do toho!“

Voss ho zaslechl, vrhl na něj opovržlivý pohled, ale přece jen přešel k letadlu. To zde stálo tiché a temné, navigační světla pochopitelně nesvítila.

Nastoupili. Voss pokynul Bigglesovi, aby se posadil vedle něj. Ginger zapadl na místo navigátora a naklonil se k bočnímu oknu, aby mohl sledovat desátníkovy pokyny. Muž mávl. Oba motory lehce zabzučely a naskočily. Startovali.

A v té vteřině celé letiště ožilo, jakoby čekalo jediné na řev motorů! Zazněl ostrý hvizd píšely, někdo vykřikoval povely a z několika míst se vyrojily temné postavy. Uháněly k letadlu, které se s hřmícími motory právě dávalo do pohybu. Desátník prchal pryč. Štěkl výstřel z pistole. Muž upadl a svíjel se na betonu. Třeskly další výstřely. Mířily na stroj nabírající rychlost. Ginger zaslechl, jak kulky probíjejí trup letadla a mimoděk se přikrčil. Bylo to víc než divné, ale ve chvíli nebezpečí se usmál. Stráže přece jen nespaly, prolétlo mu hlavou.

Oknem proniklo do kabiny jasné světlo. Rozsvítili reflektor a na letištní ploše neměla obsluha potíž zachytit stroj a sledovat ho. Rozštěkal se kulomet. Ginger slyšel zvuky, jakoby někdo bil do letounu cepem a koutkem oka zahlédl odletující střepinu. Jeho úsměv vyprchal, stočil se do klubka a uvažoval, zda se střelcům podaří zasáhnout podvozek. Znamenalo by to konec. Proč jenom

ten bláznivý Voss nevypne motory? Stačí jediná přesně mířená kulka a letoun je v plamenech!

A potom slabé nárazy ustaly, breguet se odpoutal od země. Zrzek se úlevně nadechl a vzápětí sebou trhl. Byli ve vzduchu, rychle stoupali, ale on měl nos plný benzínových výparů! Nejasně, jakoby v omámení slyšel, jak Biggles vpředu cosi křičí.

Ačkoli kdesi vzadu stále rachotil kulomet, zrzek se postavil, a vrávoral za Bigglesem. Něco s ním je! Letoun stoupal, ale začal se podivně zmítat...

KAPITOLA SEDMÁ

SMRT VE VZDUCHU

V následujících chvílích měl Ginger dojem, že prožívá těžký, hrůzostrašný sen. Slyšel, jak na něj Biggles zpředu volá, ale naprostá tma a neznalost vnitřního uspořádání v letadle mu bránily dostat se k němu včas. Ještě horší bylo, že breguet se sice vznesl do vzduchu, ale byl v tak malé výšce, že sebemenší pilotní chyba mohla znamenat katastrofu. Letadlo se otřásalo jako v křečích a odstředivá síla strhávala zrzka na stranu. Bylo zcela jasné, že pilot nad ním ztratil kontrolu! K dovršení zlého udeřil Gingera do nosu silný pach benzínových výparů. Odněkud unikalo palivo a letoun se mohl každou vteřinou změnit v hořící pochodeň.

Konečně se dostal k přepážce a objevil dveře. Napadlo ho, zda není Biggles zraněn, ale stačil jediný pohled do pilotní kabiny, aby pochopil, že letoun není pod kontrolou z jiného důvodu.

Zraněn byl Voss. Bezvládně ležel na palubní desce a nedalo se rozeznat, zda je mrtev, nebo jen v bezvědomí. Biggles byl sice plný života, ale i zoufalství. Na místě druhého pilota se usilovně snažil vyprostit z pásů, které ho spoutávaly, a současně odstrčit zhrouceného Vosse od řízení. Nedařilo se mu jedno ani druhé a Ginger mu přiskočil na pomoc.

„Zvedni ho ze sedačky!“ zaječel Biggles. „Odtáhni ho do kabiny, prostě pryč s ním! Pokud se ihned nedostanu k řízení, je s námi konec!“

Bigglesův křik ovšem neovlivnil chování letadla. Stáčelo se do strany, ztrácelo rychlost a každou vteřinou sílila hrozba, že se neovládaný letoun propadne. S velkou námahou vytáhli bezvládné Vossovo tělo ze sedačky, což Bigglesovi umožnilo zaujmout místo, po kterém tolik toužil. Ginger mokrý potem do vlekl tělo do kabiny, kde potom sám pár vteřin zápasil se mdlobou. Vůbec nevěděl, co by měl udělat. Ve tmě kabiny nemohl zraněnému Němci pomoci. Benzínové výpary zde čpěly stále silněji. Nechal Vosse ležet a vrátil se k Bigglesovi.

„Co budeme dělat?“ vyhrkl zoufale.

„Musím se zorientovat,“ zavrčel Biggles, kterému se podařilo vyrovnat letadlo.

„Nebesa to ne!“ vyhrkl zrzek. „Musíš přistát!“

„Mám celou řadu důvodů nevracet se na letiště a ani nevím, jak bych ho tak rychle našel!“

„Najdi ho co nejrychleji,“ drmolil zrzek. „Voss je na tom zle a do kabiny odněkud teče benzín!“

„Střelba prorazila vyrovnávací nádrž. Tlak v ostatních neklesl, jsou zatím v pořádku. Uklidni se! Musím se trochu zamyslet!“

„O čem chceš přemýšlet, u všech hromů? Musíš přistát!“

„Blízko letiště nepřistanu! Po tom co jsme vyvedli, by s námi udělali krátký proces. S pátráním by byl konec!“

„Kdybys přistál kus od něj, dokážeme přece včas zmizet. Nikdo by nepoznal, že jsme letadlo ukradli my!“

„Ten podplacený desátník může mluvit. Prozradí nás!“

„Nic neřekne! Byl zastřelen, viděl jsem ho jak se kácí na zem. Co ale uděláme s Vossem? Neměli bychom mu dát příležitost.“

„Žije vůbec?“

„Vlastně nevím.“

„Zjisti to! Myslím, že má prostřelené hrdlo.“

Ginger se vrátil do kabiny, a hned toho litoval. Přišel tam právě ve chvíli, kdy se z pilotova hrdla vydral smrtelný chrapot. Zrzek zaťal zuby a vrátil se k Bigglesovi.

„Má to za sebou,“ řekl.

Biggles ani nevzhlédl. Chvíli mlčel.

„Bída,“ řekl pak. „Dostal ale přesně to, oč si říkal. Divím se, že mu to vycházelo tak dlouho. Už pro něj nemůžeme nic udělat.“

„Koukám, jak se teď naše letadlo drží,“ zachraptěl zrzek.

„Jdi prohlédnout Vossovy kapsy! Potřebuji mapu nebo údaje o letovém kurzu. Přines všechno co najdeš, nutně to potřebujeme. Snad z toho ve světle přístrojů něco vyčteme.“

Ginger vzdychl. Vyprázdnil kapsy mrtvého muže, s jejich obsahem se vrátil do kokpitu a sedl si na místo druhého pilota.

„Máš?“

„Nic zajímavého,“ zavrčel Ginger. „Věděl kam letí a proto si nepotřeboval nic psát. Nemá mapu, ani údaje o kurzu.“

„Takže jsme tam, kde jsme byli. Bez Vosse základnu nenajdeme. Na letiště se vracet nebudu, ale přistanu, jak jen najdu vhodné místo.“

„Udělej to, a hlavně si nezapaluj cigaretu! Kdyby se tu mihla jediná jiskřička, máme po starostech...“

„Jenom klid!“ vybafl Biggles. „Dobře vím, co mám dělat. Tvoji píseň o výparech znám. Zpíváš ji už moc dlouho!“

„Podívej! Vidíš ty světlomety?“ naklonil se Ginger dopředu. „Nemusím dvakrát hádat, abych věděl koho hledají. Po tom co se stalo, pátrají po našem letadle všechny policejní a vojenské hlídky v severní Africe. Jestli nás zachytí radarem...“

Nedomluvil a přikrčil se. Rachot leteckých motorů přehlušilo staccato vícehlavňového kulometu a breguet zasáhly první střely.

„To je stíhačka!“ vyjekl Ginger, ale dál se zase nedostal. Než si rozmyslel, jak bédovat dál, motory zavylly, letoun jakoby poskočil vpřed a dolů. Ostře klesal a odstředivá síla vtiskla zrzka do sedačky. Biggles zareagoval obdivuhodně rychle. Stroj se řítíl dolů jako meteor a pilot ho vyrovnal až nevysoko nad zemí.

„Vyber mi místo, kde by se dalo přistát. Hledej slušně zametený koberec!“ ozval se nevzrušený Bigglesův hlas. „Nemůžeme na něj střílet!“

Než se Ginger zahleděl dolů, uviděl stíhačku, která se mihla kuželem světla reflektoru. Letěla poměrně daleko od breguetu. Stočil zrak a uviděl pod letadlem nejasné stíny země, zahalené mléčným oparem. Daleko na jihu se odráželo měsíční světlo od písku, zrzek však nedokázal odhadnout, zda je tam povrch pouště rovný, nebo zda ho tvoří duny.

„Trochu doprava a jdi níž,“ řekl a ucítil, jak vyprahlé má hrdlo.

Biggles kývl a motory se ztišily. Letoun se s tichým bzučením snášel dolů ve světle hvězd. Neustále ztrácel výšku.

Biggles vzal osud do svých rukou. Neřekl nic, takže Ginger netušil, zda se pokusí o přistání, dokud se těsně pod letadlem nemihlo několik vrcholků palem. Následovalo zlověstné zaskřípání, když se podvozek dotkl země. Stroj nadskočil, ale protože motory ztichly, Ginger si uvědomil, co přijde. Zakryl si hlavu rukama, zvedl kolena až k bradě a očekával náraz.

Nemusel čekat dlouho. Stroj poskakoval po zvlněném písku jako poraněný pták, až se ozvala rána, jakoby nastával konec světa. Potom se písek odletující do všech světových stran usadil a rozhostilo se ticho, rušené jen odkapáváním benzínu z proražených nádrží.

Ginger nečekal ani vteřinu na to, že ho bude někdo zvát ven. Letadlo, v němž šplouchal odpařující se benzín, by jen málokdo považoval za sídlo trvalého pobytu. Stačila by jediná jiskra a breguet by vybuchl jako nákladák naložený třaskavinami. Nedíval se po Bigglesovi, protože si byl jist, že vnímá nebezpečí stejně jako on sám.

Vyřítil se do pouště jako šílenec, aby byl co nejrychleji co nejdál od stroje. Po dvaceti skocích se přece jen ohlédl, a když viděl, že za ním pádí druhý stín, pokračoval v běhu. Bořil se do měkkého sypkého písku, zakopával, a uběhl asi padesát yardů, než se zastavil. Otřásl se.

Vzápětí u něj stál udýchaný Biggles.

„Máme to za sebou,“ řekl.

„Ano,“ vydechl Ginger. „Co ale uděláme s Vossem? Byl to sice lotr, ale přece jen bychom se o něj měli postarat.“

„Do letadla nejdu,“ prohlásil Biggles. „Snad až vyschne benzín, nechci skončit stejně špatně jako on. Do té doby se spokojím vědomím, že jeho gang ztratil výtečného pilota!“

„Cítím v kostech, že teď bude všechno proti nám. Získat jiné letadlo bude asi nad naše síly. Francouzi nejsou hlupáci a navíc bychom je vlastně měli varovat...“

„S tím počkej! Zapomeň na to co bylo a věnuj se tomu, co je teď a co nás čeká za chvíli.“

„Dobře,“ otrásl se Ginger, jakoby se právě probudil. „Co tedy uděláme?“

„Vrátíme se do tábora. Co jiného?“

„Jak je to asi daleko?“

„Patnáct až dvacet mil, dál to nebude. Snad ti neušlo, že jsme neletěli nejprímějším směrem.“

„Všiml jsem si,“ zamumlal zrzek. „Nemáš představu, kde vlastně jsme?“

„Moje představivost je velká, ale moc na ni nespolehej. Neměl jsem moc času civět za letu po krajině. Odhadl bych, že jsme jihozápadně od tábora. Budeme v řídce osídlené oblasti, těsně sousedící s pouští. Před přistáním jsem zahlédl první písečné duny.“

„Té malé jsem si všiml,“ zavrčel zrzek.

„Jaké malé?“

„Té, do které ses naboural,“ ušklíbl se Ginger.

Biggles pokrčil rameny a rozhlédl do všech stran, jakoby si hrál na střelku kompasu. Na východ, jih i na západ od nich měla krajina naprosto stejný ráz. Divoká, mírně zvlněná písečná pláň, na které porůznu rostly

datlové palmy a trnité keře. Pouze na severu se dalo rozeznat něco jako známky lidské činnosti. Jenomže měsíc visel nízko nad obzorem a v jeho ošidném světle se nedalo nic rozeznat přesně. Pouze ztroskotaný letoun se rýsoval proti obloze ostře a zřetelně.

„Budou breguet hledat,“ řekl duchaplně Ginger.

„Průzkumné letadlo si s tím za světla snadno poradí. Pro nás je to další důvod nechat Vosse tam, kde je. Rázem bude všem jasné, kdo letoun ukradl. Díry po střelách jsou výmluvným svědectvím. Doufám, že je nenapadne, že Voss neletěl sám. Pokud byl zabít ten prodejný desátník, není nikdo, kdo by jim to řekl. Ví to už jen Voudron a Raban, ale ti mají tisíc důvodů mlčet. My musíme uhánět do tábora tak rychle, jak to jen dokážeme. V nejhorším případě bychom měli být co nejdál od vraku, aby nikoho nenapadlo spojovat nás s ním.“

„Co řekne Voudron, až nás uvidí?“

„To mě málo zajímá. Sám mu nenápadně pošeptám, k čemu došlo na letišti. Měl by se o nás postarat!“

„Měli bychom se nějak dostat k telefonu a požádat Rabana, aby pro nás poslal auto a našel nám jiné spojení. Až v posádce zjistí, že jsme zmizeli, obviní nás ze zběhnutí a skončíme ve vězení. To přece Raban pochopí.“

„Měj rozum,“ zarazil ho Biggles. „S Rabanem se nemůžeme spojit. Nesmíme tušit kde bydlí a dokonce ani vědět, že takový člověk vůbec existuje! Zapře nás při sebemenším podezření, že se věc vyzradí! Možná by na nás poštlal policii, i kdyby jen zahlédl, jak kroužíme kolem jeho vily. Ti by nás vrátili šupem do tábora. Na

jeho pomoc vůbec nemysli, své potíže si musíme vyřešit bez něj. Víc mě rozčilují naše uniformy. Jsou nápadné.“

„Tady je zná každý,“ vzdychl Ginger.

Biggles se zahleděl na vrak.

„Počkej minutu,“ řekl. „Vrátím Vossovy věci do jeho kapes!“

„Ale ten benzín...“

Biggles už ale klusal k letadlu.

O několik minut později vyrazili k severu. Jediné co je za první hodinu pochodu upoutalo, bylo tábořiště kočovných Arabů. Obešli ho velkým obloukem a před nimi se táhla rozježděná cesta. Pokračovali po ní další hodinu, aniž by narazili na překážky. Okolí se měnilo a narazili na první polnosti porostlé lupinou, kterou tu pěstovali jako krmivo. Potom se objevil malý vinohrad a dlouhý vonící lán muškátů, pěstovaných některým z místních výrobců voňavek. Samá varovná znamení, že se dostali do oblasti obývané kolonisty z Evropy. Po třech hodinách putování se nad východním obzorem objevily známky úsvitu.

Šli dál až uviděli první domek. Stál mezi stromy blízko u cesty a před jeho zápražím čekala na svého majitele opuštěná *camlonetta*, vůz naložený zeleninou. Právě procházeli kolem, když se otevřely dveře a vyšel sám zelinář. Setkání se nedalo zabránit. Na to, aby se mu rychle klidili z dohledu, byli oba muži příliš unaveni, a ani neměli kam se schovat.

Nebyl však pro to důvod. Muž se zřejmě dobře vyspal a vlídně je pozdravil. Byl to upovídaný chlapík mluvící dobře francouzsky a hned ho zajímalo, kde se tu

vzali, a kam mají namířeno. Biggles odpověděl, že se vrací do tábora v Zebritu.

„Mimořádné divoká noc,“ řekl s omluvným úsměvem. „Dokonce jsme trošinku zabloudili.“

„Nepotkali jste cestou nějakou tu láhev s vínem?“ pochechtával se zelinář. „To máte před sebou ještě patnáct mil!“

„Kdyby jenom láhev,“ zesmutněl Biggles. „Objevili jsme nejspíš celou studni. Kde to vlastně jsme?“

„Nejbližší osada je Chella. Leží pět mil odsud.“

Gingerovi spadlo srdce do kalhot.

„Najdeme tam telefon?“ zeptal se Biggles.

„Jakpak by ne,“ řekl farmář. „Ostatně vás tam mohu dovézt. Jedu tím směrem na tržiště do Oránu. Chcete se svézt?“

„Nic lepšího nás nemohlo potkat,“ upřímně děkoval Biggles. „Moc by nám pomohlo, kdybychom se do tábora dovolali dřív, než vyšlou hlídku, aby hledala dva dezertéry. Je to hrozná představa!“

Na tak prosté a upřímné vystižení jejich situace se nedalo nic říci. Otázky skončily a vůz vyrazil.

Gingerovi se nesmírně ulevilo a dokonce se po několika hodinách zase usmál. Úsměv mu ovšem nevydržel dlouho, protože hanebný stav cesty mu ho vytřásl z tváře. Kodrcali po výmolech a teprve nyní si oba letci uvědomili, po čem v noci kráčeli. Slunce vystoupilo nad obzor a vzdálenost k Chelle se krátila. Vzduch se rozehríval, takže jim přišla k chuti granátová jablka, která utrhlí ze stromu při cestě. Oba dva si uvědomili, že mohli dopadnout hůře. Mnohem hůř!

V Chelle je však čekaly svízele. Biggles by raději vystoupil z vozu před vesnicí, budili by tak méně

podezření, ale nenašel způsob, jak to rozumně vysvětlit zachránci. Ten jim podrobně vysvětlil, jak se dostanou do Zebritu a pak zastavil před malou budovou poštovního úřadu. Biggles neváhal ani vteřinu a vnikl dovnitř, rozhodnut oznámit v táboře, proč nestihli ranní nástup včas.

Nevyšlo to.

Od telefonu právě odcházel místní četník a před poštou došlo k setkání, při němž žasly obě strany. Muž zákona již věděl, že se z posádky vypařili dva legionáři a když je uviděl před sebou, nenapadlo ho nic lepšího, než jak je nacpat do prázdné cely.

Jenže ti dva se nedali.

Překvapený Biggles velmi rozumně zavrhl pokus o útěk a zahájil vzrušenou výměnu názorů. Seběhlo se to tak rychle, že do ní mohl zasáhnout i zelinář, který ani nestačil odjet. Vyzval četníka, aby nebyl blázen. Tomu se to nelíbilo a trval na svém. Sbíhali se vesničané.

„Nejsou to dezertéři!“ vykřikl zelinář.

„Opustili posádku!“

„Vždyť se tam vracejí!“

„Ale pozdě! Proč byli tak dlouho pryč?“

„Jste vážně blázen!“

Biggles se vůbec nedostal ke slovu, vřava rostla a přihlížející dav se svorně přikláněl na stranu ubohých utiskovaných vojáků. „Pusťte je, chlape!“ vyjekl někdo z vesničanů. Utahaný zrzek neměl na hádky náladu. Poodešel stranou a posadil se na starou lavičku před úřadem. Dosedl ztěžka, ztrouchnivělé prkno pod ním prasklo a Ginger se skulil do prachu.

Nic lepšího se nemohlo stát. Jeho nehoda uvolnila napětí a dav vybuchl smíchy. Byl to humor, jemuž lidé

rozumějí. Znechucený Ginger se oprašoval a v jeho tváři se zjevil výraz šteněte, které nikdo nemá rád. Náhle u něj stál muž s otevřenou lahví vína, jiný mu podstrkoval cigaretu. Před poštou zavládla dobrá nálada a i nevraživý muž zákona roztál. Usmál se s ostatními a nakonec uznal zelinářův názor, že žádnému vojákovi neuškodí delší noční výlet, doprovázený zvuky otevíraných lahví.

Patrně ho přesvědčil i silný hlas veřejného mínění.

„*Monsieur*,“ ozval se Biggles. „Uděláme všechno, co řeknete. Připouštím, že jsme útok na vinné sklepy minulou noc s kamarádem dost přehnali. Je to ale opravdu takový hřích?“

„Ne!“ zvolal hlas lidu.

„Proč bychom víno pracně pěstovali a prodávali, kdyby je nikdo nepil?“

„Správně!“ zabouřilo z davu. „Ať žijí dobří vojáci!“ vykřikl někdo z řad místních vinařů.

„Jsme ve vašich rukách, pane,“ pokračoval Biggles. „Neutečeme vám. Naším záměrem a snahou bylo zavolat do posádky. Jenom proto jsme sem přišli. Chceme to udělat i teď, ale pokud si přejete, zavolejte tam sám.“

„Dobře, udělám to.“

„Počkáme,“ kývl Biggles.

Za chvíli se četník vrátil z pošty a zvěstoval jim, že věc je pro něj vyřízena. Eskorta právě vyráží, aby dovezla vojáky do tábora. Než se v Chelle objeví, jsou páni vojáci zváni na šálek kávy a nějaký ten *croissant*, křupavý francouzský rohlík.

Vlídne pozvání samozřejmě přijali a za chvíli seděli v zahrádce před nedalekou kavárnou. Poslední stíny zmizely a u kávy seděli přátelé. Rychle se vytráceli i diváci, uspokojení smírným koncem dramatu před

poštou. Na odchodu téměř všichni kývali na Gingera, který si získal jejich srdce.

Za půl hodiny se na silnici objevilo vojenské auto. Eskortě velel Voudron, jehož první starostí bylo, pohovořit s dezertéry o samotě. Zvládl to snadno a rychle.

„Co se stalo?“ vyhrkl.

„Stráže byly na místě,“ řekl tiše Biggles. „Ti chlapi na nás hned zahájili palbu. Letadlo jsme si vzali, jenže jsme nedoletěli daleko. Sestřelili nás.“

„Co je s desátníkem?“

„Zasáhla ho kulka. Myslím, že nepřežil.“

„A Voss?“

„Mrtev.“

„Kde je tělo?“

„V letadle. Asi dvanáct mil odtud. Nedalo se s tím nic dělat.“

„Viděl vás někdo u vraku?“

„Ne.“

„Dobře. Zachovejte klid, všechno bude v pořádku. Jdeme!“ Voudron vykročil k vozidlu a hříšníci ho následovali.

KAPITOLA OSMÁ

PŘÍBĚH VYPRÁVĚNÝ PRSTENEM

Po návratu do posádky byli oba letci ihned obviněni z opuštění tábora. Přijali obvinění se skloněnými hlavami a odebrali se do svých pokojů. Staly se jejich vězením, dokud je osobně nepotrestá velitel posádky. Byl to běžný postup při přestupku, kterého se dopustili, ale pak zjistili, že trest jim udělí jejich přítel a přímý nadřízený – Marcel Brissac. Gingerovi se to zprvu zdálo komické, ale pak ho zábava přešla.

Marcel si kdysi odsloužil dva tvrdé roky povinné vojenské služby a nehodlal nic slevit ani svým přátelům. Se zachmuřenou, kamennou tváří přísného soudce vyslechl žalostný nárek Bigglese i Gingera o dvou opuštěných sirotcích, ztracených a bloudících pouštích. Zcela správně předpokládal, že strašně lžou, ale ovládl se, a aniž by se usmál, rozhodl po vojensku. Obvyklým trestem za toto porušení disciplíny byl zákaz vycházek z kasáren po dobu deseti dnů a ten jim také vyměřil! Gingerovo potměšilé mrkání bylo marné.

Pro obyčejného legionáře to sice nebyl nijak tvrdý trest, ale velice vadil mužům, kteří sem přišli objasnit záhadu. Znemožnil jim totiž sledovat Voudrona, který pochopitelně opouštěl posádku, jak se mu líbilo.

Oba účastníci událostí na letišti o svém dobrodružství nikomu samozřejmě nevyprávěli, ale netrvalo dlouho a tábor jen hučel zprávami o loupeži letadla. Mimo Voudrona je nikdo s tím zločinem nespojoval a ten ovšem mlčel.

Marcel Brissac by však nebyl policistou, aby si nedomyslel oč šlo, a třásl se netrpělivostí, aby si to u Bigglese ověřil. Dlouhý čas nenašel příležitost, jak si s ním nenápadně pohovořit. Až koncem odpoledne, když přecházel nádvořím, přiblížil se k němu tak, aby šli společně, a aniž by se zastavil, zeptal se: „Byli jste v tom letadle?“

„Ano,“ kývl Biggles.

Delší hovor nepřicházel v úvahu, avšak i těch pár slov stačilo, aby měl Marcel jasno.

Brzy nato si přišel vyslechnout další podrobnosti Voudron. Biggles mu řekl pravdu, protože ani neměl důvod něco vymýšlet.

„Je zázrak, že jsme to přežili,“ uzavřel s trpkým úšklebkem. „Hlavně já. Málo chybělo a seděl bych na pilotní sedačce místo Vosse! Co se stane teď?“ zeptal se.

„Nebudete dlouho čekat. Pokyny přijdou brzy!“

„Požaduje váš přítel zálohu zpátky?“

„Určitě ne. Jakmile jste se jednou dostali na výplatní listinu, zůstanete na ní, dokud...“

„Dokud co?“

„Do chvíle, kdy vás přestanou peníze zajímat!“ zašklebil se Voudron, otočil se a šel pryč.

V době jejich kasárenského věznění Biggles neočekával žádný strhující vývoj situace. Nemýlil se. Nejenže sami byli bezmocní, ale neozval se jim ani Marcel, který by k nim mohl najít cestu. Neudělal to. Překvapovalo je to a dny se vlekly. Ginger dokonce vyjádřil přesvědčení, že Brissac v posádce končí. Jeho poslání už nebylo tajemstvím, neboť ho prozradil telefonát s Joudrierem.

„Co by tu dál mohl pořídit? Vrací se do Paříže.“

„Nevěřím!“ vrčel Biggles. „To by nikdy neudělal. Našel by si způsob, jak se s námi rozloučit.“

„Nemůže nic dělat. Určitě nás tu nechá.“

„Nenechal,“ vztekal se Biggles. „Horší je, že my nemůžeme nic dělat! Nemáme se ani koho zeptat.“

„Pomůže nám jedině Voudron,“ zavěstil si Ginger. Nedělali nic.

Domnívali se, že spolu s Voudronem odpočívá také Raban. Biggles si vzpomněl na Voudronův rozruch s přesunem jednotky do pouštního Labougantu, který skončil fiaskem a odhadoval, že Loudron čeká, až se to mužům vykouří z hlavy.

Pátý den jejich domácího vězení však došlo na Gingerovu věštbu. Kráčeli prázdným nádvořím, když z jedné dveří vyšel Voudron a nenápadným pokynem jim naznačil, aby ho následovali. Šli za ním, až se zastavil na odlehlém místě v cípu tábora, kde je nikdo nemohl rušit. Sotva se zastavili, Voudron spustil.

„Znáte cestu z posádky přes zeď za kuchyní? Tam, co jsou ty uvolněné cihly?“

„Ovšem,“ kývl Biggles. O té ‚tajné‘ cestě věděli všichni, ale všichni se tvářili, že o ní nevědí. Mnozí vojáci tudy často na pár hodin zmizeli, ale nebylo pochyb, že ji znají i důstojníci, přestože se tvářili jako slepí.

„Dobrá,“ řekl Voudron. „Zmizíte přes zeď! Dnes o půlnoci!“

„Máme opustit posádku?“ zamrkal Biggles.

„Jistě. Někdo vás chce vidět. Počká tam na vás auto. Nebudete dlouho pryč, nemusíte se bát.“

„Půjdete s námi?“

„Ne. To je všechno. Rozuměli jste?“

„Budeme tam,“ slíbil Biggles. Voudron odešel.

„A jsme v tom zas,“ zabručel při návratu Ginger.
„Poslechneme ho? Mně se moc nechce.“

„Musíme! Bída je v tom, že jsme ztratili styk s Marcelem. Měl by se dozvědět, co děláme.“

Zbytek dne strávili pokusy nějak ho najít, dostat se k němu, ale neuspěli. Zrzek mlčel, ale myslel na Araby. Právě na ty dva, kteří se už jednou pokusili podříznout Brissacovi krk...

Před půlnocí tiše vyšli ven a doplížili se na místo za kuchyní. Nikdy této cesty nepoužili, ale slyšeli o ní tolikrát, že neměli potíž s nalezením uvolněných cihel. Únik přes zeď byl hračkou a sotva dopadl za Bigglosem na zem i Ginger, uviděli oba slíbené auto. Čekalo na ně ve stínu nedaleko zdi.

Nastoupili k mlčenlivému černochovi. Opakovalo se kouzlo se zakrytím oken, dvacet minut trvající jízda a na jejím konci vila *Mimosa*. Řidič je dovedl přímo k Rabanovi, který však tentokrát nebyl sám. V křesle, posunutém do polostínu, seděl starší muž, kouřící cigaretu. Rozhodně se nestavěl nikomu na odiv. Seděl odvrácen stranou a všechno co mohli návštěvníci rozeznat, byla jeho holá hlava, vousy a tmavé brýle na nose.

Raban se choval rázně, ale zdvořile. Vybídl hosty, aby se posadili a otevřel krabici s cigaretami.

„Poslužte si,“ řekl. „Chci od vás podrobně slyšet, co se událo v noci na letišti. Proto jste tady, mluvte!“

Ginger si pomyslel, zda by nebylo slušné představit cizince, ale raději mlčel. Slova se ujal Biggles.

„Předpokládám, že podstatné údaje vám již sdělil pan Voudron, ale když si to přejete slyšet od nás,

prosím.“ Popsal pak krok za krokem celý příběh operace, kterou zaplatil Voss životem.

„Vylíčil jste to spíše jako nešťastnou shodu okolností,“ řekl Raban, když Biggles skončil. „Nenapadlo vás, že by mohlo jít o léčku, kterou vám někdo nastražil?“

„Ne, to si nemyslím,“ zavrtěl hlavou Biggles. „Podle mého názoru se strážní zachovali tak, jak se chovat museli. Stáli prostě na místech, která měli střežit, a byli ostražití. Myslím, že Voss je podcenil a s jejich bdělostí nepočítal ani desátník z letiště. Chovali jsme se tiše, dokud nenaskočily motory a do té doby byl také na letišti klid. Překvapilo mne jedině to, že nás strážní nevarovali výkřikem nebo výzvou, abychom se vzdali. Hned zahájili střelbu! V té době však už řvaly motory, letadlo se hnalo na start a hlídky neměly jinou možnost jak ho zastavit.“

„Hm. A Voss?“

„Byl zasažen v době, kdy už byl stroj ve vzduchu. Padl dopředu na kontrolní desku a protože byl upoután pasy, trvalo mi dlouho, než jsem se dostal k řízení. V té chvíli to s námi vypadalo velmi zle. Až později jsme zjistili, že Voss je mrtev. Protože byl stroj vážně poškozen a útočila na nás stíhačka, rozhodl jsem se nouzově přistát. Kdybych věděl, kam měl Voss namířeno, možná bych se pokusil tam doletět. Dokonce jsme v jeho kapsách hledali mapu nebo údaje o kurzu. Neměl nic. Nechali jsme mrtvého ve vraku a sami se vydali pěšky do posádky. Vaše sídlo neznáme a ani jsme ho nechtěli hledat. Co jiného jsme mohli dělat?“

„Nic,“ řekl Raban a na chvíli se odmlčel.

„Nepodezírá vás někdo v posádce z účasti na té věci?“ zeptal se potom.

„Ne. Nevím o nikom.“

„Důvodem mých otázek,“ vysvětloval Raban, „je objasnění důvodů, proč náš plán selhal. Na letiště buď prosákla nějaká informace, nebo jsme podcenili úroveň strážní služby. Hlídek tam bývalo málo a byly věčně ospalé.“

Biggles potřásl hlavou. „Je mi líto, ale v tom vám nepomohu, *monsieur*. Než jsme se ocitli na letišti, pořádně jsme nevěděli kam jdeme, ani k čemu dojde.“

„Z ničeho vás neobviňuji,“ omlouval se rychle Raban. „Naopak! Vzhledem k okolnostem jste si počínali výtečně. Jde však o náš budoucí osud. Po smrti Vosse nutně potřebujeme získat nového pilota. Samozřejmě nehodláme opakovat nezdařený pokus ve zdejší oblasti. Byla by to pošetilost. Mým záměrem je poslat vás odtud běžnou a zákonnou cestou. Znáte Alexandrii?“

„Byl jsem tam, *monsieur*, ale nemohu tvrdit, že bych se tam vyznal příliš dobře.“

„To ani není nutné. O cestě máte jistě představu. Zítra v noci opustíte tábor stejnou cestou a ve stejnou hodinu jako dnes. Vůz vás přiveze sem a dostanete instrukce, civilní obleky a všechno, co budete potřebovat. Auto vás pak odveze na dostatečně vzdálené letiště a odletíte do Egypta dřív, než v posádce zjistí, že jste znovu zběhli. Tentokrát to proběhne bez chyby. Vyklepete jednou provždy ze šatů ten ohavný prach z vojenského nádvoří. To je pro dnešek všechno. Buďte však opatrní a držte jazyk za zuby. Hemží se to tam vyzvědači. Můj vůz vás odveze zpátky.“ Cinkl malým zvonkem.

O dvacet minut později stáli u narušené zdi za táborovou kuchyní a ve svitu měsíce pozorovali, jak se aulo otáčí a mizí.

„Užitečný kousek noční práce,“ řekl Biggles. „Konečně jsme o něco dál. Všiml sis blíže toho starého pána v křesle?“

„Jistě.“

„Víš kdo to je?“

„Ne.“

„A já bych vsadil krk na to, že jsme měli čest s panem Johannem Klutzem, pravou rukou krále kšeftařů se zbraněmi, zesnulého Julia Rothenburga. Jeho fotografii jsi mohl vidět mezi doklady, které nám poskytl Raymond. Nepochybně to byl on, i když se pro cestovní pas dal fotografovat před řádkou let. Je starší než na obrázku a viděl jsi, jak se drží v pozadí. Když jsem řekl Raymondovi, že se ten člověk své lásky nevzdá a neopustí tak pěkně zavedený obchod, vůbec jsem se nemýlil. Neříkám tím, že je králem bandy. Chtěl si jen na vlastní uši poslechnout, proč nevyšla akce na letišti. Nad ztrátou bregueta ani jeden z nich netruchlí, spíš se obávají, zda někdo nevaroval francouzské strážce.“

„Co si o tom myslíš?“ zeptal se Ginger.

„Nic,“ pokrčil rameny Biggles. „Těžko říci. Zajímavější je něco jiného. Utkvěla mi v hlavě zmínka o Alexandrii. O oblasti Blízkého východu. Včera jsem četl v novinách zprávu o zvyšujícím se napětí na hranicích mezi Irákem a Íránem. Nepřekvapilo by mne, kdyby v tom měli prsty naši noví přátelé. Je to jejich styl a vysvětlilo by mi to, proč tolik spěchají. Další špinavý obchod na obzoru...“ Zmlkl a pohlédl na Gingera. „Nač to tak civíš?“

Zrzek ho totiž neposlouchal a upřeně hleděl na předmět, ležící v jeho rozevřené dlani. Konečně zvedl oči.

„Marcelův prsten,“ řekl zastřeným hlasem.

„Co tím myslíš?“

„Pamatuješ si, že Marcel nosil na malíčku levé ruky pečetní prsten?“

„Ano.“

„Tohle je on!“

„Kdes ho našel?“ vyhrkl Bigles.

„Ve voze. Opřel jsem se a ruka mi sklouzla za sedadlo. Ležel tam. Poznal jsem, že to je prsten, ale teprve teď jsem se na něj mohl podívat.“

Biggles sáhl po prstenu.

„Máš pravdu. Je to on,“ řekl hlasem naplněným úzkostí. „Co ale dělal v tom autě Marcel? Jak jinak by se tam prsten dostal?“

„Možná ho už zabili!“

„Nemyslím. Kdyby ho chtěli zabít, udělali by to kdekoli jinde a nestrkali by ho do auta. Nemůžeme však pochybovat, že ho mají v rukou! Prsten sklouzl Marcelovi z prstu buď při zápase, když ho cpali do vozu, nebo ho tu nechal úmyslně, s nadějí, že se stane stopou, které si někdo všimne. Mohl myslet jenom na nás! Nesmíme ho nechat v jejich drápech dlouho. Až z něj vytlučou všechno, co chtějí vědět, je s ním konec. Moc času nám nedají!“

„Co od něj mohou chtít?“

„Voudron jim přece vysvětlil, že Brissac je policista. Nediv se jim. Mají hrůzu z prozrazení a budou chtít vědět, jak daleko jsou v Paříži s vyšetřováním. Mrtvý by je o tom nepoučil!“

„Jestliže je dosud živ, drží ho asi ve vile *Mimosa*.“

„Myslím si totéž.“

„Dojdeme si tam pro něj?“

„Kam jinam,“ zavrčel Biggles. „Na místní poště ho neschovali! Potíž je v tom, že nesmíme opustit posádku, do vily je dost daleko a navíc musíme všechno stihnout do zítřejšího večera. Jsem hlupák. Mělo mě napadnout, že po Marcelovi půjdou.“

„Škoda, že nám Raban neudal místo v Alexandrii, kde máme začít. Může se stát, že se zas nebudeme mít čeho chytit.“

„Má spoustu zkušeností. Nedá z ruky informaci, pokud to není nezbytné. Nevíme o mnoho víc než včera. Můžeš si být jist, že pokud zítra opravdu vyrazíme, bude nás sledovat někdo z jeho lidí a dohlédne na nás i v Alexandrii. Ti lotři nepřipustí sebemenší možnost, aby něco znovu pokazilo jejich plány.“

„Ano, ale co uděláme s Marcelem? Máš nějaký nápad?“

„Nápad? Pochybuji, že to tak mohu pojmenovat. Jdeme zpátky do *Mimosy*. Snad se podaří Marcela najít. Kdyby to nevyšlo, nezbyde než se spojit s Joudrierem v Paříži, vyložit mu, k čemu došlo a nechat Brissacovu záchranu na něm. Jestliže však do vily vtrhne policie, znamená to přetržení řetězu a ztrátu stopy. Jenže pokud chceme zachránit Marcela, nevidím jinou možnost.“

„Nezapomněl jsi na naše domácí vězení?“

„Když se budeme chtít ráno spojit s Joudrierem, nevrátíme se už do posádky vůbec!“

„Co místní četníci?“

„Dostanou další zprávu o dvou legionářích, kteří zabloudili. Začnou pátrat, Raban se to dozví a jeho lidé

po nás půjdou lépe než oni. Jdeme! Musíme být strašně opatrní a nechodit po cestách. Když nás polapí mimo tábor, putujeme do vězení a je konec zábavy. Pak už bychom nepomohli nikomu.“

Měli před sebou notný kus cesty, takže vyrazili co nejrychleji. Vládla hluboká noc a nemuseli se bát náhodných chodců. Dorazili k *Mimose* bez potíží a našli temný a tichý dům. Jeho bílé stěny i zeď zahrady zalévalo tiché měsíční světlo a umlkly i cikády. Brána byla zavřená.

„Přes zed,“ zašeptal Biggles.

Překonali zed' snadno a ve chvíli stáli uvnitř mezi bambusy, jejichž stíny připomínaly mřížové klece.

Za nimi náhle zašustilo listí a Biggles se s trhnutím otočil. „Všechno je v pořádku,“ ozval se hlas. „To jsem já, Algy!“ Algy Lacey se k nim připojil.

Stíny bambusů se pohybovaly a Ginger pocítil podivnou touhu probudit se ze sna, i když nebyl nepříjemný. „Kde ses tu...“

„Takže jsi můj dopis dostal,“ sykl Biggles.

„Jistě,“ zaševelil Algy. „Co tu v tuhle příšernou noční hodinu děláte?“

„Unesli Marcela a my věříme, že je ve vile. Nezahlédl jsi ho tu někde?“

„Ne. Auto několikrát odjelo a přijelo, ale neviděl jsem, kdo v něm byl.“

„Jak jsi tu dlouho?“

„Od včerejšího večera. Když přišlo tvé psaní, zašel jsem za Raymondem. Přestaly od vás přicházet zprávy a jemu se zdálo, že tu vládne podezřelý klid. Řekl, že bude nejlepší, když se sem s Bertiem vydáme. Třeba prý potřebujete pomoc. Zajeli jsme napřed do Paříže za

Joudrierem pro přesnější údaje. Pak už rovnou sem jako uhlazení turisté.“

„Škoda, že nemáte Joudriera s sebou,“ zamumlal Biggles. „Mám ho s sebou, nebo přesněji, přijel s námi.“

„Skvělé! Kde je?“

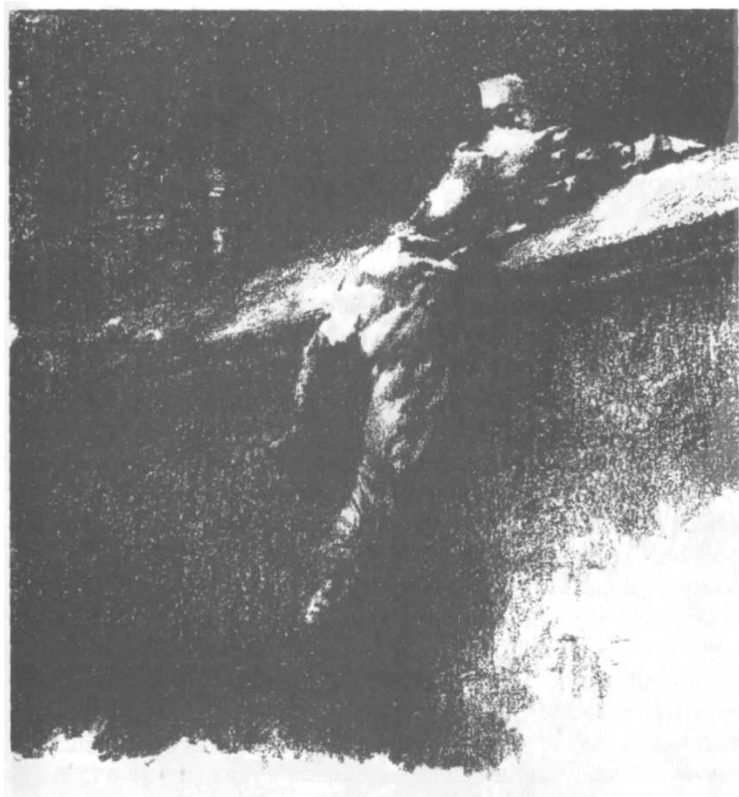
„V našem hotelu přece. Střídáme se ve hlídání téhle přepychové nádhery. Střežíme také příjezdovou cestu, ale neviděli jsme vás.“

„Dnes v noci jsme tu už podruhé, i když nesmíme po deset dní z tábora. Potrestal nás Marcel. Jinak se ale věci daly do pohybu. Zítra v noci odlétáme do Alexandrie. Dozvěděli jsme se to sotva před hodinou. Vzápětí našel Ginger v Rabanově voze Marcelův prsten. Našeho přítele dostali a drží ho pod zámkem, pokud s ním nedělají něco horšího. Nemohli jsme ho v tom nechat. Přišli jsme, abychom se podívali, co se pro něj dá udělat.“

„Takže jste byli v autě, co sem přijelo, a po čtvrt hodině zase odjelo?“

„Ano.“

„Co uděláš teď?“

Biggles se na chvíli zamyslel. „Kdybych měl jistotu, že hlavní stan bandy je v Egyptě, požádal bych Joudriera, aby vyčistil *Mimosu* a osvobodil Marcela ještě dnes v noci. Jenomže jistotu nemám a podřízli bychom si pod sebou větev. Policie by mohla Rabana obvinít jedině z Brissacova únosu a pátrání po teroristech by mohlo začít znovu.“

„Chápu.“

„Marcel je určitě dosud naživu. Raban se mi nezdá být pravým mužem na vyslýchání a proto očekávám, že si někoho přivolá. Než se dočká, máme čas. Celý den času! Nás Raban pozval na zítřejší půlnoc. Vychází to. Za necelý den dostaneme výbavu a pak nás ten černý hoch odveze na civilní letiště. Pojedeme patrně do Alžíru, neboť Oran je příliš blízko Sidi bel Abbes. V Alžíru je navíc větší záruka pravidelných linek.“

„Chápu, ale co s tím mám dělat?“ zeptal se Algy.

„Navrhneš Joudrierovi, ať připraví razii v *Mimose* asi na půl jedné v noci. Až odtud po půlnoci vyrazí Rabanovo auto, budeme pravděpodobně uvnitř. Nejvhodnější čas k útoku nastane po našem odjezdu. Ať tam vtrhnou a osvobodí Marcela. Kdyby ho tam nenašli, bude to zlé, a Joudrier musí vymyslet záminku k jejich zatčení. Ty a Bertie v každém případě poletíte s námi do Alexandrie. Buďte na letišti v Alžíru včas a zajistěte si letenky. Nehlaste se k nám, ale sledujte nás a dávejte pozor na každého, kdo by nás sledoval. Připomeň Joudrierovi, ať nezapomene zajistit Rabanova černého řidiče, až se vrátí. Všechny zajištěné muže izolujte a v novinách se o razii nesmí objevit ani písmeno! Čím později se o ní dozví zbytek bandy v Egyptě, tím lepší budou naše vyhlídky na úspěch. Ať obviní Rabana jen z

nějakého malého přestupku. Ani slovo o dezertérech z Cizinecké legie!“

„Rozumím,“ kývl Algy.

„Joudrierovi ještě předej několik informací. Člověk, který vyhledává piloty v Legii se jmenuje Voudron. Má přímé spojení s tímto domem, odkud se dezerce organizují. Nejdůležitější osobou je Raban, ale zastihli jsme v domě také Johanna Klutze. Je to muž, který pracoval pro Rothenburga, krále kšeftařů se zbraněmi. Klutz si přišel do *Mimosy* vyslechnout, co se semlelo na letišti při krádeži breguetu a co následovalo potom. Pokud bude ve vile, nechte ho jít, ale sledujte ho.“

„Jak víte, co se tam dělo?“

„Byli jsme s Gingerem v letadle,“ usmál se Biggles. „Teď však není čas na vyprávění. Voss byl zabit. Bandě teď chybí zkušený pilot a proto tak spěchají, aby získali nás. Podle mne objevili nové ubohé vesnice, které chtějí bombardovat.“

„Ty si myslíš, že vás tím pověří?“

„Myslím, že nás z Alexandrie pošlou na některé ze svých tajných letišť.“

„A co dál?“

„Těžko říci. Raban nikdy nepoví nic, dokud to není naprosto nutné. Vyhýbá se odpovědi. Tobě je všechno jasné?“

„Ano.“

„Dobře. Vrátime se do tábora. Dávej na toho zpropadeného Rabana dobrý pozor a až tě vystřídá Bertie, ať je také obezřetný. Vylož všechny karty Joudrierovi. On je tu doma, my jsme jen hosté.“

„Rozumím. Nechcete se tu trochu rozhlédnout?“

„Ne!“ odmítl Biggles. „Když jste tu vy, nebudeme se zdržovat. Vyvíjí se to dobře a byla by hloupost

riskovat pozdní návrat do tábora. Nerad bych přišel o stopu. Pečujte o Marcela. Máte ho na starosti!“

„Když jsi pod zámkem, tak jsi asi nečetl dnešní noviny, co?“ ušklíbl se Algy.

„Ne. Proč?“

„Tvá zmínka o Alexandrii mi něco připomněla. Na seznamu lidí, které podezíráme z účasti v teroristické bandě, myslím tím ten Raymondův přehled, byl uveden také řecký naftařský magnát Nestor Janescu. Obvykle se zdržuje na své luxusní jachtě v Cannes.“

„Vzpomínám si. Co je s ním?“

„Jenom to, že jeho jachta *Silvamis* spustila kotvy v přístavu v Alexandrii. Podle mne to je zajímavá shoda okolností.“

„To bych řekl,“ zvedl obočí Biggles. „Budu si to pamatovat. Ale my teď musíme kotvy zvednout. Pojd, Gingere.“

Algy jim pomohl přes zeď a sám zůstal v zahradě. Měl o starost víc, protože ani jemu nebyl osud Marcela Brissaca lhostejný.

KAPITOLA DEVÁTÁ

ALADINOVA LAMPA

Návrat do tábora a celý následující den proběhl bez vzruchu. Setmělo se a Biggles se zrzkem znovu překonali zed. Nastoupili do čekajícího auta a po obvyklé objíždce stanuli přeci vstupními dveřmi do vily *Mimosa*. Všude vládl klid. Nevšimli si žádných známek přítomnosti Algyho nebo ostatních, ale Ginger věděl, že někdo z nich není daleko.

Raban na ně čekal. Byl sám, Klutze neviděli a ani netušili, zda se dosud zdržuje v domě. Všechno se zdálo být v pořádku. Hostitel jim předvedl připravené věci. V předpokoji visely na věšáku dvoje civilní šaty, bílé úbory obvykle užívané ve středomoří. Uniformy odložili v šatně, převlékli se a vrátili se k Rabanovi. S úsměvem jim předal letenky do Alexandrie a než je Ginger strčil do kapsy, usmál se také. Biggles přesně uhodl čas odletu i letiště – Maison Blanche v Alžíru.

Vlídny advokát pak oběma vložil do dlaně předmět, připomínající klubový odznak. Měl tvar staré orientální lampy v jejímž středu bylo číslo. Odznaky patřily do knoflíkové dírky a tak byl Ginger očíslován jako 122, Biggles dostal číslo 123.

„Poslouží to vaší identifikaci,“ řekl Raban. „Nic jiného už nepotřebujete. Podle odznaků vás na místě náš člověk pozná a dá vám další instrukce.“

„Uvítá nás na letišti?“ zajímal se Biggles.

„Ne. Stali jste se členy klubu Aladinova lampa. Noční klub toho jména najdete na Stretta Albani. Ta ulice

je v přístavní čtvrti a vám stačí vstoupit do klubu a posadit se. Budou vás tam očekávat, ujmou se vás a dostanete další příkazy. Jestliže bude již všechno připraveno, dlouho se tam nezdržíte.“

„A když ne, kde budeme spát?“ zeptal se Biggles. „V klubu nebo v hotelu? Pochopitelně se přizpůsobíme, ale kdybychom měli větší pohodlí v hotelu, chtěli bychom...“

„V hotelu!“ přerušil ho Raban. „Zbytečné starosti, všechno je zařízeno.“

„Dobře, *monsieur*. Jsme připraveni.“

Hostitel je dovedl ke dveřím. Auto čekalo. Nastoupili a vůz se pohnul.

Dosud všechno proběhlo podle Bigglesových představ a nyní šlo o to, jak tuto část cesty ukončit. Bigglese napadlo, že není nutné nechat řidiče, aby je dovezl až na letiště. Sdělil to zrzkovi tiše, aby ho černoch neslyšel. Mohli se ho totiž zbavit. Znali cílové místo, jejich knoflíkové dírky byly označovány, a letenky měli v kapsách. A řidič? Bude po návratu do *Mimosy* stejně zadržen a uvězněn.

Ginger měl námitky, ale Biggles se k tomu řešení přikláněl víc a víc. Mohli by zajet za Joudrierem a již před odletem by měli jasno, zda našli Marcela ve vile a zda ho osvobodili. Umožnilo by jim to také sdělit Algymu adresu Aladinova klubu v Alexandrii a usnadnit jemu i Bertiemu sledování přátel ve velkém egyptském městě.

Po výměně názorů s Gingerem si však vše rozmyslel a rozhodl se neriskovat. Důvod byl jediný, ale pádný. Řidič mohl mít přesné pokyny, jak předat dvojici nováčků někomu na letišti. Pokud by přijeli sami dva,

dostal by čekající muž jasný signál, že se něco zvrtilo a následky by mohly být osudné. Na letišti se pak ukázalo, že obava byla oprávněná.

Jízda do hlavního města trvala sice dlouho, ale na letiště v Alžíru dojeli půldruhé hodiny před startem letadla. Řidič je doprovodil až do haly čekárny a první člověk, jehož tam uviděli, byl onen vousatý zvědavec z křesla ve vile *Mimosa*. Starší lysý chlapík, kterého Biggles považoval za Klutze! Třebaže ani teď neodložil černé brýle, vytratily se poslední Bigglesovy pochyby o jeho totožnosti.

Byl to Johann Klutz.

Přistoupil k nim a řekl: „Neznáme se odněkud?“

„Možné to je,“ odpověděl Biggles. „Když jsem však býval malý chlapec, maminka mě učila, abych na cestách nikdy nerozmlouval s cizinci.“

„Vaše matka byla moudrá, ale se mnou mluvejte bez obav,“ usmál se muž. „Nemáte se čeho obávat.“

Těžko říci, jak by započatá konverzace pokračovala, ale v té chvíli zablikalo osvětlení stánku s novinami. Jitro se přihlásilo ke svým právům a Klutz se omluvil, že ho zajímají dnešní novinky.

Vydal se ke stánku.

Ginger se ohlédl po černochovi, avšak ten již zmizel. Nikdy víc ho neviděli.

Klutz vyšel ze stánku, mávl čerstvými novinami na nerozhodně postávající dvojici, a usedl na nejbližší lavici. Venku vysvitlo slunce a v letištní hale se objevovali první cestující. Starý muž zašustil stránkami a zahleděl se se do nich. Náhle se zakymácel a mnoho nechybělo a spadl by z lavice na zem. Udržel se na ní, ale na podlahu upadly jeho brýle.

Ginger přiskočil a podal mu je.

„Co je vám?“

„Nic, nic. Nedělejte si starosti,“ chraptl Klutz, křečovitě se snažící předstírat klid. „Občas mám potíže se srdcem. Bude to v pořádku, nechte mne chvíli o samotě...“

Zrzek váhavě odstoupil.

Biggles, který výjev tiše sledoval, pomalu vykročil ke stánku. Za zády ochablého Klutze si koupil stejné noviny, rozevřel je na stejné straně a chvíli četl. Potom, beze slova a s nehybnou tváří, pokynul Gingerovi. Ukázal na stránku, která Klutze tolik rozrušila a vtiskl mu noviny do ruky.

„Čti,“ zašeptal.

„Finančník zavražděn,“ těkal zrzkův zrak po rádcích. „Smrt na luxusní jachtě. Minulé noci byl zastřelen pan Nestor Janescu, který právě přijel do Alexandrie na své slavné jachtě *Silvanus*. Neznámý vrah zmizel z místa vraždy na malém člunu. Příčina útoku je *zahalena* tajemstvím, vyšetřování již bylo zahájeno. Obecně se soudí, že smrt významného člena vysokých finančních kruhů může velmi vážně ovlivnit trh na světových burzách.“

Ginger vrátil Bigglesovi noviny beze slova. Pohledem mu dal najevo, že porozuměl.

Klutz stále seděl na lavici s očima upřenýma před sebe.

Blížil se čas odletu jejich letadla. Přestože se však ozvalo hlučné vyvolávání, měl Ginger dojem, že pocestují téměř sami. O Klutzovi předpokládal, že poletí s nimi, ale dosud se neobjevili další dva spolucestující.

Přišli na poslední chvíli. Ve dveřích se zjevili dva rozrušení a uhrátí muži – Algy s Bertiem. Zrzek se v duchu usmál, když si všiml, že Bertie se nepřevlékl. Ve svém obvyklém oděvu vypadal přesně tak, jak si lidé anglického turistu představují. Monokl na oku, fotografický přístroj zavěšený přes rameno a v ruce elegantní kufřík. Neuměl si představit přesnější karikaturu zámožného lorda z Britských ostrovů.

„Jemináčku, starouši,“ vyjekl Bertie směrem k Algymu, když pospíchali k pokladně. „Zdá se, že nám ta okřídlená kára přece jen neuletěla!“

Přes rameno se ohlédl k čekající dvojici.

„Hej, vy dva braši, doufám, že nás to ohavné letadlo nenechá na tomhle příšerném místě!“

„Skoro by mělo,“ řekl polohlasem Biggles a pokrčil rameny.

Vstup výstředního Angličana a Bigglesova nezdvořilost přiměly k úsměvu i ochablého Klutze. Vstal, pomalu zamířil ven k letadlu, a Biggles s Gingerem ho následovali.

Letoun čekal, motory dosud mlčely. Tři poutníci se usadili a chvíli poté předložili stewardce letenky i Algy s Bertiem. Nikdo jiný nenastoupil. Dveře se zavřely, motory zabouřily, vytryskly z nich dusivé výfukové plyny, a letoun vzlétl k bezmračné východní obloze.

Po celou dobu dlouhého letu měl Ginger podivný, až neskutečný pocit. Bylo to vůbec poprvé, kdy všichni čtyři letěli spolu, aniž by prohodili slovo. Nezazněla jediná poznámka, žert nebo jedovatá připomínka. Hned na počátku letu Biggles varovně zamrkal na Algyho a ten ihned pochopil s kým mají čest cestovat. Nezdolný šprýmař Bertie se sice občas na Algyho zašklebil, což

věstilo blízkost náramně vtipné průpovídky, ale přísný přítelův pohled ho vždycky včas umlčel.

Klutz se choulil v hlubokém zamyšlení ve svém křesle. Bylo víc než jasné, že se ho zmocnily tíživé myšlenky.

Při mezipřistání v Tripolisu vyšli Algy s Bertiem ven, aby si narovnali kolena. Vyhlásil to Bertie. Biggles jeho nápad vřele uvítal a zvedl se také. To ještě nevěděl, že je do letištních prostor doprovodí Klutz. Patrně je nehodlal pustit z doslechu, Bigglese však napadlo, že mohlo jít jen o náhodu, protože jeho a současně zrzka by stejně nedokázal sledovat, kdyby šli v hale letiště každý na jinou stranu.

Zklamáni byli všichni, ale Algy si poradil. Zastavil se u tabule s odletovými časy, vylovil z kapsy malý blok a opisoval si do něj údaje, jakoby hodlal létat z Tripolisu každý týden. Jediný, kdo si všiml jeho pošetilého chování, byl Biggles. Při návratu do letadla vystupoval po schůdcích za Algym a postrčil Gingera tak, aby Klutz, který šel poslední, nemohl vidět, jak mu Algy vstrčil do ruky papírek.

Všichni se posadili, letoun odstartoval a byl už ve vzduchu, když si Biggles mohl přecíst Algyho poselství, které obratně zamaskoval novinami. Šlo o pouhých osm slov:

„Vyšlo to podle plánu, Marcel je v pořádku!“

Biggles si odkašlal a rozšafně pokýval hlavou. Ujistil se, že Klutz setrvává v zamyšlení a nevěnuje pozornost okolí, a načáral na okraj novin:

„Aladinova lampa, Stretta Albani. Pozor, možná i do nějakého hotelu! Tuto zprávu znič!“

O chvíli později srdečně zívá a potom, jakoby si s novinami na klíně nevěděl rady, nabízí je Algymu: „Dnešní noviny,“ řekl. „Nemáte chuť si je přečíst?“

„Děkuji, rád,“ potěšeně se usmál Algy.

Zadumaný Klutz ani nezvedl oči a nedal ničím najevo, že by si předání novin všiml. Algy přečetl zprávu a pak roztržitě utrl popsany proužek a zmuchlal ho do kuličky. Strčil ji do úst a rozvážně žvýkal.

Biggles dusil smích.

Letecké motory vytrvale hučely pod spalujícím sluncem nad zvlňným písečnými dunami pouště. Když se pilot chystal přistát na alexandrijské letiště, blížil se večer.

Stroj dosedl.

Cestující přešli do letištní budovy a podrobili se obvyklé celní prohlídce. Ven vyšli Biggles s Gingerem spolu a s druhou dvojicí nevyměnili ani slovo. Rozešli se bez pozdravu. Ožil však jejich náhodný společník Klutz, u něhož následky „srdečního záchvatu“ zřejmě pominuly.

„Pokud se zde nevyznáte, pánové, mohu vám doporučit výtečný hotel,“ nabídl jim. „Jmenuje se Continental a najdete ho na North Crescent Square. Mohu vám zaručit, že se tam budete cítit jako doma,“ dodal s významným pohledem.

„Srdečný dík,“ usmál se Biggles a zamířil k jednomu z taxiků čekající před letištěm. „Budeme se řídit vaší radou. Chcete se s námi někam svézt?“

„Jste laskav, ale děkuji. Potřebuji si tu ještě něco zařídit,“ mávl paží Klutz, stojící ve dveřích. „Hodně zdaru.“

Biggles by ještě rád prohodil pár slov s Algym, ale jejich vousatý hlídač je zjevně nehodlal spustit z očí.

Další otálení před letištěm by bylo podezřelé. Biggles se obrátil k řidiči a nahlas mu oznámil adresu hotelu. Taxikář přikývl a oba muži nastoupili do auta.

Konečně byli sami.

„Díky Bohu, že si můžeme promluvit,“ vydechl zrzek. „Byl to příšerně vyčerpávající výlet. Jedeme skutečně do hotelu, který nám Klutz vybral?“

„Kam jinam? Byli bychom blázni. Raban řekl, že dostaneme pokyny a to se právě teď stalo. Klutz má nepochybně dobré důvody, proč nás poslal do Continentalu. Mohl bys to také uhodnout. Podle mne je majitel hotelu na výplatní listině naší bandy. Dojedeme tam, odložíme vaky, dáme si sprchu, něco spolkne a hurá do klubu.“

„Co Algy a Bertie?“

„Nekřič tolik! Banda možná platí i našeho řidiče. Algy slyšel, kam jedeme. Zahlédl jsem ho za dveřmi.“ Dorazili k hotelu.

Continental určitě nepatřil k velikým podnikům, ale přepychem a honosností překonal jejich očekávání. Ginger, který si myslel, že auto zastaví v zapadlé uličce před lacinou ubytovnou pro nenáročné, se dočkal překvapení. Samotné náměstí bylo rozlehlé a ústilo do něj několik živých ulic. Uprostřed, pod majestátními palmami, odpočívali lidé na pěkných dřevěných lavičkách. Ocitli se prostě ve čtvrti zámožných usedlíků a bohatých turistů. Měli tu kde bydlet, neboť na náměstí stály pěkné hotely jeden vedle druhého.

Continental nepatřil k nejimpozantnějším z nich, ale zřetelně šlo o dobře vedený hotel. Když prošli létačími dveřmi, bylo jim hned zjevné, že nebudou bydlet v luxusu, ale v prostředí, které k němu nemá daleko, ale je

příjemnější. Vládl tu překvapivý klid. Nikdo nepřecházel po čistých kobercích, nikoho neviděli sedět ve vkusných pohovkách. Byli tu sami.

Jakmile však vzal Biggles do ruky zvonek z vysokého recepčního stolku, objevila se obsluha, muž s hladkou snědou tváří oděný do šatu bez nejmenší chybičky. Ginger odhadl, že pochází od pyramid nebo z Turecka. Jeho chování bylo tak zdvořilé, až se Gingerovi zdálo, že to přehání. S milým úsměvem odvětil Bigglesovi, že mu bude velkým potěšením, když mu dovolí, aby se postaral o jejich ubytování. Nabídl veleváženým hostům dva mimořádně skvělé pokoje v prvním poschodí s vyhlídkou na náměstí.

Pokoje sousedily. Když Ginger překročil práh a vyhlédl z okna, musel uznat, že recepční nepřeháněl.

Hned jak na schodišti dozněly mužovy kroky, vklouzl Biggles s prstem na ústech do Gingerova pokoje.

„Pozor na jazyk,“ zašeptal, „mohou ai být ukryté mikrofony! Jestli jsem se v životě dostal do podezřelých pokojů, jsou to tyhle dva! Žádný zápis o našem příchodu, žádná kniha hostů! Hned jak uviděl naše odznaky, zbystřil. Všiml sis, že málem srazil podpatky? Naše dvě čísla jsou vše, co o nás potřebuje vědět. A také věřím, že mimo nás tu nikdo jiný nebydlí! Poslouchej!“ Otevřel dveře dokořán.

Všude vládlo naprosté ticho. V hotelových chodbách bylo živo asi jako ve faraónově kryptě.

„Je to v pořádku,“ zvedl Biggles hlas. „Vykoupeme se a zajdeme někam na večeři. Potom navštívíme klub.“

Ginger se vrátil k oknu a beze slova ukázal na náměstí. Pod palmami se potloukal Bertie. Došel k jedné z lavic proti hotelu, usadil se na ní a rozložil noviny.

„Skvělé,“ zašeptal Biggles.

„Zajdeš za ním?“

„Teď ne, je to moc nebezpečné. Možná za tmy.“

Když asi za hodinu vyšli před hotel, lord byl pryč.

„Chtěl nám dát najevo, že o nás vědí,“ řekl Biggles.

„Nemohl tam příliš dlouho okounět. Možná nás teď sleduje odjinud.“

Brzy našli slušnou restauraci. Najedli se a střežili přitom vchod v domnění, že by je tu mohl Algy nebo Bertie objevit. Nepřišel však nikdo, z čehož usoudili, že Bertieho slídičské schopnosti asi trochu přecenili.

„Něco mi vrtá hlavou,“ poznamenal u stolu zrzek.

„Proč si ta banda udržuje ve městě dvě místa? K čemu potřebují klub, když *tu* mají hotel?“

„Také jsem už na to myslel,“ usmál se Biggles.

„Napadlo mě pár příčin i když vyloučím tu nejmenší, že totiž v klubu asi nebudou pokoje na přespání. Ve městě se patrně usadilo celé vedení bandy a Continental jim slouží jako řádné a úctyhodné sídlo. Jenomže oni zaměstnávají nejrozumnější lidi. Nekalé živly a zločince. Pokud s nimi musí jednat, nemohou je zvát do hotelu. Odhaduji, že mnozí z klubu nemají o hotelu ani tušení a pokud se naopak u Aladinovy lampy něco semele, Continentalu se to nijak netkne.“

„Můžeš mít pravdu. Hotel může být pro smetánku a klub pro sebranku odspoda. Nás zařadili dobře, ne?“ usmál se zrzek.

„Na obě místa,“ ušklíbl se Biggles. „Jdeme a dávej si pozor.“

Klub našli tím nejjednodušším způsobem. První taxík na který mávli zastavil a řidič kývl. Z jeho poťouchlého úsměvu si zrzek snadno domyslel, jaký

názor na pověst čarovné Aladinovy lampy mají taxikáři. Za chvíli stáli pod svítícími neonovými trubkami, které byly zkrouceny do tvaru svítilny. Biggles drožkáři zaplatil.

Vstoupili a Ginger se rozkašlal. Dýchlo na ně vedro a dusivé vlny kouře z laciného tureckého tabáku.

„Po vzduchu ani památky,“ zasténal zrzek.

Uvítal je obrovitý černoch navlečený do barbarsky pestrého orientálního kostýmu. Vysoký turban, který měl na hlavě, ještě zdůrazňoval jeho velikost. Pohlédl na jejich odznaky, chápavě se zašklebil a uvedl je dovnitř.

Ocitli se v rozlehlém sále. Řada stolků stála u stěn a ačkoli v dýmu moc neviděli, zdálo se jim, že všechny židle jsou plné. Střed místnosti sice připomínal taneční parket, ale spíše se vnucovala představa, jakoby tam právě skončil výstup zaklínače hadů nebo polykače ohně. Dusivá oblaka dýmu víc nasvědčovala druhé z možností.

Šlo ovšem o mylné představy.

Většina hostů kouřem nasáklého klubu měla klopky vyzdobené stejným odznakem jako oba nově příchozí. Ginger si uvědomil, že i on má na klopě malou, ale přesnou repliku poutače, svítícího do ulice.

Konečně našli dvě volná místa a dřív než se posadili, stál u nich číšník. Hnědá tvář, na hlavě fez a v ruce podnos s lahví šampaňského.

„Ještě jsem nic neobjednal,“ řekl přísně Biggles. Užaslý číšník se zarazil. „Odneste to!“

Muž zatěkal očima k jejich odznakům, uctivě přikývl a rázem byl pryč. Když procházel dveřmi, zaslechli, jak volá šéfa. Ten na sebe nenechal dlouho čekat.

Postranními dveřmi vstoupil do místnosti malý, obtloustlý muž. Bylo mu kolem padesátky a jeho nezdravě pobledlá plet' svědčila o tom, že na ni egyptské slunce zasvitne sotva jednou za rok. Sel rozvázným krokem a nebudil dojem, že by se, kromě slunečních paprsků, hned tak něčeho zalekl. Ginger nebyl schopen rozeznat jeho národnost, ale znal jeho typ. Byl to chlapík přesycený a pokažený veškerými neřestmi, které život poskytuje. Příznačnou vlastností většiny tloušťků bývá veselost a dobráctví, ale mezi takové lidi tento muž nepatřil. Podobných zjevů už Ginger poznal ve středomořských přístavech víc. Mužů, trávících život ve světle žárovek, ve vydýchaném vzduchu, ve světě heren, podvodů a úplatků. Bylo podivné, že si právě člověka tohoto typu vybrali obchodníci s válkou, ale určitě k nim patřil. Dokazoval to odznak na jeho klopě. Pak zrzka napadlo, že hlavní šéf a mozek gangu, nemusí a snad ani nemůže znát každého, koho zaměstnává.

Otočil se k Bigglesovi a uviděl v jeho tváři stejné znechucení, které cítil sám.

„Tak jste tu, co?“ zahlaholil muž místo pozdravu a mávl paží kolem sebe. „Prima, ne? Já jsem Charlie, všichni mi tak říkají. Dáte si něco k pití?“

„Ne, díky,“ řekl Biggles nevýrazným hlasem. „Právě teď jsme večeřeli.“

„Dobře, bráškové. Objednejte si, co chcete. Je to na můj účet.“

Biggles sáhl po cigaretě. „Poslyšte, Charlie. Jsme tu za prací. Mysleli jsme, že se od vás něco dozvíme. Ujmete se nás? Když ne, tak aspoň vysypte, jak dlouho budeme čekat?“

„Kam ten spěch?“ zamračil se muž. „Vám se tu něco nelíbí?“

„Ti chlapci kolem se tváří spokojeně,“ odpověděl Biggles. „Je to pro ně asi báječná zábava!“

„Pro vás ne?“

„Nemám rád takový kravál, nesnáším tolik smradu a nesesí mi většina z vašich opilých zákazníků. Neberte to osobně, ale tohle není šálek čaje podle mého vkusu!“

„A co takhle do nedělní školy?“ jízlivě se zašklebil Charlie. „Stýská se vám po kázání?“

„To bývá dopoledne,“ řekl nevzrušeně Biggles. „Ani nepamatuji, jaké to tam bylo, ale rozhodně se mi tam neobracel žaludek.“

„Tak proč jste sem, k čertu, vlastně lezli?“

„Protože nás sem poslali. My rozkazy plníme a uděláte dobře, když se zachováte stejně! Tak co bude? Máme za sebou dlouhou cestu a jsme vážně unaveni.“

Charlie se beze slova odvrátil od jejich stolu a zastavil se před mladým mužem s kamennou tváří. Seděl blízko, ale z krátké výměny slov neslyšel Biggles ani slovo. Pak Charlie zprudka vyrazil z místnosti, mladík se zvedl, a došel k jejich stolu. Měl na klopě odznak s číslem dvacet devět a podle nízkého čísla Ginger usoudil, že je v organizaci delší dobu. Když promluvil, měla jeho angličtina cizí přízvuk, ale zrzek nedokázal určit jaký.

„Co to bylo za nápad, tak nažhavit Charlieho?“ zeptal se.

„Nápad?“ řekl Biggles. „Rozpálil se sám. Požádal jsem ho, aby s námi něco udělal. Napadlo nás jen to, že jsme unavení. Nechceme tu sedět do rána a lít do sebe šampaňské!“

„Přišli jste zdaleka?“ zajímalo se číslo dvacet devět.

„Ano.“

„Možná jste zahlédli mého přítele Vosse. Proč se neukázal? Zdržel se někde?“

„Voss nepřijde.“

„Proč?“

„Je mrtev.“

„To snad ne?“ vyhrkl mladý muž.

„Chtěli jsme si něco vypůjčit a Francouzi byli proti. Sestřelili nás,“ řekl Biggles. „My přiletěli linkovým letadlem.“

„Hrome,“ zavrčel muž. „Bydlíte v Continentalu?“

„Ano.“

„Dobře,“ kývl muž s číslem dvacet devět. „Přišel jsem si pro vás. Vypadneme časně ráno.“

„Jak?“

„Poletíme. Čekám vás zítra v šest na letišti. Nezpозdíte se! Vedle třetího hangáru bude stát Beechcraft Bonanza³. Nastupte si a čekejte!“

„Nebude mít někdo hloupé otázky?“

Číslo dvacet devět shlédlo na Bigglese přimhouřenýma očima. „S vašimi odznaky? Ne. Nikdo si vás ani nevšímne.“

„Máte na srdci ještě něco?“

„Ne.“

„Jsou nějaké důvody, proč nemůžeme vědět, kam letíme?“

„Těch je spousta,“ ušklíbl se mladík. „Brzy to poznáte sami. Dáte si něco k pití?“

„Ne, díky.“

³ Beechcraft Bonanza – lehký jednomotorový dolnoplošník USA.

„Tak se mějte,“ kývl muž a vrátil se ke svému stolu.
Biggles a Ginger vstali a rychle vyšli ven.

KAPITOLA DESÁTÁ

BOJ OSAMĚLÉHO STŘELCE

„Br,“ otrásl se Ginger, když vyšli na ulici. „Ten strašlivý Aladinův puch mne málem zadusil. Nadechni se. Cítíš, jaká je tady venku spousta kyslíku?“

„Byl to hnus. Mohli nás poslat rovnou do žumpy,“ řekl Biggles. „Provětráme si plíce a vrátíme se do hotelu pěšky. Snad se na nás někde pod palmou usměje štěstí a potkáme Bertieho nebo Algyho. Na druhé straně dávej pozor, aby se nám nenalepil na paty stín. Mám pocit, že vzadu někoho vidím.“

Ginger chápavě mrkl. Sehnul se, předstíral zavazování tkaničky a zkoumal přitom chodník za sebou.

„Poznal jsi, kdo to je?“ zašeptal Biggles.

„Je moc šero,“ procedil zrzek mezi zuby. Šli dál, na nejbližším nároží zahnuli do postranní ulice a zastavili se.

Na rohu se objevil osamělý chodec. Byl to Algy.

„Nezastavuj!“ sykl na něj Biggles. „Počkáme, zda nejde někdo za tebou. Buď na náměstí pod palmami!“

Algy pokračoval v chůzi, ani se neohlédl.

Přešlapovali na místě asi pět minut a neobjevil se nikdo. Vzduch v ulicích byl skutečně čistý. Pokračovali dál, k náměstí a ke svému hotelu. V černém stínu pod palmami rozeznal zrzek obrysy dvou mužů. Stáli tam Algy a Bertie.

„Bertie hlídal hotel a já se vydal za vámi,“ řekl Algy. „Čekal jsem dvacet yardů daleko od té putyky a málem jsem omdlel. Ze dveří se valily mraky kouře, jakoby tam vybuchl granát! Jak jste to přežili?“

„S bídou. Víme však již, že zítra odlétáme. Nevíme sice kam, ale víme jak. V šest ráno startujeme s americkou bonanzou. Máme sraz s pilotem u hangáru číslo tři. Neumím si ale představit, jak byste nás mohli sledovat. Kde bydlíte?“

„Hotel *Napoli*, hned vedle vás. Vede ho nějaký Ital. Je tam pěkné a pohodlné bydlení. Pokusili jsme se ubytovat v Continentalu, ale váš recepční nás ohleduplně vykopl. Prý má plno.“

„Nestojí o vás a já se mu nedivím,“ ušklíbl se Biggles. „Řeknu vám, že v Continentalu s námi nebydlí živá duše. Ten hotel má banda jen pro sebe. Veřejnosti nepřístupno!“

„Ale spolubydlícího máte,“ řekl Bertie. „Nějakého prachatého chlápka. Přijel asi před hodinou stříbrným Rollsem. Nemohl jsem jít blíž a neviděl jsem ho. Auto hned odjelo.“

„Budu si to pamatovat,“ kývl Biggles. „Co se odehrálo ve vile *Mimosa*?“

„Proběhlo to v klidu. Marcela Brissaca jsme našli zavřeného v podkroví. Vyhrožovali mu prý pekelnými mukami, aby promluvil, naštěstí se už nedostali k akci. Neřekl jim nic. Dobře věděl, že kdyby nedržel jazyk za zuby, ztratil by pro ně cenu a podřízli by mu krk.“

„Kdyby ho strčili na hodinu do Aladinova klubu, promluvil by,“ zašklebil se zrzek.

„Jemináčku, vážně je to tam tak hrozné?“ zajímal se Bertie.

„Mlčte!“ zasyčel Biggles. „Pokračuj, Algy!“

„Razie byla dokonale připravená. Zadrželi Rabana a dva sluhy. Ten starý chlap v letadle byl asi Klutz, co? Proběhlo to tiše, klidně, bez komplikací a střelby.“

Joudrier by zasloužil jedničku. Jeho lidé polapili i Voudrona. Objevil se v *Mimose* také, snad se chtěl dozvědět něco o vašem odjezdu.“

„Dobrá práce,“ řekl Biggles. „Konec jednoho krysího doupěte.“

„To je pravda, ale jak se o tom banda dozví, začne tanec.“

„Do té doby bychom měli mít nastraženou síť na toho největšího potkana! Snad to dokážeme. Jak je na tom Marcel?“

„Je v pořádku. Když jsme vyrazili na letiště do Alžíru, radil se s Joudrierem o dalším postupu. Ví kde jsme a možná se tu brzy objeví. Měl radost. Potvrdilo se, že našel správnou stopu. Dezerce z Cizinecké legie skončily. Chtěl by věc uzavřít co nejdřív. A co vy? Poletíte ráno s tím chlapíkem?“

„Ovšem. Měl by nám ukázat, kde jsou schovaná jejich letadla, když zrovna neshazují bomby na vesničany.“

„Mám z toho obavy,“ zamračil se Algy. „Nešlo by to jinak?“

„To bys mi musel poradit jak. Neznám jiný způsob, jak najít jejich základnu. Až se Klutz dozví, co se stalo s Rabanem, ještě zpřísní bezpečnost a utajení. Musíme jít po stopě co nejrychleji a co nejdál. Doufám, že se dříve či později dostaneme ke krysímu hnízdu a zjistíme o nich všechno! Dostali jsme se jen k prvním drátům, ale ty by měly vést až k největšímu zvířeti v organizaci. Ale i když se tam dostaneme, nebude snadné zjistit jeho jméno. Je dokonce možné, že ten největší lotr nám ujde. Pokud však najdeme na jejich tajné základně uloupená vojenská letadla, nevím, jak by nám to někdo mohl rozumné

vysvětlit. Proto chci tu krysí díru vidět! Klutz má určitě spojení s těmi nejvyššími. Dovede nás k nim!“

„Co máme dělat my?“

„Nebudete to mít těžké. Počkáte tady a pokusíte se zjistit, kde se zdržuje Klutz. K organizaci patřil i zavražděný Janescu, jehož jachta *Silvamis* kotví v přístavu. Vzpomínáš si na zatrženou zprávu v novinách, které jsem ti dal v letadle?“

„Ano.“

„Klutz tu zprávu málem nepřežil! Proto jsem si jistý, že Nestor Janescu patřil do té party. Nejen to. Téměř jistě byl jedním ze šéfů, nebo s nimi měl úzké styky. Můžeme se jen dohadovat, kdo a proč Janesca zabil. Sledujte proto alexandrijské letiště. Klutz možná někam odletí. Naopak je téměř jisté, že sem zamíří Marcel. Neměňte hotel. Pokud dostaneme možnost něco vám sdělit, pošleme zprávu do hotelu *Napoli*! To je všechno. My jdeme a vy se tu ještě chvíli zdržte. Je možné, že z oken našeho hotelu někdo vychytralý sleduje okolí. Bylo by víc než hloupé, kdyby si všiml, že patříme k sobě.“

„Okay. Doufám, že příště přistanete s menším rámušem, než posledně s breguetem!“

Čtveřice se rozdělila. Biggles a Ginger se vydali k hotelu, dva druzí muži zůstali v černém stínu palem.

Vstupní dveře hotelu Continental se zdály být zavřené. Gingerovi se to nezdálo podivné, bylo již dost pozdě, ale Biggles měl jiný názor. „Myslel jsem, že tu bude noční vrátný,“ zavrčel, rozzlobeně do dveří strčil, a ty se před ním rozevřely.

„Tma,“ řekl Ginger.

To už žasli oba. V koutě s recepcí, v hale i na schodišti vládla temnota. Vstoupili a zrzek pocítil

rozhořčení. Co to bylo za člověka, který se nestará o pohodlí hostů a vítá je tak nevlídně? Dveře se za nimi s klepnutím zavřely a nastalo ticho. Ticho tak naprosté a dokonalé, až zrzek uslyšel tlukot vlastního srdce. Cítil, že se tu něco stalo. Ticho a tma by byly nepřírozené v každé budově, ale v hotelu tohoto druhu byly příznakem něčeho zlověstného.

„Všiml sis, kde je vypínač?“ zašeptal Biggles.

Ginger neodpověděl, udělal pár kroků ke stěně a a natáhl ruku. Narazil při tom nohou na něco měkkého a poddajného. Zavrávoral a v té vteřině se rozhořel Bigglesův zapalovač. Mihotavé a matné světlo objasnilo záhadu. U zrzkových nohou ležel s rozhozenými pažemi zdvořilý muž, který je nedávno vítal.

„Nehýbej se!“ sykl Biggles.

„Chtěl bych rozsvítit.“

„Ne!“

Biggles tiše přikročil k ležícímu tělu, poklekl vedle něj a několik vteřin ho pozoroval. „Je mrtev,“ zasyčel pak. „Neleží tu dlouho, zabili ho před malou chvílí.“

„Od chvíle, co jsme mluvili s Algym, nikdo nevyšel!“

„To vím taky.“

„Ty si myslíš...“

„Vrah je dosud tady!“ sykl Biggles. „Ticho!“

„Co budeme dělat?“

„Pryč odtud! Nemůžeme tu zůstat. Je tu cítit krev.“

Zrzkovi proběhlo hlavou, co mohou dělat. Sami volat policii nemohli, neboť by dostali spoustu otázek. Kdyby do hotelu poslal policisty někdo jiný, dopadli by ještě hůř. Pravděpodobně by se nevyhnuli vězení. Nešlo jen o podezření z vraždy. Kdyby policisté zjistili, odkud

sem přišli, vrátili by je do Alžíru, kde by již na zběhy z Cizinecké legie čekali muži v jiných uniformách. A jak by vlastně mohli na obvinění odpovědět? Říci pravdu by znamenalo skončit s případem a rozloučit se s vyšetřováním!

„Jdeme hned?“

„Sbalíme si věci,“ zašeptal Biggles a opatrně zamířil ke schodům, na které dopadalo měsíční svědo z horního okna. Chodba vedla nad schodištěm do obou stran kolem budovy. Blíže byly umístěny koupelny, potom pokoje. Jejich místnosti ležely na vzdálenějším konci chodby, za přepychovými apartmá.

Na chodbě se Biggles zastavil a chvíli naslouchal. Nezměnilo se nic, vládlo tu naprosté ticho. On i zrzek věděli, že se dole ve vestibulu nedokázali pohybovat zcela nehlučně a Ginger znovu uslyšel bušení vlastního srdce. Rty měl vyprahlé.

Vydali se chodbou. Šli pomalu, po špičkách a tajili dech. Náhle se tiše otevřely dveře jednoho apartmá a na chodbu vklouzl stín. Muž je neviděl. Kradmým, plíživým krokem mířil ke konci chodby.

Ginger ztuhl. Až dosud ho nenapadlo, že se tu mohou setkat s bezohledným lupičem, který hledá v hotelu peníze a cennosti, a neváhá zabít člověka, jenž mu v tom brání. Podobně uvažoval i Biggles. Pokud by to tak bylo, narazili by náhodou na zločin, který nemá s jejich pátráním nic společného.

Stáli bez pohybu.

Vetřelec se zastavil u dalších dveří, otevřel je, vklouzl dovnitř a nehlučně za sebou zavřel.

Ginger měl hloupý pocit, že se nezmůže na jediný pohyb. Samo plížení temnými prostorami mu šlo silně na

nervy, a když se k mrtvole v přízemí, na kterou málem šlápl, přidal ještě loupežný vrah, zrzkův smysl pro humor se zcela vytratil.

Biggles jakoby to vycítil. Dotkl se jeho ramene, a když to nepomohlo, už drsněji ho postrčil směrem k pokojům.

Jakmile se Ginger ocítl uvnitř, ožil. Snad během minuty naházal toaletní potřeby do zavazadla a právě vycházel na chodbu, když jeho nervová soustava utrpěla další úraz...

Na chodbě, někde velmi blízko, zazněl výstřel. Bez nejmenší pochyby tam kdosi použil pistoli s tlumičem. Ginger zaskřípal zuby, tohle už bylo skutečně příliš!

Biggles to musel slyšet také a rázem byl z pokoje venku. V téže chvíli se na konci chodby otevřely dveře, vyrazil z nich muž s pistolí v ruce a hnal se ke schodišti. Všiml si dvou stínů, které mu stály v cestě. Zvedl ruku se zbraní, namířil, ale Biggles byl rychlejší. Předklonil se, vrhl se mu do cesty a srazil ho na zem. Zazněl další tlumený výstřel, avšak kulka skončila nahoře, až ve stropě chodby.

Zlověstné ticho skončilo. Výstřel, dupot a zvuky zápasu mužů na podlaze zrzka probudily. Kouzlo pominulo a až dosud podivně ochromený Ginger se vrhl s vervou do boje. V matném světle nemohl poznat, zda Biggles drží cizího muže, nebo zda cizinec svírá jeho, ale věděl, že se musí zmocnit pistole.

Začal záchrannou akci tím, že si klekl na mužovu paži svírající zbraň a stočil ústí pistole ke stěně. Lupič zavyl bolestí, ještě usilovněji zazmítal celým tělem a z pistole vyšlehl další výstřel. Ze stěny odprýskla omítka a sesypala se na podlahu.

„Tak ty nedáš pokoj!“ vyjekl zuřivě Ginger. „Že ti tu pazouru ukrotím!“ Zaťal zuby, oběma mkama vyvracel mužovu paži v lokti, a s překvapením si všiml, že nezápasí s Arabem, ale s bělochem.

Odpověděl mu jen mužův nenávistný škleb a jeho ještě divočejší snaha osvobodit se z Bigglesova sevření. Nějakým zázrakem se mu to povedlo a vysmekl se. Pistole klepla o zem. Muž se střemhlav vrhl do pootevřených dveří nejbližšího pokoje.

Biggles zaklel a zvedl zbraň z podlahy.

„Pryč!“ zavrčel. „Nedělej hluk! Už ať jsme venku!“
Předstíral odchod tím, že liše zašoural nohama.

Rozcuchaný a těžce oddychující vetřelec se dal oklamat. Potichu pootevřel dveře a Biggles se na ně vrhl. Chlap odskočil do pokoje a Biggles tam vtrhl za ním, rozsvítil, a namířil na něj pistoli.

„Stůjte klidně!“ rozkázal. „My dva sem nepatříme!“

„Vy s těmi odznaky, že sem nepatříte? Pitomost!“ zachrčel muž divoce. „Aspoň ze mne nedělejte šaška!“

Hleděl na ně s urputnou nenávistí a pak se otočil k oknu, jako by se chtěl osvobodit skokem z prvního poschodí.

Jenže Ginger se na něj nedíval. Vytřeštěně hleděl na podlahu, kde ležel tváří vzhůru druhý mrtvý muž. Byl navlečen v pruhovaném pyžamu a nebyl to nikdo jiný než Johann Klutz! Během tvrdého boje na chodbě zrzek zapomněl na první výstřel. Ted' už rozuměl.

„Vaše práce,“ řekl Biggles.

„Jistě,“ muž hrdě povytáhl ramena. „A toho namaštěného Arména pod schody jsem také zabil já. Nezaslouží nic jiného!“

„To znamená, že jste zabil i Janesca?“

„Jasně. A najdu si i ostatní z té špinavé bandy. Do posledního! Vy taky přijdete na řadu! Každý, kdo nosí ty proklaté odznaky.“

Gingera napadlo, zda je ten muž duševně zdravý. Tváře mu jen hořely, oči se leskly, byl zjevně ve stavu nejvyššího vzrušení. Nezdálo se však, že by byl opilý.

„Věnujte mi minutu,“ řekl Biggles klidně, „a žádné předčasné závěry, prosím.“

„To se vám povedlo,“ sevřel muž pěsti. „Mně stačí ty odznaky! Pokračujte v řemesle! Proč mě hned neodprásknete, vy vražedné bestie!“

„Chcete nás zabít, řekl jste to,“ usmál se Biggles. „A teď nás zase vyzýváte, abychom odpráskli vás. Nebylo by moudřejší, povědět si před střelbou pár slov?“

Muž se zarazil. Konečně i jeho napadlo, že ti dva nevypadají na vrahy, a uvědomil si, že Bigglesova slova mají smysl.

„Nevím kdo jste,“ pokračoval Biggles. „Vím jen, proč jste sem přišel. Vy zas nemáte zdání, kdo jsme my. Vsaďte hlavu na to, že nám jde o stejnou věc jako vám. Rozdíl je jedině v tom, že my dva jdeme cestou zákona!“

„Kdo tedy jste, k čertu?“

„Co byste řekl tomu, že jsme detektivové z Londýna?“

„A kde jste přišli k odznakům?“ nevěřicně zamrkal muž. „Ty jste našli v Londýně pod Nelsonovou sochou?“

„Je to vážně tak těžké pochopit?“

„Tak kde jste je sebrali?“

„Dostali jsme je. Bez nich bychom neměli naději proniknout do bandy. To je jediný důvod, proč jsme o ně stáli. A ze stejného důvodu jsme tady. Jenže než jsme mohli objevit něco závažného, narazili jsme na tyhle jatky.“

„Vy mne nevydáte policii?“

„Máme důležitější věci na práci než se zdržovat s chlapíkem, který se rozhodl pro sebevraždu. Můžete si jít kam chcete a měl byste upalovat daleko. Tam kde se o vás nikdo nebude zajímat! Pokud byste nám však chtěl něco říci, rádi si vás vyslechneme. Můžete nám o té bandě něco povědět?“

„Spoustu věcí,“ ušklíbl se muž. „Víte, než jsem se vydal na válečnou stezku, také jsem ten odznak nosil.“

„Napadlo mě to,“ řekl Biggles. „Potom jste pochopil o co jde a rozhodl se zničit gang. Boj osamělého střelce, co?“

„Správně, chlapci. Zatím se mi to docela daří!“

„Americká metoda,“ usmál se Biggles. „Za pravdou a právem třeba proti všem!“

„Dobrý odhad,“ řekl muž. „Jsem Američan. Jmenuji se Cy Lindsay, jestli vám to něco říká.“

„Je mi líto, neříká. Ale pokračujte. Jak jste se zamíchal do toho krysího houfu?“

„Jsem automechanik a dobrý řidič. V New Yorku jsem patřil k nejlepším a tak si mne všiml Pantenelli.“

„Máte na mysli Fabiana Pantenelliho?“

„Přesně toho. Krále obchodu s gumou.“

„Ten je v tom namočen také?“

„Tak poslouchejte, pánové, kápnu božskou! Dostal jsem se do průšvihů a přišel o práci. Tehdy se vynořil chlápek s balíčkem dolarů a zašustil mi s nimi pod nosem. Kývl jsem. Znamenalo to dvě věci: jezdit s Pantenellim a držet jazyk za zuby. Ta práce mi vydržela asi dva roky a dostal jsem se s ním i mimo Státy. Tehdy jsem poznal Janesca a taky Festwoldera. Toho, co prodával zbraně gangsterským bandám, aby měly čím navzájem se vystřílet. Jó, Hugo Festwolder! Byl jedním ze skunků, co pomohli Hitlerovi k moci, a byl navíc dost prohnaný, aby mu nikdo nekoukal do karet. Je to chlap mazaný po obou stranách! Ale stejně ho dostanu!“

„A co Klutz?“

„Dneska dohrál! Organizoval tu nejšpinavější práci pro ‚Výbor tří‘. Tak si říkali šéfové – Janescu, Festwolder

a Pantenelli. Ted' už to bude jen ‚Výbor dvou‘. Budou si muset opatřit nového generálního manažera, aby jim zařídil další válku. Nechápu, proč mi tak dlouho trvalo, než jsem prokoukl jejich hru. Říkám hru, ale šlo vážně o vyvolávání válek a obrovský svinský obchod! Když jsem to konečně pochopil, byl jsem v té břečce až po uši. Právě tehdy padl v Koreji můj mladší bratr! Otřásl to se mnou tak, že jsem viděl rudě. Před očima jsem měl krev! Tehdy mi naplno došlo, že dělám pro ty odporné bestie, které posílají mládence na smrt! Přisahal jsem si, že skončím! Se svou prací i s nimi!“

„Proč jste to neoznámil policii?“

„Policii? To myslíte, abych se sám odrovnal? Poslyšte. Ti tři vedou své obchody na celé polovině zeměkoule a někde si osedlali i policisty. A sami jste viděli, že k vyřízení Klutze mi stačilo pár minut. Nechci policii. Hraji s nimi jejich vlastní hru. Vedu svou soukromou válku! Jsem sólista a stačí mi rychlá ruka! Věřte, nejsem na to špatný.“

„Doplatíte na to,“ řekl Biggles a potřásl hlavou.

„Půjdu po nich, dokud mě nezastaví.“

„Co vás přivedlo do Alexandrie?“

„Janescova jachta. Kdo cestuje s takovým přepychem, o tom vědí všichni. O lodi jako je *Silvanus* píší v novinách a on byl na palubě příliš často. Byla to jeho slabůstka. Také ale měl strach setkávat se s ostatními na břehu, aby se o ně někdo nezačal moc zajímat. Na jachtě se scházeli i se svými agenty. Měli a mají je na všech velkých burzách. Chtěli vyloučit, aby jednání s nimi odposlouchával někdo cizí. Když jsem si přečetl v novinách, že *Silvanus* zvedl kotvy, vyrazil jsem. Čekal jsem, že na jachtě budou všichni tři, ale moc jsem

spěchal. Byl tam jen Janescu. Napadlo mne hledat Klutze tady. Vždycky se mu v hotelu líbilo. Nespletl jsem se. Možná je to tak lepší.“

„Proč?“

„Dostat jednoho po druhém je snazší. A ti zbývající lotři si alespoň užijí strachu!“

„Jak je chcete najít?“

„Pantenelli i Festwolder obvykle zalezou do některé ze svých tajných skrýší. Mají těch kojotích doupat celou řadu. Každý z nich je však jinde a teď jim nezbyde, než se sejít. Bez Klutze jsou bezradní. Dělal to hnusné řemeslo nejdéle a nejlíp se v něm vyznal. Obvykle měl poslední slovo. Ve skutečnosti vedl gang on a Výbor tří platil účty a připisoval si zisky. Když je s Klutzem amen, bude jen na nich, aby ukázali co umí.“

„Potřebují to?“

„Určitě! Když se v něčem velkém vezete, nemůžete to zastavit na místě. Dostali byste smyk. Co myslíte, že by se ozvalo, kdyby nezaplatili svým lidem? Jekot, řev a potom střelba! Jenomže jim stačí kývnout prstem a obchod poběží dál. Oba to vědí. Musí se spolu dohodnout, jak se s tím vypořádají sami. Ještě nevědí, že Klutz je po smrti, ale pohnou kostrou, hned jak přijde smuteční oznámení. Někteří jejich chlapci v Údolí jsou děsně nedůtkliví.“

„Ti dva pánové jsou podle vás v Alexandrii?“

„Vsadím na to krk.“

„Jak vypadají?“

„Festwolder je hřmotný zrzavý rabiát s hustými zrzavými vousy.

Pantenelli je malý, snědý a slizký. Vypadá jako kapelník mexické taneční bandy.“

„Byl jste tu už někdy?“

„Že se ptáte? Mnohokrát. Nosil jsem odznak, řekl jsem vám to přece. Pořád ho mám a dokonce stále platí. Museli by vyměnit všechny a to by dalo moc práce. Jsou jich stovky. Nemohu ale do klubu, protože Charlie by mě poznal. Už jste tam byli? Je to něco jako jejich přijímací kancelář.“

„Byli jsme tam večer.“

„Jednou tam zajdu s patronou dynamitu a vyčistím klub i s tím Charliem.“

„Teď zas chvíli poslouchejte mě,“ řekl Biggles. „Moudřejší než vyhazování klubu do vzduchu bude, když to zabalíte a někam se schováte! Jste vzácný člověk a chci, abyste zůstal naživu!“

„Cože?“

„Přijde čas, kdy bude potřeba vysvětlit, kdo ty odznaky nosil a proč. Neznám jiného svědka než jste vy.“

„Jó?“ zamyslel se Lindsay. „Zajímavé. A kam máte namířeno vy? Odkud vlastně jdete a kam?“

„Cíl dosud neznáme. Jsme oba letci. Vybrali si nás do své tajné letecké jednotky. Nevíme kde má základnu, ale zítra ráno by tam s námi měl odletět chlapík s devěťadvacítkou na klopě.“

„Tmavý s tvrdým výrazem v obličeji? Malá jizva na lící kosti?“

„To je on.“

„Jmenuje se Leffers. Sloužil v *Luftwaffe*. Po válce se dostal do Spojených států, ale dlouho se nezdržel. Někoho tam zabil a utekl zpět do Evropy. Zapadl do Cizinecké legie, odkud pak zběhl. Je to zlý chlap a nebezpečný surovec. Víc o něm nevím, ale dávejte si na něj pozor. Na něj a na velitele Kleina!“

„Víte, kde leží jejich základna?“

„Přesně ne. Něco jsem však zaslechl od mužů, kteří tam byli.“

„Kde to tedy je?“

„Na stát se mě neptejte. Vážně nevím. Jednou jsem zaslechl, jak Janescu říká, že sám přesně neví kde to je. To místo prý leží blízko nějakých ropných polí. Řidič občas zaslechne i věci, které by slyšet neměl a které ho ani nezajímají.“

„K věci!“ zavrčel Biggles. „Co tedy víte?“

„Mluvili o tom místě jako o Tatařském údolí. Poblíž prý začíná horský průsmyk, táhnoucí se k místu, kde se setkávají hranice Iráku, Turecka a Íránu. Z údolí však není příliš daleko ani k hranicím SSSR. Zrovna Leffers o té zemi hovořil jako o nějakém Kurdistánu. Bude to přišerná země, neúrodná a neužitečná a to je taky důvod, proč se tam nikdo nehrne. Zájem nemají ani šejkové, nebo komu ta oblast vlastně patří. Ať je to ale kdokoli, bude jeho jméno na výplatní listině Výboru tří! To vím jistě, protože jsem slyšel, jak Janescu mluvil s Pantanellim. Ti lidé prý chtěli víc peněz.“ Lindsay se odmlčel.

„Malá zeměpisná přednáška,“ ušklíbl se Biggles.

„Víte toho víc, než jsem čekal. Ještě něco?“

„Orientálním bodem je starý hrad. Prý to je úžasné místo, staré málem jako okolní hory. Letadla na základně vidět nejsou, protože jsou dobře zakryta maskovacími sítěmi. Někdo z mužů ale vyprávěl, že není tak těžké základnu najít. Jednoduše přeletíte Sýrii a Irák a pak stačí sledovat ropovod ke Kirkuku. Tam je nutno změnit kurz na sever k místu zvaném Gelia Dagħ. Vy se tam vydáte?“

„Ano.“

„Dejte si dobrý pozor. Najdete smečku dezertérů a mazaných lumpů, kteří vás vyčenichají, i kdyby jste se zahrabali pod zem! Jenže na to nedostanete čas, hned střelí. Jestli se dostanete na druhou stranu plotu a chytí vás za límec, Bůh buď s vámi. Ale skutečně mne svrbí nos, že sám nemusím dopadnout nejlíp. Co si myslíte, že bych měl udělat?“

„Hled' me,“ ušklíbl se Biggles. „Přicházíte k rozumu. Máte dost peněz?“

„Moc mi toho nezbylo.“

Biggles sáhl po náprsní tašce, vytáhl svazek bankovek, pár jich oddělil, a podal Lindsayovi. „Povím vám, co uděláte. Alexandrie není místo pro vás. Uhánějte rovnou cestou na letiště. Pokud se nezdržíte, chytete noční letadlo do Londýna. Dojděte na Scotland Yard a tam požádejte o rozhovor s jistým Raymondem. Má vysokou funkci, odvolejte se na mne. Jmenuji se Bigglesworth, pamatujte si to! Povězte mu všechno co víte, nezapomeňte na Tatarské údolí! Řekněte mu také, že pan Lacey bydlí v hotelu *Napoli*, který je hned vedle Continentalu. Raymond vám řekne, co máte dělat dál. Je to jasné?“

„Jasně.“

Biggles vrátil Američanovi pistoli. „Chovejte se nenápadně a po zbrani sáhněte jedině v sebeobraně!“

„Když myslíte,“ řekl. „Jestli se však vážně vydáte do Tatarského údolí, tak sbohem. Už se nevidíme, z té díry se nevrátíte.“

„Proč jste si tak jistý? Co nám zabrání v odletu?“

„Nebude to záležet jen na vás. Nenechají vás o samotě. Dokud si nezískáte jejich důvěru, vždycky s vámi bude někdo z těch starých a osvědčených borců.“

Tím myslím do doby, než sami vybombardujete nějakou tu vesnici a stanete se spoluvinníky. Do té chvíle se na vás budou dívat hlavní kulometu. A znají i jiné způsoby, jak vás udržet na uzdě!“

„Uvidíme. Nejsme ještě tak daleko,“ řekl Biggles. „Měl byste už jít. Ještě tu chvíli počkáme. Zajímá mne, co má Klutz v kapsách. Ten chlapík...“

Odmlčel se a zrak se mu svezl k Lindsayově tváři. Američan se upřeně díval ke schodům. Biggles i Ginger tam pohlédli.

S bledou tváří a nenávisťným pohledem tam stál muž s číslem dvacet devět – Leffers. Zjevil se v hotelu tiše jako duch.

KAPITOLA JEDENÁCTÁ

STÁLE NA VÝCHOD

Leffersovy oči sklouzly k mrtvému tělu, nataženému na podlaze. Dalo se téměř sledovat, jak uvažuje. Přelétl pohledem všechny tři muže, jako posledního si nechal Lindsaye.

„Už ses vypovídal?“ řekl suchým, chladným hlasem.

„Řekněme,“ vyštěkl Lindsay, jakoby ho nečekaná návštěva ani trochu nezaskočila. „Co povíš na tohle?“

Gingera napadlo, zda si Leffers vůbec všiml pistole, kterou svírá Lindsay v ruce, nebo zda je tak pošetilý, že nebere hrozbu vážně. Ať to bylo jakkoli, návštěvník měl zbraň ještě z poloviny v kapse, když Američan vystřelil.

Pouze slabé trhnutí prozradilo, že je Leffers zasažen. Pravou rukou ještě stačil vytáhnout pistoli, ale zbraň se mu vysmekla z ochablých prstů. Ozvalo se tiché klepnutí, jak padla na podlahu, a pak se zasažený muž zhroutil. Nad jeho tváří vyjadřující úžas a bolest se vznášel namodralý obláček korditového kouře.

„Další z nich!“ prolomil ticho Lindsayův hlas. Zazněl bezbarvě a ploše, jakoby z jiného světa.

„To se nemělo stát,“ rozzlobeně vyjekl Biggles. „Na Leffersovi mi nezáleží, ale udělal jste hrubou chybu!“

„A co jsem asi měl udělat?“ zeptal se žalostným tónem Američan. „Počkat až vystřelí on?“

Biggles pokrčil rameny.

„Asi to vážně jinak nešlo,“ připustil. „Tak nestůjte a ať jste pryč!“

„A co bude s vámi? Nechci vás v tom nechat...“

„Klidně nás v tom nechte!“ přerušil ho Biggles. „Jděte a hleďte udělat, co jsem vám řekl. Máme tu ještě práci.“

Lindsay kývl, zastrčil pistoli do kapsy, a aniž by se otočil, prošel chodbou a zmizel na schodišti. Ginger tázavě pohlédl na Bigglese.

„Podívám se, co mají ti dva v kapsách. Už těžko získáme tak dobrou příležitost, opatřit si informace a možná i doklady o činnosti bandy. Kryj mi záda!“

Zrzek kývl a zmizel na chodbě. Nemusel čekat ani pět minut, protože Biggles chtěl mít tu nepěknou práci co nejrychleji za sebou.

„Vyřízeno,“ zašeptal Biggles. „Pojďme!“

Prostory hotelu Continental opouštěli ve stejném tichu, jaké je uvítalo, když se sem vraceli z klubu. Se třemi mrtvými v domě se jim zdálo ještě hrozivější. Vyklouzli ven způsobem, který silně připomínal útěk.

„Myslím, že naši přátelé už budou pryč,“ řekl Biggles, když kvapně přecházeli vozovku pod palmy uprostřed náměstí.

Ginger se usmál a ukázal na dva stíny opodál. „Nemůžeš mít vždycky pravdu,“ řekl s úlevou. „Je tu Algy i Bertie a já jsem moc rád, že zas vidím někoho živého.“

„Slyšeli jsme tlumené výstřely a napadlo nás počkat,“ ozval se Algy. „Copak se tam dělo?“

Biggles jim stručně vyličil, co se odehrálo v hotelu. Zmínil se o Lindsayovi a hlavně zdůraznil všechno, co se od něj dověděli o základně utajené v Tatarském údolí.

„Jemine, starouši,“ vyhrkl Bertie selhávajícím hlasem. „Když si ty vyrazíš do botanické zahrady, potom

člověk, který jde za tebou, zakopne pod tamaryškem o dvě mrtvoly. Jak to děláš?“

„O mrtvolu zakopl Ginger, já ne!“ řekl Biggles. „Ten Američan je cvok. Shlédl se ve střelcích od boku. Musím však říci, že mu přeji, aby vyběhl z té kaše se zdravou kůží.“

„Kam zmizel?“

„Letí do Londýna, jak doufám. Pověřil jsem ho, aby předal hrst informací Raymondovi.“

„Dal bych mu druhou pistoli a radu jak pokračovat,“ pravil Algy. „Vzal to za nás a má skvělou výkonnost. Když odpráskl dva z těch největších gangsterů, snížil počet našich protivníků na polovinu. Tomu říkám dobrá práce!“

„Jemináčku, to je pravda,“ zazářily Bertiemu oči. „Jsem na jeho straně, absolutně! Vždyť ti co sami vyvolávají války, nemohou ani ceknout proti tomu, kdo se pustí do války s nimi. Kdo sám zachází s mečem, měl by mít z takového báječného šermíře radost a chovat se k němu vlídně a...“

„Sklapni zobák!“ zarazil ho Biggles. „Na vymýšlení pošetilých teorií není čas. Přítel Lindsay nějaký čas pro tu smečku dělal, takže si za všechno může sám. Dnes se na to ovšem dívá jinak. Začal si svou účast vyčítat tehdy, když v korejské válce padl jeho bratr, ale Američana ani potom nenapadlo odložit zbraň! Nás však postrčil o notný kus dopředu, když nám poskytl hromadu velmi užitečných informací. Nemůžeme si proto na něj stěžovat. Dnešní střelení do lidí nehodlám napodobovat, i když si myslím, že celá akce neskončí bez velkého ohňostroje.“

„Takže muž, který vyběhl z hotelu, byl Lindsay?“

„Ano. Řekl jsem mu, aby rychle zmizel. Sami jsme ještě chtěli zjistit, co mají Klutz a Leffers u sebe.“

„Našli jste něco zajímavého?“

„Ještě nevím. Pár věcí nesu a bude zajímavé prohlédnout si je blíž. Což mě vede k otázce, co si počneme teď v noci. Nechce se mi jen tak bloumat po ulicích.“

„Pojďte do našeho hotelu,“ nabídl Algy. „Je tam plno volných pokojů.“

„Zkusit to můžeme. Bylo by zajímavé sledovat, jak si bude ráno počínat policie v Continentalu, až se doví o nočních událostech. Jenže v té době už asi budeme pryč.“

„Chcete letět do Tatarského údolí sami?“

„Ovšem.“

„Najdete cestu?“

„Zkusíme to. Podle Lindsayova popisu to není tak těžké. Můžeme letět přímo bez mezipřistání. Podle mého odhadu nepoletíme dál, než osm set až tisíc mil.“

„Jak vás uvítají, když přistanete bez Lefferse?“

„Povím jim pravdu. Leffers byl zastřelen v hotelu mužem, který se jmenuje Lindsay. Ti lidé o něm musí vědět všechno a snad ani nemůžeme lépe dokázat naší upřímnost, než tím krvavým příběhem.“

„A když se tě zeptají, jak jsi našel údolí?“

„To je nejjednodušší ze všeho,“ usmál se Biggles. „Leffers mi to zašeptal těsně před smrtí. Abych nezapomněl, zasloužil bych pár pohlavků, když mne nenapadlo, že tu také bydlí a že přijde. Mlčel o tom. Byl tak vychytralý, až na to doplatil.“

„Jen abyste nedopadli podobně,“ vzdychl Algy.

„Jdeme teď do vašeho hotelu. Uvidíme, zda se pro nás najdou dvě volné postele.“

Přesně jak Algy předpokládal, nebyly s ubytováním potíže. Jenže postele zůstaly volné i potom. Všichni se sešli v Algyho pokoji a strávili zbytek noci, či spíše první ranní hodiny, probíráním situace a prohlídkou věcí, které našel Biggles v kapsách Klutze a Lefferse. Oba muži však střežili tajemství bandy velmi obezřetně a v jejich kapsách se poklady nenašly. Pouze Leffers měl u sebe pro vlastní potřebu náčrtek mapy. Znázorňovala cestu z Egypta do Tatarského údolí. Letové kurzy zaznamenal pilot na okraj slabého papíru. Kdyby mapku dostal do ruky někdo nezasevěný, čísla by mu nebyla mnoho platná.

Mezi dalšími věcmi byl i Leffersův odznak číslo dvacet devět. Biggles vysvětlil, že ho odnesl proto, aby si policie nespojila vraždy s Aladinovým klubem. Policejní pátrání by pak způsobilo víc zla než dobra a vměšování policie mohlo přinutit bandu, aby vyklidila Alexandrii. Vzniklo by podezření na válku mezi gangy, došlo by i na klub, a Biggles by mohl hledat začátek stopy znovu a kdekoli ve světě.

V pět hodin ráno prohlásil Biggles, že je čas se pohnout. Byl pevně rozhodnut dodržet Leffersův plán, a chtěl mít pro cestu na letiště časovou rezervu. Obloha nad přístavním městem bledla, svítání bylo na obzoru.

Dosud se nedočkali jediné známky rozruchu u sousedního hotelu Continental. Činorodý Ginger, vrhající tím směrem občasný pohled z okna, se tvářil udiveně. V dohledu se nemihl žádný policista a na náměstí se nezjevil ani jediný policejní vůz. Ten poklid jim dosvědčoval, že vraždy dosud nikdo neodhalil.

Biggles vyslovil trochu jiný názor.

„V hotelu jsou nepochybně sloužící,“ řekl. „Tak vzácnému hostu, jakým je Klutz, připraví ranní kávu. Pokud si Klutz vyžádal pozdní probuzení, měl by tam již stejně někdo být a všimnout si mrtvého v hale. Je ovšem možné, že noční střelba nikoho neprobudila. Ti lenoši by pak ještě leželi v postelích. Mají čas. A mám i třetí verzi. Někdo ze služebnictva mrtvoly našel, ve strachu utekl a protože se do toho nechtěl zamotat, neoznámil policii nic. Nechme však toho,“ dodal. „S Continentalem končíme!“

Chvilí nato opustil se zrzkem a s přáteli hotel. Všichni došli do obchodní čtvrti. Doufali, že tam najdou taxíky a nezmýlili se. Pak si mávli na rozloučenou. První dva nasedli do taxiku a jeli k letišti, Algy je následoval jiným vozem a Bertie jel do přístavu. Biggles s Gingerem opustili drožku deset minut před určenou dobou schůzky. Algyho vůz se zdržel.

Stroj Beechcraft Bonanza pomalovaný americkými civilními znaky stál skutečně před hangárem číslo tři. Leffersovy informace byly přesné. U hangáru přešlapoval muž oblečený do jakéhosi podivného stejnokroje, zřejmě úředník správy letiště. Jeho pohled utkvěl na odznacích s Aladinovou lampou a následovalo sotva postřehnutelné gesto rukou. Neřekl ani slovo a letadlo bylo jejich.

„Další lotřík,“ zamumlal Ginger. „Chovají se jako pavouci. Mají síť všude a starý Edgar Wallace by z nich měl radost. Počínají si přesně jako šéfové zločineckých band v jeho románech.“

„Pobrý postřeh. Je vidět, že nečelíme jen hrstce teroristů, ale skupině, ovládané velkým mozkiem. Naším soupeřům jde o miliony a ti troškaři, co vykrádají pošty pro pár krejcarů, drobní vyděrači nebo měšťtí kapsáři se s nimi nedají srovnávat.“

Za křídlem letadla se objevil mechanik. Došel k nim a tvářil se udiveně.

„Kde je číslo dvacet devět?“ zeptal se.

„Nepřijde,“ řekl Biggles. „Poletíme sami.“

„On nepřijde? Proč?“

„Protože je mrtev.“

„Ještě večer jsem s ním mluvil.“

„Já také,“ zasmušil se Biggles. „To ovšem neznamená, že by musel být ráno živ.“

„Co se stalo?“

„Byl zastřelen.“

„Zase ten Lindsay?“

„Proč si to myslíte?“

„Varoval jsem Lefferse hned, jak jsem se doslechl, že právě Lindsay zabil Janesca.“

„Znáte Lindsaye?“

„Ovšem. Byl tu každou chvíli!“

„Tak na něj pozor, kdyby si našel další chvilku. Má to letadlo plné nádrže?“

„Všechno v pořádku. Sám jsem na to dohlédl.“

„Takže jdeme na to,“ řekl Biggles. „Startujeme!“

„Počkejte! Co bude s tím chlapíkem?“

„S jakým?“

„Ještě má přijít další muž. Měli jste letět čtyři.“

Novinka vyvedla Bigglese na vteřinu z rovnováhy.

„O tom vůbec nic nevím,“ zavrčel. „Leffers se o něm nezmínil.“

„Mně řekl jasně, že poletí tři noví muži. Dva Angličané a jeden Němec! Leffers ho znal dlouho. Sloužil pod jeho velením v armádě. Ten člověk je důležitý. Měl by převzít odpovědnost!“

„Řekli mi, že velí Klein.“

„Změnilo se to. Klein je mrtev. Vletěl prý do písečné bouře a zapíchl letadlo nosem do skály.“

„Takže ten nový má Kleina nahradit?“ zamrkal Biggles. „Vím to od Lefferse.“

„Jaké má číslo?“

„Číslo mi Leffers neřekl. Vím ale, jak se jmenuje. Von Stalbein, nebo tak nějak podobně.“

Na Bigglesově tváři se nepohnul jediný sval. „Je to hezké jméno, ale už zde měl být.“

„Měli jste startovat v šest,“ řekl muž a podíval se na hodinky. „Až za minutu!“

„Nebudu čekat,“ zavrčel Biggles. „Bud' tu už měl být, nebo vůbec nepřijde.“

„Proč tak pospícháte?“

„Když si to necháte pro sebe, tak vám to povím. Každou vteřinu se tu mohou objevit policejní hlídky, aby zadržely tohle letadlo. Já na ně čekat nehodlám!“

„Police? Proč?“

„Spolu s Leffersem byl v noci zastřelen i Klutz!“

„Kde se to stalo?“ zalpal muž po dechu.

„V Continentalu. Police zaručeně obsadí všechny výjezdy z města a nemám nejmenší chuť odpovídat na jejich otázky. Radím vám, nezdržujte se tu zbytečně dlouho.“

„Nebesa,“ vyhrkl chlapík. „Poslechnu vás.“

Biggles nastoupil do letadla a Ginger, mrštně jako veverka, vklouzl za ním. Měli důvod spěchat a věděl to i jejich společník. Čeho si dosud nevšiml, byl stříbrný Rolls, který se objevil na druhé straně letiště a rychle se blížil. Vůz jel tiše, jak mají Rollsy ve zvyku. Nedaleko letadla se zastavil a vystoupili tři muži. Dva z nich Biggles neznal, ale ve třetí hubené postavě s přímým,

vojenským držením těla, se nemohl mýlit. Přicházel jeho starý nepřítel číslo jedna, Erich von Stalhein. Muž pracující po řadu let na Wilhelmstrasse pro německou výzvědnou službu a který se neváhal zapojit do Studené války z tvrze za Železnou oponou.

„Brzy zahřmí,“ obrátil se Ginger k Bigglesovi. „Podívej, koho sem přinesl čert!“

„Vidím. Pokud se nemýlím, blíží se horká vlna.“

„V Egyptě je to normální,“ zašklebil se zrzek. „Když ale přítel Stalhein nahlédne do kokpitu, nevydržíme horkem!“

„Na nic jiného nemyslím.“

Na poslední chvíli dostal Biggles z řídící věže povolení ke startu, přidal plyn, motor se rozeřval a letoun se rozjel.

„Mne zas napadá, jak se teď Stalhein dostane do údolí,“ vykřikl Ginger, aby přehlušil řvoucí motor.

„Jeho věc,“ zajechel Biggles. „Může však mít se základnou nějaké spojení. Rádio nebo telefon!“

Letoun nabíral rychlost a Ginger se obrátil. Tři muži, dva velcí a jeden drobný, stáli vedle auta, a nedělali nic. Pokud skřípali zuby, nebylo to slyšet. Byli do té míry důvtipní, aby chápali, že uhánějící letoun pěšky nedoběhnou.

Bonanza se vznesla.

„Stalhein se na tebe bude zlobit,“ ozval se zrzek.

„Zatím ani netuší, kdo mu uletěl. Mechanik mu asi vysvětlí, proč pilot tolik pospíchal, ale naše jména nezná. V Kurdistanu nás však může čekat překvapení. Hned po přiletu musíme zjistit, co o nás vědí.“

Řev motoru se změnil ve vytrvalý, otupující hukot.

„Možná nebudeme muset nic zjišťovat,“ řekl zrzek.
„Třeba nás přivítají olověnou sprškou.“

„Se slavobránou nepočítám.“

„Měli jsme si vzít nějakou pořádnou zbraň.“

„Mohl sis půjčit od Voudrona kulomet.“ Ginger se zašklebil a zmlkl.

Letadlo se šplhalo do výšky a jak pronikalo vrstvami vzduchu, který rychle prohřívalo ranní slunce, chvílemi se zahoupalo.

„A hrome,“ ozval se náhle Biggles. „Už vím, kdo byli ti dva se Stalheimem!“

Ginger sebou trhl. „Snad nemyslíš na velkého rabiáta a malého kapelníka z Mexika?“

„Ty ses po nich ohlížel! Podle Lindsayova popisu to nebyl nikdo jiný než Pantenelli a Festwolder! Náš pistolník měl pravdu, když řekl, že jsou v Alexandrii. Co mohli chtít na letišti? Cožpak už vědí o Klutzově smrti?“

Ginger pokrčil rameny a protáhl se.

„Nevím,“ řekl pak. „Za půjčení tak pěkného letadla si však oba vysloužili mojí vděčnost. Věřil bys, Biggles, že vznášet se pod azurovou oblohou je mnohem příjemnější, než pod ní pochodovat po písku?“

Biggles se usmál a uvelebil se u řízení pohodlněji.

KAPITOLA DVANÁCTÁ

TATARSKÉ ÚDOLÍ

Téměř pět hodin se Beechcraft Bonanza vznášel stále teplejším vzduchem nad územím, obývaným po dlouhá tisíciletí lidmi. Právě zde si lidstvo osvojilo zemědělství a mnohá řemesla, právě odtud pocházejí první písemné památky. Zde vznikla i řada náboženství, z nich mnohá jsou dodnes živá, potkávaly se tu a navazovaly na sebe mnohé staré civilizace. Egyptská, asyrská, perská, židovská a jiné, později i římská a arabská. Letoun možná přelétl i nad údolím, kde Mojžíš hledal zemi zaslíbenou, a místem, kde poprvé zazněla slova desatera přikázání.

V hluboké minulosti byla zdejší půda nepochybně úrodná, byla rohem hojnosti. Neúprosný čas však sežehl úrodná pole na prach a letci viděli pod sebou nekonečné míle pusté a vyprahlé země, písčné přesypy a skály beze stop zeleně. Opuštěné pláně místy přecházely ve zvlněnou pahorkatinu, nikde ani stopy po potocích, řekách a jezerech. A ještě divočeji působila pásma skalnatých masivů, v dávných časech rozervaná desítkami proláclin a strží. Jediná rostlina, která přežívala v té Bohem opuštěné zemi byla ostrá, tvrdá tráva.

Obloha připomínala kalenou, naleštěnou ocel.

Biggles byl vnímavý muž, ale historii lidstva i území pod sebou ponechával stranou. Stroj se často propadal, jindy ho zase horké proudy vzduchu prudce vynášely do výšky a tak měl na místě pilota plné práce.

Ginger se díval. Nejprve sledoval modrou pláň Středozemního moře, na jihu viděl deltu Nilu a pak pusté pláň Sinaje. Později nechali moře za sebou a přelétli Izrael s horským pásmem a potom Velkou syrskou poušť. Pustina dole zrzka nebavila, dokud se pod nimi neobjevila řeka Eufrat, Furát, jak ji nazývají Arabové.

V té době již slunce viselo vysoko na obloze a žhnulo jasným bílým žářem. Poledne bylo přitom ještě daleko. V kabině rozpálené slunečním sáláním bylo stále tepleji, ale dosud je neopustil příjemný pocit, že se opět vznášejí ve výši a mají přitom osud pouze ve svých rukou.

Nedlouho poté, kdy přelétli neviditelnou čáru iráckých hranic, zjevil se dole ropovod. Táhl se jako lehce zvlněná linka, vedle které stály v pravidelných odstupech strážní domky. Biggles nemínil hazardovat a sledoval ropovod podle Lindsayova návodu. Když se v dohledu zjevila naftová pole Kirkuk, změnil kurz stroje k severu. Vedro se stupňovalo.

Pak se terén před nimi začal vlnit. Na obzoru uviděli hornatý kraj tajemného Kurdistánu, oblasti téměř nedotčené civilizací. Ta o Kurdistán nejevila velký zájem, a Kurdové se jí také divoce bránili. Nechtěli ustoupit od způsobu života, který se neměnil po celá dlouhá století.

Ginger se zahleděl dopředu, kde mezi vrcholky hledal cíl letu, horu Gelia Dagh. Užasle zamrkal, protože si mezi štíty mnoha hor nedokázal vybrat ten pravý. Oči mu sjely k ručičce palivoměru a zamrkal podruhé. Bylo už jisté, že se bez tankování nemohou vrátit zpátky do Egypta. Biggles porušil základní pravidlo, kterým se řídili při letech za neznámým cílem, na které pamatovaly

i pouštní karavany. Překročil bod, od něhož není návratu. V poušti o něm rozhodovala zásoba vody, v letadle množství paliva.

„Brzy přistaneme,“ řekl Biggles, jakoby mu četl myšlenky.

„Moc mi to připomíná jeden let za války, když mi rozstříleli rádio a já byl sám hluboko nad Francií. Tehdy jsem našel správný kurz jen nějakým zázrakem, přeletěl kanál a po přistání nebylo třeba vypínat motor. Bez benzínu se zadusil sám!“

Biggles neodpověděl. Věnoval se řízení a bonanza kroužila nad horským hřebenem. Zrzek vzápětí zjistil, že obavy byly zbytečné, a že jim osamělý pistolník Lindsay poradil dobře. Pod nimi ležel starý hrad obklopený silnými zdmi a pod vrchem se stavbou se táhlo dlouhé, ploché údolí. Zdálo se prázdné, ale zkušeným očím letců neušly mělké koleje, které na jeho povrchu zanechala kola letadel.

Pilotovi bleskla hlavou vzpomínka na hovor s Gingerem o tom, že je může přivítat sprška kulek, ale nezaváhal. Navedl bonanzu dolů, přistál, a v několika chvílích stroj roloval k ústí úzkého bočního údolí. Uviděli tam dlouhý dřevěný srub, několik ubohých stanů a nataženou plachtu, pod kterou se rozvalovalo několik mužů.

Nevítal je nikdo. Ani slavobrána, ani kulomet.

Ginger se užasle rozhlédl. Představoval si základnu teroristů docela jinak. Neočekával sice dobře vybavené armádní letiště, ale ubohost toho co viděl, mu vyrazila dech. Skály, písek a prach, pustá, nehostinná země, kde mohlo být veselo snad jen hadům a šorpionům. Muži ve stínu pocl plachtou se nehýbali a zrzek vůbec nechápal, jak je to možné. Kdyby byli mrtví, nečekal by, že některý vstane a dojde k letadlu, jenže oni byli živí a přistání stroje přijali naprosto lhostejně, bez nejmenšího zájmu.

„Podivná organizace,“ zamumlal.

„Ano,“ řekl polohlasem Biggles. „Nálada jak v márnici. Vypadá to daleko lépe než jsem čekal. Myslím, že se organizace rozkládá!“ Pomalu vystoupili z letadla a rozhlédli se.

Hrad tyčící se nad nimi by působil velkolepě v každém prostředí, zde byl jeho majestát ještě znásoben skutečností, že široko daleko nebylo ani stopy po jiné stavbě. Mohli ho postavit jedině otroci, které nutil k práci karabáč.

Kdo však přikázal stavět, kdo sem přihnal otroky? K čemu onen dávný vládce potřeboval tak mohutnou pevnost ve vyprahlé pustině? Ginger si tím pár vteřin lámal hlavu a pak pokrčil rameny. Viděl již několik

podobných opevnění, ale ať je dali zbudovat králové, středověcí velmoži nebo křižáci, vždy to bylo při důležitých cestách, kterými proudil obchod nebo voje nepřátel. Možná, že v dávné minulosti vedla podobná stezka i tudy, nyní se však zdálo, že hrad stráží bohapusté nic před záhadným nikým.

„Jdeme!“ vyzval zadumaného zrzka Biggles.
„Nemůžeme tu zůstat věčně!“

Ve stínu skalní stěny stála tři letadla překrytá maskovacími sítěmi. Muži pod plachtou dál netečně civěli na dvojici letců a budili dojem, že jsou smrtelně vyčerpaní nebo neskonale líní. Bylo jich asi dvanáct a Bigglese napadlo, že takovou sebranku dlouho neviděl. Zvedl paži k pozdravu, ale nikdo z nich se nenamáhal odpovědět. Většinou měli na sobě šortky a košile, které už dávno neviděly prádelnu. Někteří z nich měli plnovous, a tváří ostatních se pěknou řádku dní nedotkla břitva. Všichni měli dlouhé, nestříhané vlasy a byli špinaví. Nelámali si hlavu ani s disciplínou ani s pořádkem. Výbor tří patrně ztrácel nad svými teroristy kontrolu.

Konečně se jeden z mužů pohnul.

Patrně nejzarostlejší, nejvousatější a nejšpinavější chlapík ze všech vstal ze sudu od benzínu. Měřil nejméně šest stop. „Kde jsou cigarety?“ zavrčel.

„Cigarety?“ užasl Biggles. „To chceš říct, že žádné nemáš?“

„Jenom svoje.“

„Kde je Leffers, u všech čertů? Měl přivést zásoby.“

„To se načekáte.“

„Cože? Proč?“

„Leffers už nepřiletí. Je mrtev.“

Někteří z ostatních mužů zvedli hlavy, ozvaly se kletby, ale ani zdaleka nevyjadřovaly soustrast s drahým zesnulým. Ozýval se z nich mnohem spíš vztek kuřáků bez cigaret.

„Jsme na suchu, k čertu,“ řekl někdo.

„Leffers neřekl o zásobách ani slovo,“ řekl po pravdě Biggles. Cítil jaké napětí mezi muži vládne.

„Co se stalo?“ vybafl vousáč.

„Dostali ho v Continentalu,“ vmísil se do utěšeného hovoru Ginger. „My ho ale moc neznali.“

„Klein, Voss a teď i Leffers,“ ozval se hlas urostlého mladíka, který, až na luk a šípy, jakoby vypadl z oka Robinu Hoodovi. „O co se vlastně ten Klutz pokouší?“

„Klutz se nepokusí o nic,“ řekl Biggles a tvář se mu protáhla. „Byl zastřelen spolu s Leffersem.“

„Jak to všechno víš?“ podezřívavě se zamračil vousáč. „Nikdy jsem nevěřil na děda vševěda!“

Z Bigglesovy tváře se předstíraný smutek vytratil.

„Nehodlám tu vystupovat jako pohádková bytost,“ řekl ostře. „Přiletěli jsme z Alžíru a v Alexandrii se ubytovali v hotelu. Někdy před půlnocí tam vletěl někdo s pistolí a střílel po všem, co se hýbalo. My dva měli štěstí, zdrželi jsme se venku a přišli pozdě. Lefferse jsme našli ještě při smyslech. Zašeptal nám, kam máme letět. Klutz byl už mrtev. Co jsme měli dělat? Vypadli jsme do ulic, mohla by přijít policie. Ráno jsme naskočili do letadla a co nejrychleji pryč. Co byste dělali vy, kdyby vám hořela půda pod nohama?“

„Budiž,“ řekl vousáč. „Ale kde je chlápek, co tady měl nahradit Kleina?“

„Leffers nemluvil ani o cigaretách ani o náhradníkovi,“ zavrčel Biggles. „Mám snad pro něj

znovu letět do Egypta?“ Muži sedící kolem se rozesmáli. „Co má být?“

„Nemáme ani kapku benzínu,“ řekl vlasatý Robin Hood. „Zbývá nám pár balíčků sušenek a hnusných konzerv. Když to takhle půjde dál, sežereme se buď z nudy nebo z hladu!“

„Proč něco nevymyslíte?“ užasl Biggles. „Nemáte vysílačku?“

„Máme, jenže je hluchá a němá. Klein ji vyřadil z provozu, abychom si prý věčně nestěžovali.“

„Proč jste si to nechali líbit?“ zeptal se Ginger. „Jak dlouho to už trvá?“

Zatímco ostatní muži jevíli hluboký nezájem, dlouhovlasý mladík se k zrzkově překvapení náhle rozpovídal. Ginger si potvrdil, že první dojem byl správný. Sešla se tu hromada darebáků a vrahů z různých koutů světa, nesourodá smečka, které teď docházela poslední špetka trpělivosti.

Mladík však hovořil rád a už dlouho asi neměl s kým.

Vyprávěl, že život na základně byl zpočátku snesitelný, dokonce to prý fungovalo jako dobře seřízený stroj. Ubytování, zásobování a poměrně časté akce. Pochopitelně teroristické akce, což mladík nezdůrazňoval, protože pro něj to byla prostě činnost. Všechno vedl Klein, jemuž pomáhali Leffers a Voss. Ti tři muži udržovali disciplínu a zprostředkovávali styk s civilizací. Vozili zásoby, někdy dovezli i čerstvé ovoce, hlavně ovšem alkohol, cigarety a evropské pivo.

Asi před měsícem však Kleinovi přerostly starosti přes hlavu, propadl pití a všechno šlo rychle od desíti k pěti. Leffers a Voss se s ním začali hádat, došlo mezi

nimi ke rvačce. Brzy se přidali i ostatní, kteří měli dojem, že Klein vypije to nejlepší sám a je okrádá. Během jediného týdne se morálka rozložila.

Klein tomu čelil tím, že se po celé dva dny nenapil! V době své střízlivosti vymyslel způsob, jak ostatním zabránit, aby si stěžovali v Alexandrii. Vyjmul z vysílačky elektronku a nosil ji s sebou v kapse. Pak ale znovu sáhl po lahvi a hádky pokračovaly. Nakonec Klein usedl zcela opilý do letadla a to byl jeho konec. Odstartovat ještě dokázal, ale po pár minutách letu navedl stroj do skály. Letadlo, Klein i elektronka v jeho kapse se rozbili na malé kousky. Vyhořelý vrak leží nedaleko v horách, ani k němu nešli.

Hned druhý den odletěl Voss do Egypta, aby se spojil s Klutzem. Nevrátil se! Týden po něm odstartoval Leffers, ale ani on se ne a ne vrátit. Muži na základně propadali malomyslnosti. Zbývali tu jen tři piloti bez benzínu, ostatní byli mechanici bez práce.

„Když jsme však přistáli, nikdo nejevil velký zájem,“ namítl zrzek. „Jak je to možné?“

„Tady už nikdo ničemu nevěří,“ hodil k mužům hlavou novodobý Robin Hood. „A když je teď mrtev Leffers i Klutz, kdo se o nás postará? Snad ne Raban?“

„Vy ho znáte?“ užasl Ginger.

„Tady ho známe všichni.“

Domněnka Marcela Brissaca byla naprosto přesná. Všichni muži přišli do Tatarského údolí z Alžírsko, do jednoho zběhli z Legie!

„Nemyslím, že by pan Jules Raban plánoval tak dlouhou cestu,“ řekl zrzek. „Bude se asi bát, aby ten vrah z Alexandrie nezměnil působiště. Na letišti vyslovil jeden chlapík jméno Lindsay. Říká vám to něco?“

Mladík kývl.

„Myslíte na toho vraha,“ řekl. „Napadlo mě to.“

„Nějaký pistolník?“

„Američan, jako já. Proto ho znám.“

Odměl se. Ginger se otočil k Bigglesovi a ten přivřel oči. Oběma byla věc jasná. Poslední naděje tlupy vyděděnců pohasínala. Pro jejich šéfy, ale i pro ně, byl jedinou spásou von Stalhein. Tvrdý, disciplinovaný velitel. Zrzka napadlo, jak podivné jsou cesty osudu, když příchod člověka, který by mohl probudit bandu k životu, znamená pro ně dva smrt.

Bigglesovy úvahy se ubíraly jiným směrem. Pochopil, jak úžasně prostý byl plán Výboru tří. Zásobovali zdejší sebranku vždy jen na pár dní a neposkytovali jim ani větší zásobu benzínu. Hrstce vyvolených pak stačilo zavřít kohoutek a ostatní byli odsouzeni k smrti hladem.

„Všechno zavinił Klein,“ zavrčel vousáč. „Čert aby ho vzal!“ zaklel. Několik hlasů se přidalo, zaznělo pár nadávek.

„Když budete jenom nadávat, nikam se nedostaneme,“ ozval se Biggles. „Jsme tu sice jen nováčkové, ale na to by měl přijít každý z vás! Máte někdo nějaký návrh?“

Užasle se na něj dívali.

„Je tu přece Beechcraft!“ pobízel je Biggles. „Uvažujte!“

„Ale ten stroj patří jednomu z výboru,“ řekl Robin Hood.

„A co má být? To na něj nesmíme sahat? Vždyť přece mají i jiná letadla.“

„Jasně. Jak by jinak vozili zásoby. Zrovna v Alexandrii odkud jste přiletěli, stojí na letišti jejich Douglas D.C.3⁴. Pilotuje ho Liebnitz. Je to vlastně naše poslední naděje. Měl by dovézt benzin, jestli ovšem Lindsay neoddělá i jeho!“

„Kdo měl nápad, držet vás tu bez kapky benzínu?“ zeptal se nevinným hlasem Biggles.

Muži se rozesmáli.

„On je jak malé dítě,“ řekl někdo. „Mít dost benzínu, nikdo by nás tu přece neudržel! Frnkli bychom a nikdy se sem nevrátili. Vždyť se tu smažíme jak vejce na pánvi!“

„Vyschlo mi z vás v krku,“ ušklíbl se trochu dotčeně Biggles. „Kam si chodíte pro vodu?“

„Vody tu je dost, ale nikdo na ni nemá chuť.“

„Musíme se něčeho napít, nebo nás to horko vysuší.“

„Studna je nahoře na hradě.“

„Jdeme tam,“ řekl Biggles. „Rozmyslel si už někdo z vás, co podnikneme?“

Nikdo ani nehlesl.

„Nepomůže nám, když tu budeme dřepět a čekat na spásu z nebes.“

„Dobře, chytrouši,“ zavrčel mohutný vousáč. „Vymysli něco sám, když jsi takový starý lišák!“

„Někdo by se měl vydat do Alexandrie se vzkazem.“

„Jak se tam dostane?“

„Pěšky by to trvalo dlouho,“ ušklíbl se Biggles. „Nejsou tu náhodou poblíž naftová pole?“

„Jsou,“ chraptivě se zasmál jeden z mužů. „Jenže tady leče ze země jen těžká nafta. Nic pro letecké

⁴ DC 3 – dvoumotorové dopravní letadlo USA. Bylo užíváno v civilní i vojenské verzi (Dakota).

motory. Tím by ses mohl jediné namazat, aby na tebe nelétali komáři.“

„To přece vím,“ řekl Biggles. „Užívají tam však určité nějaké motory! Ale dobrá. Prozradte mi tedy, kde leží nejbližší čerpadlo s benzínem!“

Muži se na sebe užasle podívali.

„Nejspíš to bude v Mosulu,“ řekl Robin Hood. „Severní Irák.“

„Což je asi dvě stě mil odtud,“ odhadl Biggles.

„Tak nějak. Jenže jak překonáme těch dvě stě mil?“

„Trochu benzínu v bonanze zbylo a netvrdíte, že nádrže ostatních letadel jsou úplně vyschlé. Přecherpáme všechn zbylý benzín. Mělo by to k přeletu do Mosulu stačit. V nejhorším případě přistanu někde, odkud bude možné spojit se s Alexandrií.“

„To není špatný nápad,“ řekl mladý Robin Hood. „Už nechci dál dřepět a potit se v téhle díře. Navíc nám šéfové dluží peníze. Chybí už jen informace, že to zabalili!“

Ginger se zavrtěl. Bylo mu divné, proč tak jednoduchý nápad nedostal někdo z nich, ale když se podíval na odstavená letadla, pochopil. Neřekl nic. Viděl vojenské stroje, jejichž přistání na civilním letišti v Mosulu by vzbudilo podezření, možná i senzaci. Letci, kteří by do takové kaše sedli, by těžko vysvětlovali, odkud jsou a kam letí. Čekala by je patrně internace. Potíže s iráckými úřady mohl mít i pilot civilní bonanzy, ale to by určitě vyřešily peníze, neboli úplatek.

Někteří z dosud mlčících mužů souhlasili s mladíkem, Bigglesův návrh prolomil ledy.

„Dnes je na takový výlet pozdě,“ oznámil jim velký vynálezce. „Rád bych odstartoval brzy ráno a budu vám

vděčen, když přečerpáte zbytky z nádrží do bonanzy. Ujme se toho někdo z vás?“

„Udělám to,“ řekl Robin Hood a vstal.

„Do rána tu může být Liebnitz s Kleinovým nástupcem a hlavně nějaké to pivo!“ ozval se vousáč, jehož Biggles nepřesvědčil. „Jdu na to hned!“ mávl mladík rukou.

Ginger doufal, že se vousáč mylí, na von Stalheina se netěšil. Naproti tomu nálada celé smečky se zřetelně zlepšila. Přispěla k tomu nejenom naděje na únik, ale i cigarety. Biggles vytáhl z kapsy balíček a celý ho rozdal.

„Kde budeme spát?“ zeptal se.

„Můžete si vybrat,“ vycenil zuby vousáč. „Ve stanu si na vás smlsne ten odporný písečný hmyz a můžete dostat vysoké horečky. Na hradě zas budete zápasit s hady, škorpiony a moskyty.“

„Jdeme na hrad,“ rozhodl se Biggles. „Mám raději větší škůdce, protože je na ně líp vidět. Dostaneme tu ale k jídlu něco lepšího než pečeného škorpióna?“

„V boudě najdete plechovky s hovězím a suchary.“

Vzali si z letadla pár věcí a vyrazili. Nikdo je nedoprovázel. Boudu, ke které došli, sestavil někdo z dřevěných dílců tak, aby přečkala nepřízeň počasí po delší dobu. Dveře byly otevřené.

Biggles vkročil dovnitř a užasle hleděl na děsivý nepořádek, který tu vládl. Šlo o skladiště potravin, náhradních dílů, hlavně však výzbroje. Na podlaze stály bedny s vylomenými víky. Ve třech regálech se válelo pracovní nářadí a všude na podlaze hromady náhradních dílů, smíchaných s plechovkami od oleje, potravinami a prázdnými barely. V jednom rohu ležely přes sebe lehké bomby, krabice plné roznětek, trhavin a střeliva.

Navzdory zmatku se Gingerova tvář rozzářila. Upoutaly ho zbraně. Volně tu ležely pušky, pistole a samopaly. Válely se v koutech, uprostřed hromad i ve vypáčených bednách.

„Báječná vyhlídka,“ zavrčel Biggles. „Ten z chlapů, který nese za tohle odpovědnost, by zasloužil doživotí v tvrdém vězení! Opět si uvědomuji, proč je nutná disciplína! Děs a hrůza! Když nemá sklad na starosti jeden člověk, nestará se nikdo. Zahlédl jsi tu někde strážného?“

„Ne.“

„Takže si vezmeme tyhle dva lugery⁵ a náboje. Představ si, kde jinde by to bylo možné? Ani vyložený blázen by nenechal sklad zbraní bez ostrahy! Už vím k čemu tady dojde a jen se divím, že se to už nestalo.“

„Co tím myslíš?“

„To ti povím později. Nesmíme se zdržet dlouho uvnitř. Vezmi zbraně a nějakou konzervu. Jdeme!“

Sám sáhl po krabici se suchary a vyšel ven. K hradu nebylo daleko, jen několik set yardů. Ginger ukryl zbraně pod blůzu a pod rameno si zastrčil plechovku s konzervovaným hovězím.

„Příšerná sebranka,“ řekl zrzek na adresu nových přátel.

„Nebezpečná sebranka,“ opravil ho Biggles. „Když jsme dorazili, byli zralí na vzpouru. Předpokládám, že někteří hodlali zvednout kotvy a vypadnout odsud. Neodešli pouze proto, že neměli možnost! Zato Výbor tří to věděl moc dobře. Stále přece platí staré rčení, že jenom mrtví nemluví! Proto si Výbor vybral tak odlehlé

⁵ Luger – německá vojenská pistole zkonstruovaná již v roce 1900 Georgem Lugerem. Je známá pod názvem P 08 Parabellum.

místo! Všichni jeho členové počítali od začátku s tím, že hrstka těchto zoufalců jim bez benzínu v nádržích nemůže ublížit. Dokud jsou v Tatarském údolí, nezkříví Pantenellimu a Festwolderovi ani vlas na hlavě!“

„To teď platí i pro nás. Jsme v tom!“

„Napadlo mě to už před přistáním, ale naplno jsem to pochopil, až když jsem zjistil, že tu jsou jen prázdné sudy. Nechtělo se mi věřit, že jim přidělují benzín na každý nálet zvlášť. Proto jsem navrhl výlet do Mosulu. Ovšemže se nevrátíme! Viděli jsme už všechno, co jsme chtěli vidět. Až sem dorazí policie, někteří ze zdejších přítelíčků jim vyzradí všechno, nač se zeptají. Budou si chtít zachránit kůži. To se stává a odhalí se tím celá činnost bandy. Zbyde rozlousknout jediný ořech!“

„Jaký?“

„Stále mi není jasné, v jakém státě vlastně jsme. Je možné, že celý ten hnusný podnik zakrývá nějaká vláda. Pokud je terorismus v zájmu některého státu, bude velmi složité dotáhnout případ do konce! Obvykle se u mezinárodního tribunálu objeví velkorysý a moudrý chlapík, který udělá všechno, aby se řešení odložilo. To ale předbímám. Než dojde k účtování, uplyne ještě hodně času. Ted' mě nejvíc znervózňuje Douglas, připravený v Alexandrii k odletu. Je tam i pilot, Liebnitz, a von Stalhein se může rozhodnout, že nás s ním navštíví.“

„Cos myslel tou poznámkou o bláznech, kteří nestaví stráž ke skladu zbraní?“

„Kdyby ti chlapi sloužili v armádě, nebo si aspoň občas přečetli noviny, věděli by proč mají střezit své zbraně. Právě v těchto horách žijí Kurdové a neznám divočejší bojovníky. Podobně jako Afghánci stále bojují. Po tisíce let útočí z hor na osady rolníků v úrodnějších

nížinách a přepadají karavany. Jsou šťastní, když mohou loupit. Přepadání je pro ně obživou i potěšením. Ukradnou všechno, pytel zrní nebo velblouda, ale nejcennějším úlovkem jsou zbraně! Musí je mít, aby mohli přepadat, a musí přepadat, aby žili! Čas od času se vracejí do hor, kde odpočívají.

Dosud se bojí letadel, nevědí jak na ně. Před několika roky je naše stroje nachytaly v otevřené pláni. Bylo to v Iráku. Kurdové tehdy dopadli bledě a asi měli dojem, že končí staré dobré časy poctivého loupežení. RAF už není v této oblasti, ale Kurdové na tehdejší lekci nezapomněli. Nenávidí letadla a kdyby věděli, jak to tu vypadá, dávno by sem vpadli. Doba, kdy pochopí, nemůže být daleko a pak sem vpadnou jako morová rána! Nestřežený sklad plný zbraní je pro ně něco, jako plástek medu pro medvěda. Až přijdou, nic je nezastaví! To je další důvod, proč musíme pryč!“

Ginger se zamyšleně zadíval na pusté horské srázy, obklopující Tatarské údolí ze tří světových stran.

„Jdeme na hrad,“ řekl Biggles. „Musíme se vyspat.“

KAPITOLA TŘINÁCTÁ

BEZEJMENNÝ HRAD

Pevnost na skále by přilákala Gingera, i kdyby pod ni přijel jako turista. Mohutná starověká stavba byla svým způsobem krásná a navíc o ní zrzek nevěděl naprosto nic. Ovšemže nad ní nehodlal vědecky bádát, prostě mu učarovaly silné zdi ohlodané zubem času, písečnými bouřemi a větrem. Podle jeho odhadu se rozkládala na ploše téměř půl hektaru.

Na první pohled bylo zřejmé, že starověký architekt vystavěl hrad k obrannému účelu. Vše ostatní bylo druhotné a lidé, kteří zde sídlili, žili v tvrdých podmínkách. Hradby vyrůstaly na třech stranách kolmo do výše ze strmých skalnatých srázů. Nebylo v nich jediné okno, neboť několik úzkých šterbinovitých průzorů ve výšce asi třicet stop nad skalou se nedalo nazvat okny.

Dovnitř se dalo vstoupit na jediném místě. Byl to úzký kamenný most, klenoucí se nad hlubokou rozsedinou. Dva muži kráčející vedle sebe by po něm nepřešli. Zábradlí chybělo a rokle spadala do hloubky asi padesáti stop. Když tam Ginger pohlédl, spatřil na dně chaoticky poházené balvany. Před dávnými stoletími tam možná hučel proud horského potoka. Po řadu století se odlamovaly velké kameny od skal a provázeny drobnou sutí, řítily se dolů. Stovky jich ležely na úpatí kopce a byl zázrak, že některé z balvanů nezasáhly kamenný můstek.

Ginger přešel most jako první a před ním bylo schodiště příkře stoupající a vytesané ve skále. Také zde

se počítalo s tím, aby mohl projít jediný muž! Nebyly tu dveře ani brána, a později si zrzek uvědomil, že na celém hradě nespátl jediný kousek dřeva. Když však nyní stoupal po schodech, myslel spíš na to, jaká je škoda, že kamenné stupně nemohou vyprávět o dávné minulosti plné tajemství.

Nahoře se zastavili a Biggles se otočil, aby přehlédl okolí očima vojenského stratéga.

„Když to postavili, měli doslova nedobytnou pevnost,“ řekl. „Dokonce i v době moderních zbraní by se útočící jednotka pěkně zapotila a dobývání by zabralo hodně času. Dost pochybuji, zda sem někdy přišli archeologové a zda o tomto místě vůbec vědí. Podle mne jde o mistrovské dílo a historický skvost!“

„Začal jsi o útočnících, ne o historii.“

„Vždyť to vidíš sám! V tvrdých podmínkách, které vládnou v téhle oblasti, by bylo obrovským problémem zásobovat jakýkoli armádní sbor. Menší oddíly útočníků by byly zase brzy zničeny nájezdníky z hor, kteří se tu dokonale vyznají. Posádku hradu mohlo zlomit pouze dlouhé obléhání a začínám chápat, proč se války ve starověku táhly tolik let.“

„Ano,“ řekl Ginger. „Nehledáme tady studnu?“

„Jistě,“ usmál se Biggles. „Kdyby tu nebyla, měli by obránci většího nepřítele v žízní než v šípech obléhatelů. Myslím však, že kdysi zde nebylo tak horko a země tak vyprahlá. Koho by dnes napadlo stavět tu opevnění? Co by chtěl bránit? Tehdy tu patrně tekla voda. Údolí bylo zelené, úrodné a ve strži pod mostem hučel potok! Spodní voda dosud nevyschla a ačkoli hladina asi klesla, nemůže být moc hluboko. Nepřekvapilo by mne, kdyby vyschnutí místa zavinili svými hloupými zásahy tehdejší

lidé. Dopadlo tak mnoho úrodných koutů na Blízkém východě. Ani dnes lidstvo nezmoudřelo a vesele v tom pokračuje. Stále měníme úrodné oblasti v poušť!“

„To myslíš vážně?“

„Jakpak ne. Lidé kácí lesy, obnažují půdu, ta vysychá a všechno dokončí vítr. V Severní Americe jako v Amazonii nebo v Africe. Ten proces probíhá všude. Tady to ale nenapravíme.“

Krátké točité schodiště je dovedlo do bývalé ústřední místnosti pevnosti. Kdysi zde patrně sídlili ozbrojenci, obránci hradu. Uprostřed rozlehlé místnosti našli studnu. Biggles zvedl ze země kámen vypadlý ze zdi a hodil ho do otvoru. Trvalo tři vteřiny, než se ozvalo šplouchnutí. Rozhlédl se a vzdychl. Nejmodernější zařízení na čerpání vody, které tu uviděl, leželo vedle. Provaz a otlučený kbelík. Každý, kdo měl žízeň, musel pracovat rukama.

O přítomnosti civilizovaných lidí svědčilo mnoho známek. Na podlaze se válely prázdné plechovky, papírové krabice, nedopalky cigaret a jiné odpadky. U zdi leželo několik odřených matrací, doklad o tom, že tu přespávali muži ze základny. Hala se utápěla v šeru, úzkými štěrbinami sem mnoho světla neproniklo. Ginger se přesto rozhlížel po slíbených hadech a škorpionech, ale neviděl nic. Vzhledem ke stáří pevnosti byl vnitřní prostor v překvapivě dobrém stavu. Pouze na dvou místech viděl zrzek popukané zdivo a přisoudil to dávnému zemětřesení.

„Raději přespíme zde,“ řekl Biggles. „Do stanu se mi nechce. Je tu docela příjemný chládek a budeme tu ve větším bezpečí. Dole se může přihodit ledacos, zatímco tady se jediný člověk ubrání celé menší armádě.“

„Doufám, že si nebudeme hrát na Horatia, když bránil starý Řím. To by z nás přežil jen jeden,“⁶ usmál se hřeživě Ginger. „Byl bych to určitě já.“

Přešel k jedné z úzkých střílen a vyhlédl do údolí. Dva muži ze stanů ještě přenášeli zbytky benzínu k bonanze a doplňovali její nádrže. „Prohlédneme si to tady blíž?“ zeptal se.

„Ne,“ řekl Biggles. „Máme jiné starosti. Měli bychom se jen podívat, jak končí to točité schodiště. Pokud tu chceme přespat, nesmíme být nedbalí. Povrchnost a lajdáctví mohou člověka někdy i zabít. Pojd’!“

Pavučiny natažené v úzké chodbě dosvědčovaly, že schodištěm po nějaký čas nikdo nešel. Ginger, který vtrhl na schody první, si je stíral s tváře a současně sledoval, kam šlape. Výstup trval chvíli, ale nelitovali, že ho podstoupili. Nahoře vstoupili do místnosti o něco menší než byl spodní sál a byla to úžasná ukázka staré skvělé stavitelské práce. V ovzduší sice ucítili zatuchlý pach, ale ve dvou rozích objevili střílny s báječným výhledem.

Biggles vstoupil do jednoho výklenku, vylovil kapesní nůž a švihl ostřím po černém šorpionovi, který se zjevil na zdi u úzké štěrbiny.

„Ten vousáč měl pravdu,“ řekl. „Jsou tu malá jedovatá zvířátka. Dávej si pozor na ruce, nějaké by tě mohlo uštknout.“

Ve výklenku objevil dvě malá okna, která nebyla zezdola vidět. Podívali se dolů na letištní plochu a na svahy táhnoucí se za ní. Nahoře nad kopci se vznášelo veliké oranžové slunce a stíny dole se zbarvily podivně

⁶ Dle římské pověsti přežil souboj tři bratři Horatiů s třemi bratry Curiatii jediný z Horatiů. Zachránil tím město Řím.

namodralým svitem. Byl to neskutečný výhled jakoby do minulosti planety. Nehybný obraz narušoval jen muž, pohybující se kolem Beechcraftu. I na dálku rozeznali starostlivého Robina Hooda.

Zrzek tam Bigglese nechal a přeběhl k druhému výklenku. Viděl ze střílny na most, na příkrý svah pod ním, viděl balvany na dně strže a písčnou pláň pod úpatím. Pustina se zdála být zcela mrtvá, bez pohybu, jediným znakem života byla hrst trnitých keřů, jimiž by pohrdli i velbloudi.

Náhle Ginger zamrkal překvapením. Dole se něco pohnulo! Zprvu myslel, že se mu to jen zdá, ale pak si uvědomil, že se nemýlí. Bylo tam něco živého! Upřel na ten podivný, neuvěřitelný bod zrak, znovu zamrkal, tentokrát však proto, aby viděl jasněji. Pohyb se opakoval a potom zmrtvěl. Byl to člověk? Na temném, bezbarvém pozadí zastíněných svahů nedokázal Ginger rozeznat oč jde. Ještě jednou zapochyboval, nikoli však již o samotném pohybu, ale o tom, co se pohnulo, či spíše kdo to byl. Potíž byla v tom, že ve stínu dole vše ztratilo obrysy, předměty splývaly.

Slunce sotva znatelně pokleslo. Zrzek si zastínil oči dlaní před jeho jasem a zamrkal potřetí. Konečně rozeznal oč jde. Ve vzduchu, chvějícím se horkem, uviděl, že mezi balvany na výšině leží muž s pozvednutou hlavou. Zřejmě pozoroval letiště. „Biggles!“ sykl. „Pojď sem!“

Jeho velitel přerušil hru se schovávajícím se škorpiionem a přešel ke Gingerovi.

„Dívej se!“ ukázal zrzek. „Asi dvě stě yardů za hrotem té veliké skály. Je to zhruba ve směru slunce, zacloň si oči. Co tam vidíš?“

Biggles to zkusil a pak zavrtěl hlavou. „Nic,“ pokrčil rameny.

„Hrome,“ ulevil si zrzek. „Znovu! Na deváté hodině, dva prsty vpravo. Nevidíš toho chlapa? Leží na břiše!“

Biggles si zaclonil oči i druhou rukou a svěřil dva prsty.

„K tomu místu mě přilákal pohyb,“ řekl Ginger.

„Něco tam opravdu je,“ kývl po chvíli Biggles a náhle téměř vykřikl: „Jasně! Teď se pohnul, našel jsem ho! Podíval se směrem ke skále. Zezdola ho nemohou vidět a on zas nemůže vidět nás. Ze svého místa si ani nemohl všimnout, jak jsme se drápali na hrad. Musím pochválit tvůj zrak. Vůbec nepochybují, co tam ten chlap dělá. Je to jeden z Kurdů a sleduje letiště. Nevšiml sis nějakého dalšího zbojníka?“

„Ne.“

„Nebudou daleko, ale jsou dobře ukryti. Ten špeh jen potvrzuje můj názor, že se muži z letiště chovají jako blázni. Když je má již jeden z Kurdů pod dohledem, ostatní brzy zaútočí! Kde si, u všech hromů, vousáč myslí, že je? Někde na pláži?“

„Co uděláme? Má to vůbec smysl?“

„Varovat je musíme. Stejně čekám, že se nám vysmějí do tváře. Blázni se smějí všemu. Bud věci nerozumí, nebo jí nechtějí věřit. Uděláme nejlépe, když hned zmizíme. Není to místo, kde bych rád strávil noc a proto mě teď nejvíc zajímá, kolik sehnali benzínu. Pozor! Něco slyším.“

„Já také,“ řekl Ginger. „Je to letadlo. Slyším dva motory. Když už smůla tak hned dvojítá. Bude to douglas!“

Biggles přimhouřil oči a zadíval se k západu.

„Vidím ho,“ zavrčel. „Je nízko, jen kousek od slunce a už brzy přistane. Nápad s výletem do tábora se odkládá.“

„Ještě, že máme to hovězí,“ řekl zrzek a chápavě kývl.

Tiše sledovali jak se letoun rychle blíží, přistává a jak se otvírají dveře. Vystoupil čtyři muži.

„Pantenelli, Festwolder a von Stalhein,“ zamumlal Biggles. „Čtvrtý muž je Liebnitz, pokud ho Lindsay nestihl odprásknout, a ti tři si nesehnali jiného pilota. Americký pistolník měl pravdu, když tvrdil, že tihle ničemové nemaří čas. Dělají svou špinavou práci důkladně a rychle.“

„Nediv se. Chtějí vidět, jak to tu vypadá.“

„Docela bych se pobavil, kdyby s sebou nevzali zásobu benzínu. Dostali by se do stejné situace, v jaké jsme my a všichni muži dole.“

„Nacpali by se do bonanzy a byli bychom ze hry!“

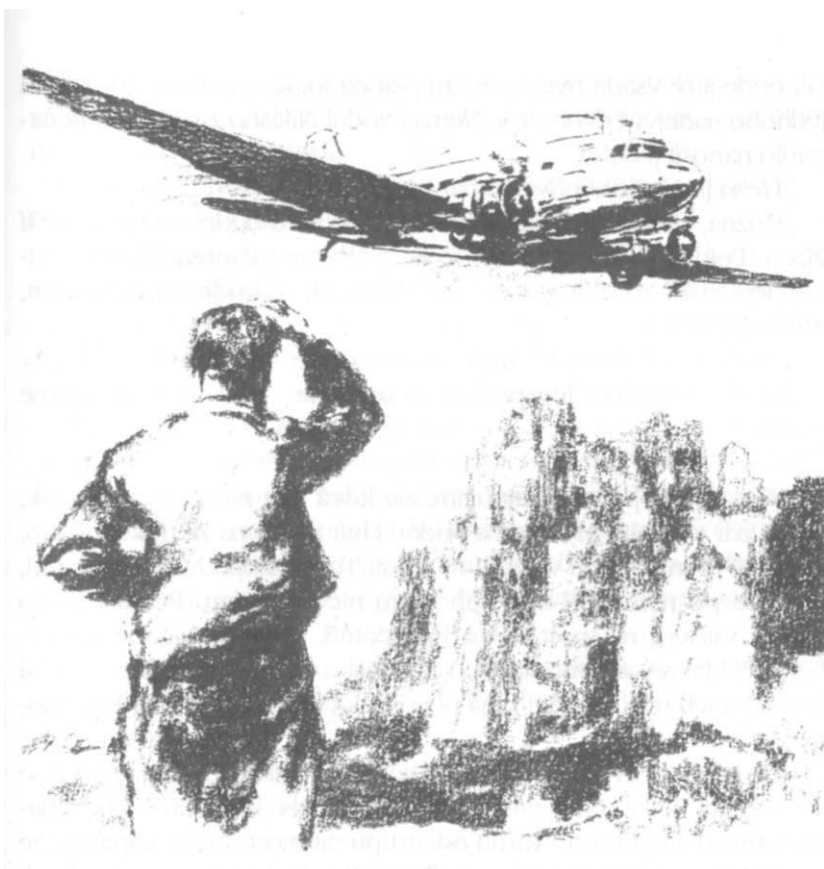
„Pokud to nestihneme dřív.“

„Nedají nám příležitost. Viděli nás odlétat z Alexandrie a teď mají stroj na očích. Vědí, že tu jsme a teď se zrovna vyptávají, kde nás najdou. Vousáč ukáže na hrad a oni přijdou, aby nás vzali u krku.“

„Tak horké to nebude. Mají nás za dva nováčky, které jim dodal starostlivý Raban. Nemohou znát naše pravá jména. A ani Stalhein nemůže tušit, kdo mu to zase vlezl do zelí!“

„Tak se přijdou zeptat, proč jsme na ně ráno nepočkali. Měli jsme sem přece dopravit von Stalheina. Taky mívám vztek, když mi ujede autobus před nosem.“

„Povíme jim, k čemu došlo v hotelu.“

„Jenomže k rozhovoru se Stalheinem bychom si museli oba nasadit škrabošku.“

„Když se blíží kocour, musí si myši namasírovat nožičky,“ usmál se Biggles, „nebo se poohlédnout po nějaké pěkné díře.“

„Jdou k nám všichni,“ vyhlédl ven zrzek. „Stalhein také. Tuším, že se tvoje úvahy nějak zadřely.“

„Neboj se. Trochu je zdržíme.“

„Na jak dlouho?“ zapochyboval Ginger. „Hovězího zase s sebou tolik nemáme.“

„Když o tom mluvíš, tak odhadni, jak dlouho vydrží oni!“

„Myslím, že tak dlouho, jak budou chtít!“

„Nepřeháněj jejich možnosti,“ usmál se Biggles. „Napadlo tě už, jak bude jim? Vsadil bych měsíční plat na to, že ztratí náladu během jednoho nanejvýš dvou dnů. Nemají vodu! Nikoho z nich jistě nenapadlo nanosit ji dolů!“

„Třeba jim letadlo přivezlo pár lahví s pivem.“

„Možná, ale to jim dlouho nevydrží a po pivu budou mít ještě větší žízeň. Pojd, sejďme po schodech, chtěl bych Pantenelliho a Festwoldera vidět zblízka a docela se těším, jak se bude tvářit Stalhein, až nás uvidí!“

„Je jich moc,“ zavrčel Ginger. „Tolik lidí nepřepereme.“

„Myslíš? Uvidíme. Jen počkej co se stane, až poznají, že máme pistole.“

„Chceš střílet?“

„Nijak zvlášť po tom netoužím, ale když to s nimi nepůjde jinak, uslyší pár výstřelů. Myslím, že budou chtít zůstat na živu. Řeknu jim, že zabijí prvního, kdo vstoupí na most! To pochopí. Málokdo je rád, když se po něm střílí a já nehodlám nic předstírat. Pokud někdo z nich vstoupí na most, dopadne špatně. Člověk se žene do nebezpečí hlavně ze dvou důvodů. Pro lásku nebo pro peníze. Snad si každý z nich uvědomí, že plná peněženka je k ničemu, když má člověk kulku v břiše.“

Sestoupili ke konci schodiště vedoucímu dolů k mostu a ukryli se za bočními skalami. Skupina vetřelců se blížila. První kráčel udýchaný Stalhein a byl asi sto yardů od vstupu na most. Zrzka napadlo, že by do běhu věcí mohl vstoupit číhající Kurd, ale ten se neukazoval. Krčili se se za skalním pilířem nad úzkými schody a nikdo z příchozích si jich zatím nevšiml.

Jako první spatřil Bigglese von Stalhein. Zastavil se a pak, jakoby omámen, popošel o pár kroků vpřed. Zdálo se, že nechápe, koho má před sebou, a jeho, obvykle kamennou tvář, prolétlo rychle za sebou několik různých grimas. Potom se otočil a řekl něco svým průvodcům, kteří také zůstali stát. Biggles nemohl slyšet co říká, ale dokázal si to představit.

Po chvíli domlouvání se nezvaní hosté pomalu vydali k mostu. Šli váhavě a opatrně, ale blížili se. Biggles je nechal dojít až k okraji mostu a pak namířil pistoli.

„Stát! Nevstupujte na most!“ vykřikl. „Podivuhodné setkání! Který čert vás donesl až mezi Kurdy, von Stalheine?“

„Neviděl jste, jak ten čert přistál?“ zasmál se Němec, který se již vzpamatoval. „Jak dlouho máme podle vás před mostem čekat?“

„To záleží jen na vás. Pokud na něj nevkočíte, stůjte si tam třeba do noci!“

„Nebylo by lepší si pohovořit?“

„Poslouchám vás. Klidně mluvte.“

Stalhein kývl, otočil se a skupinka dala hlavy dohromady. Zrzek je tiše pozoroval a hlavou mu bleskl divoký nápad. Tam dole stála bonanza s benzínem v nádržích! Kdyby spustili na odvrácené straně hradu lano

a sestoupili dolů, potom by... Náhle si uvědomil, jak úzké jsou střílny a smutně vzdychl. Byl to nesmysl. Neprotáhli by se ven. Ani on ani Biggles. Tiše zaklel.

Muži před mostem se pohnuli a nebylo těžké uhodnout, že se rozhodli zaútočit. Přikrčeně se blížili k mostu. Biggles zvedl ruku s pistolí.

„Nevstupujte na most!“ opakoval. „Jsme ozbrojeni a budeme na vás střílet! Nejsme špatní střelci!“

Zarazili se. Než by doběhli k mostu, museli by překonat deset yardů nijak nechráněným prostorem a ještě lepším terčem by se stali na mostě. Navíc se blížila noc a každý z nich chápal, že pod rouškou tmy se mnohem snáze vyhnou kulkám.

Zůstali opodál a chvíli trvalo, než došli k závěru. Potom se od skupiny oddělili dva muži – hlídka. Ostatní se obrátili k odchodu a sestupovali do tábora. Stmívalo se rychle. Obráncům hradu brzy zmizeli v šeru.

„Zatím jsme jim to rozmluvili,“ ušklíbl se Biggles.

„Jenže sami nemůžeme ven a oni ráno přijdou zas. Pochybují, že si nás nechají trčet v týlu.“

„Jsi jist, že přijdou až ráno?“ zeptal se Biggles. „Pokud nás nechají za tmy v klidu a přijdou skutečně až ráno, budou tady možná škemrat o hrnec vody!“

„To je možné, ale mne by víc zajímalo, jak se dostaneme ven.“

„Nevím,“ řekl Biggles. „Zítra se však rozední do docela jiného dne, než byl ten dnešní. Věci se změní, řekl bych.“

„Co je s Algym? Měl by se ukázat. Kde se toulá?“

„Měl by vědět, kde nás najde, ale bez letadla se sem nedostane. Mám obavy, že mu přípravy zabere tolik

času, že přiletí pozdě. Odhaduji, že zítra hra skončí. Ted' však nemáme co na práci a měli bychom si oddechnout.“

„Mám jít spát?“

„Zkus to. Beru si první hlídku.“

KAPITOLA ČTRNÁCTÁ

JAKO LAVINA Z HOR

Na následující noc později Ginger často vzpomínal. Pokoušel se sice usnout, ale nedařilo se mu to. Nedokázal udržet oči zavřené a několikrát vstal, aby vyhlédl střílnou ven. Tichou, přízračnou krajinu zalévalo měsíční světlo a černé beztvaré stíny návrší a hrotů hor. Vzbuzovaly nepříjemný pocit, že se v nich skrývá něco hrozivého. Někde tady asi vznikalo přeci dávnými věky lidstvo a prošlo tu obdobím mládí. Pak se odtud život vytratil. Nikdo již nevěděl, kdy k tomu došlo. Možná to všechno byla jen představa a pouhý sen. Ti dávní lidé se propadli tak hluboko do minulosti, že o jejich přítomnosti vznikaly pochyby. Ale museli tu žít, zbylo tu po nich něco děsivého, snad tu bloudily jejich duše.

Zrzkovi se vybavila bible. Jakoby slyšel jména mužů a žen ze Starého zákona, jména s nimiž se setkával v časném dětství. Měla ještě dnes smysl? Kam zmizeli ti vojevůdci, otroci, stařešinové a celé rody pradávných hrdinů a jejich žen? Kde jsou jména lidí, kteří vystavěli tuto fantastickou tvrz a hleděli za noci na lunu, na stíny, a na svit třpytících se hvězd? Odvál je vítr, změnili se v prach! Vládlo zcle všeobjímající ticho, těžký klid smrti a zániku, který ležel nade vším jako kámen.

Navzdory teple, které dosud sálalo ze sluncem rozpálených zdí, pocítil zrzek dotek chladu a smrti. Zatoužil po denním světle, které vyžene z jeho duše ponuré úvahy.

Jednou nebo dvakrát zaslechl, jak někde po svahu padá kámen. Poprvé někde daleko, podruhé velmi blízko hradu. Mohl se zřítit samovolně, mohl ho však uvolnit i had nebo štír, či dotek nohy zákeřníka. Kdesi daleko zavyl šakal. Ovšem, také šakal běhá po kamenitých svazích, napadlo Gingera.

O chvíli poté si lehl, usnul a vzápětí ho probudil Biggles.

„Vědět, že nehodláš spát, prospal bych se sám,“ řekl zrzkovi s úsměvem. „Je to na tobě. Hlídej!“

Ginger se vrátil ke střílně a noc mu náhle uplývala rychle. Zaslechl ještě z pustiny několik podivných zvuků, ale potom si s úžasem uvědomil, že na východě šedne obzor a svítání je na dosah. Hvězdy bledly, obloha růžověla a potom vytryskl za jedním z vrchů plamen vycházejícího slunce. Nový den byl zde!

Ginger vzbudil Bigglese a právě se vracel ke vchodu nad úzké vstupní schodiště, když uslyšel jakési volání. Vystrčil hlavu.

„Potřebujeme trochu vody,“ mávl na něj jeden z dvojice, která hlídala venku. Byl to mladý Robin Hood a zrzek uznal včerejší Bigglesovu prozíravost. Obrátil se. Usmívající se Biggles prosbu slyšel a měl již vědro v ruce.

„Pojďte si pro ní, ale přineste si vlastní nádobu!“ vykřikl. „Máte na to pět minut a žádný podraz!“

Mladík kývl. Sáhl po polní lahvi, převzal od druhého strážce druhou, a odložil svou pistoli na balvan, za kterým se skrýval. Zvedl ruce s lahvemi nad hlavu a pospíchal k mostu. Když ho přeběhl, sáhl po vědru a žíznivě se napil.

„Děkuji,“ řekl a začal plnit lahve.

„To je v pořádku.“

„Víte, co na vás dole chystají?“ zamumlal.

„Ne.“

„Chťejí to zabalit. Řekli, že tady končí. Všechno zapálí a vrátí se s douglasem do Alexandrie.“

„Nás tu nechají?“

„Jasně. Vědí, že nemůžete pryč. Možná budou ještě chtít vodu.“

„Díky za zprávu. Co udělají s ostatními letadly?“

„Taky je zapálí. Jsou to staré kraksny a pro jejich účely jsou moc okoukané. Údržba by se ani nevyplatila. Mějte se a dík za vodu.“

Mávl na pozdrav a přeběhl zpátky. Sebral zbraň a zmizel za skálou. Mířil i se svým druhem do údolí.

Biggles pohlédl na Gingera.

„Víme co udělají,“ řekl. „Mělo mě napadnout, že tu skončí a zničí i letadla. Pochopili stejně jako my, že bez vody jsou ztraceni a nehodlají čekat na katastrofu.“

„My na ni budeme čekat? Jak odtud zmizíme?“

„Správná otázka. Vypadá to, že nemáme naději. Možná by to zvládl dobře vybavený Kurd, který se vyzná v okolí. My na to nemáme! Přes poledne bude písek v poušti tak žhavý, že by nám popálil nohy.“

„Podívej!“ vykřikl Ginger a ukázal k táboru. „Jdou sem!“

Skupina mužů z tábora zamířila ke hradu. V čele šel opět von Stalhein. Pantenelli, Festwolder a tři další, ho následovali dost liknavě. Muži zbývající v táboře, byli naopak plni života. Rychle balili.

„Copak nám nesou?“ prohodil zrzek. „Jdou na koledu?“

„Vypadají tak, ale nemám tušení, co chtějí. Nejspíš se pokusí vylákat nás ven, aby nás mohli oddělat. Třeba jim nejde pod nos představa, že by tu nechali živé svědky.“

Sluneční kotouč se vyhoupl nad obzor a proměnil písčnou pláň ve zlatem se třpytící jezero. Také ovzduší jakoby zajiskřilo, ale ticho, jaké vládne jen na poušti, trvalo.

Oba udatní obránci starověké tvrze se přikrčili do kamenných úkrytů po stranách vchodu. Záda měli krytá a nehodlali se nechat zaskočit čelním útokem.

Ranní ticho skončilo tak nečekaně, až sebou zrzek trhl.

Někde u tábora zazněl výstřel z pušky a jeho ozvěna se odrážela od kopce ke kopci a budila dojem, že se náhle střílí všude kolem. Biggles si všiml muže, krácejícího od dřevěného baráku k letounu, jak ztuhl v polovině kroku a padl k zemi. Ten vražedný výstřel byl však jen signálem k celé salvě, znamením k útoku! Ozvěna ani nedozněla, když se údolí rozeznělo palbou z pušek a drsným jekem útočících mužů!

„Kurdové!“ sykl Biggles. „Jsou tady!“

Ginger mlčel. Nenadálá vřava a zmatek, které zavládly v táboře, mu vyrazily dech. Vytržštěnýmýma očima sledoval paniku. Překvapení muži pobíhali sem i tam, co chvíli se někdo zhroutil do písku, ale ti živí si padlých nevšímali. Zprvu se hnali k dřevěnému skladu zbraní. Nedoběhl tam nikdo, neboť je zastavila soustředěná palba. Kurdové věděli, co chtějí a neprodyšně obklíčili barák.

Ti kdož přežili, se obrátili k douglasu. Vedla je naděje, že se jim podaří ulétnout z pekla, a stroj stál dále od skal, z nichž šlehaly zhoubné plameny výstřelů.

Zoufalá naděje posledních ztracenců pohasla, když z nejbližšího údolí vyrazila sevřená jednotka divokých jezdců. Rychle rozvinuli útvar do šířky a jako povodeň uháněli k letadlu. Šíleně přitom ječeli a divoce mávali šavlemi. Nelítostný útok netrval déle než minutu a jezdci se zakrvácenými zbraněmi se zastavili. Byli na pláni sami.

Ginger zhluboka vydechl. Poprvé uviděl Kurdy a v hloubi cluše zadoufal, že až tihle odejdou, jiné již nikdy neuvidí. Neměl nejmenší pochybnost, že nikdo z mužů na letišti nepřežil!

Ve chvíli, kdy zazněl první výstřel, skupina blížící se ke hradu, se zastavila. Ti kdož kráčeli vzadu, udělali vcelku přirozenou, ale o to osudnější chybu. Obrátili se, utíkali zpět k táboru a dostali se tím do palebného pole Kurdů. Byl mezi nimi i Pantenelli a Festwolder. Ten prchal jako první a srazily ho hned dvě kurdské kulky. Ostatní se zarazili, snažili se vrátit mezi skaliska, jenomže bylo pozdě. Mezi skalisky se vynořily divoce

vyhlížející postavy, houklo několik výstřelů a zaznělo pár výkřiků. Nedoběhl nikdo!

V té chvíli se von Stalhein a tři zbylí muži blížili k mostu přeci hradem. Uvědomili si, že nebezpečí jim hrozí také z této strany, a Stalhein na pár vteřin zaváhal. Zrzek si uvědomil, že všichni jsou ztraceni. Za nimi pádil shluk postav zahalených do splývavého šatu. Vousy jim vlály, na hlavách měli stočené turbany, v očích smrtelnou nenávist a v rukou pušky!

„Zasáhneme!“ zavrčel Biggles a bez váhání zamířil luger na prvního z Kurdů. Stiskl spoušť, třeskl výstřel a jeden z útočníků se zhroutil.

Von Stalhein se užasle otočil, kam to Biggles střílí. Patrně ho napadlo, že cílem měl být on sám.

„Pohyb!“ vykřikl Biggles. „Jsou za vámi! Rychle sem, budeme vás krýt!“ Otočil se ke Gingerovi a pobídl ho: „Dej se do toho!“

Dva dobře krytí muži s přesnými pistolemi, udělali na útočníky silný dojem. Kurdové horem pádem vyhledávali úkryt, neboť zatím se vzpamatoval Stalhein a jeho druzi, a vyštěkly i jejich zbraně. Klid trval sotva pár vteřin. Znovu se ozvala krycí palba obhájců hradu a vzápětí začali uprchlíci přebíhat od krytu ke krytu a blížít se k mostu. Nejblíž to měl Stalhein. Pohyboval se sice pomaleji než ostatní, o to účinnější byla jeho střelba. Mířil chladnokrevně a přesně, výstřely se však ozývaly ze všech stran. Stalhein a tři muži se konečně zastavili u mostu a ukryli se za skálami. Stačily jim poslední dva kroky!

„Pokračujte!“ křikl Biggles. „Přes most!“

Na druhé pozvání muži nečekali, docházelo jim i střelivo. Právě chtěli vběhnout na most, když se odkudsi

vymrštil Kurd a vrhl se na jednoho z nich. Ginger nikdy nepochopil, jak se tam dokázal připlížit. Mladý Robin Hood, který byl jedním z uprchlíků, si tím naštěstí nelámal hlavu. Udeřil Kurda hlavní pistolí přes hlavu a když se otřesený muž pokusil vstát, ostrým kopnutím ho srazil do rokle. Vzápětí se všichni vyřítili přes most do bezpečí.

Po celou tu dobu Biggles s Gingerem nepřestávali střílet na útočníky skrývající se ve skálách.

„Dobré ráno,“ ušklíbl se na udýchané příchozí Biggles. „Máte dole návštěvu. Nerozrušilo vás to trochu?“

„Víc mne zajímá, zda máte náboje do mausera?“ řekl Stalhein.

„Ne. Jen do lugu a i těch máme málo.“

„Celý tábor hoří,“ hlásil Ginger.

„Co letadla?“

„Hoří.“

Náhle jako zázrakem se bouře utišila, Výstřely umlkly. Stále vykukující Ginger ostatním oznámil, že Kurdové se stahují z pozic kolem mostu a spěchají do tábora.

„Bud běží oslavit vítězství, nebo se bojí, že na ně nic nezbyde při plenění tábora.“

Muži se nahrnuli ke střelně. Ubytovna teroristické jednotky i skladiště hořely a nad údolím stoupal k nebi hustý oblak dýmu. Kolem křepčili Kurdové. Sledovali jejich oslavy asi dvě minuty, když zahřměl dunivý výbuch. V hořícím skladu se dostaly plameny k pumám a jejich exploze ukončila válečný tanec mnohého z vítězů. Kurdové buď vůbec netušili, že tam jsou uloženy bomby, nebo si jich prostě nevšimli.

Bylo po oslavách.

Jeden z mužů radostně zavýskl, ale Biggles zavrtěl hlavou. „Na našem postavení to nic nemění,“ řekl.

„Kolik jich zaútočilo?“ zeptal se Stalhein. „Viděli jste na ně mnohem lépe, než my.“

„Zhruba dvě stě, a přesně dost na to, aby nám podřezali krky,“ zavrčel Biggles. „Mimochodem,“ pokračoval. „Protože se záchranou našich krků bude spousta starostí, doporučuji uzavřít něco jako klid zbraní. Odložíme nepřátelství na příště?“

„Ovšem,“ souhlasil ihned Robin Hood a oba další. Von Stalhein přikývl až po chvíli váhání.

„Je mi líto, že jsem vás uvedl do rozpaků,“ ušklíbl se Biggles. „Ted' abyste ochraňoval lidi, které jste přišel sprovodit ze světa. Takové věci se však na té popletené zeměkouli stávají. Nemáte u sebe cigaretu? Kvůli vašemu příchodu jsem včera kouřil jednu za druhou, až mi došly. Nenapadlo mne, že vaše nesolidní firma sem žádné nedoveze.“

Von Stalhein nakrčil čelo, ale sáhl po zlatém pouzdru, otevřel ho a nabídl. Zbývaly tam pouhé dvě cigarety. Biggles po jedné sáhl, Stalhein si vzal druhou a nasadil ji do dlouhé špičky, kterou obvykle užíval.

„S náboji jste na tom podobně?“ utvrzoval se Biggles.

„Zbývá mi jen jeden,“ zavrčel Němec. „Poslední.“

Tři další beznadějně rozpráhli ruce. Vystříleli všechno své střelivo v bitce pod hradem. Bigglesovi zbylo deset a zrzkovi pouhých sedm nábojů.

„Musíme šetřit,“ svraštil čelo Biggles.

„Kdo jsou ti Kurdové?“ zeptal se Stalhein, který snad ani nebyl schopen, zbavit se své upjatosti.

„Domorodci,“ řekl Biggles. „Jednoho jsme zahlédli včera večer. Ležel na pahorku a sřezil váš tábor. Právě zapadalo slunce. Měli jsme dokonce chuť zajít dolů. Varovat vás a ochutnat, co varíte k večeři. Okolnosti nás však přiměly, abychom zůstali zde.“

„Prozíravé.“

„Nájezd připravovali dlouho a pečlivě. Z mého pohledu však měli štěstí. Kdybyste sem přilétl o den dříve, myslím, že by neuspěli. Jak vás znám, stačil by vám na organizaci obrany jediný den! Vládl tu děsivý nepořádek. Žádné stráže, otevřená zbrojnice, muži se tu potloukali beze zbraní. Přišel byste si na své. To by to létalo! A abych nezapomněl, mám pro vás ještě jednu špatnou zprávu. Jste bez zaměstnání. Pro Pantenelliho a Festwoldera už neuděláte nic.“

„Vy víte co se s nimi stalo?“

„Lehká hádanka. Zastřelili je. Proč myslíte, že by je Kurdové měli ušetřit?“

Stalhein se zamyšleně zadíval na clohořívající cigaretu. „Jak to tu skončí?“

„Teď jste mi dal těžší hádanku,“ usmál se Biggles. „Patrně tady skončíme bradou vzhůru jeden vedle druhého. Kurdové nás nemusejí hledat. Vědí, že letadla shořela a my nemůžeme uniknout. Nikam proto

nespěchají. Stačí, když si počkají a za nějaký den vypadneme z hradu sami. Budeme hubení a oni nám jen spočítají žebra.“

„Nedostanete nějaké posily?“

„Ne. Vy ano?“

„Obvykle míváte v rukávu schované eso.“

„Tentokrát jsem vyložil všechny karty na stůl.“

„Co takhle Lacey a Lissie?“

„Ano, ty pány znám. Naposledy jsem je viděl v Alexandrii.“

„Vědí, kam jste si vylétl?“

„Víceméně ano. Jenom sem neznají cestu, ale i kdyby ji objevili a přilétli včas, co si počnou s tou hordou fanatiků? Když Kurdové vyrazí do boje, najdou si lehce stravitelnou oběť. Jsou chytrí. Jakmile zjistí, že by mohli dostat na frak, stáhnou se do hor, kam se za nimi nikdo rozumný neodváží. Přesně tak si počínali, když je držela na uzdě naše RAF. Nevím, jak se s nimi vyrovnává irácká vláda. V případě leteckého útoku by tu asi nechali hlídky, aby nás z hradu buď vypudily, nebo vyhladověly. Plechovka masa a krabice sušenek šesti mužům dlouho nevydrží. Snad bude moudřejší, když si s budoucností nebudeme lámat hlavu.“

„Víc nám toho nepovíte?“

„Stává se to výjimečně, ale teď to tak je.“

Zavládlo ticho. Ginger se zaujetím sledoval oblaka kouře pomalu plynoucí pod bezmračnou oblohou. Z letadel zbyly jen kusy plechu a čoudící trosky.

Slunce stoupalo výš a výš a sálalo stále vřelejším horkem, aniž by bralo ohled na soužení hrstky pošetlců.

Den se strašlivě vlekl. Muži v pevnosti sledovali, jak Kurdové bloumají v troskách tábora. Podle Gingera bylo

naprosto praštěné, nemít sám do čeho píchnout a pozorovat hordu barbarů, jak nemá co dělat! A ještě víc lezlo Gingerovi na nervy, že sdílí místnost s von Stalheinem, aniž by mu dal najevo slovem či skutkem svoje hluboké nepřátelství. Svět jakoby udělal kotrmelec...

Odpoledne se chýlilo k večeru, když zrzek vyhlédl ze střílny a zpozoroval mezi Kurdy jakýsi rozruch. Kývl na ostatní, kteří se natlačili k vyhlídce. Na první pohled neměli muži v táboře ke vzrušení důvod, ale něco podivného se tam dělo. Kurdové pobíhali jako splašení a snášeli kořist. Jezdci sice zachovávali klid, ale řadili se a pak první z nich vyrazil k údolí, následován celou formací. Hledali snad úkryt?

Na vysvětlení čekali pozorovatelé ještě asi dvě minuty. Bylo prosté. Pouze Biggles nechápal, jak mohli Kurdové zjistit, že se blíží letadlo, když on zkušený letec, rozeznal jeho hučení téměř pět minut po nich.

„Ti chlapi mají šestý smysl,“ řekl. „Je to dragon⁷!“

„Je to Algy!“ ozval se zrzek.

„Možná,“ kývl Biggles. „Pokud však zamíří jinam, než přímo sem, může to být stroj některé irácké společnosti. Některé z nich s dragony dosud létají. Také je možné, že pilot viděl kouř a letí se podívat, co tu hořelo. Doufám, že se nepokusí přistát, dopadl by zle. Kurdové mezi letadly nerozlišují.“

„Pilot je uvidí a dá si pozor,“ zavrčel Stalhein. „Musel by to být blázen, kdyby přistával mezi divochy!“

Potvrdilo se to. Dragon zakroužil nad údolím ve výšce tisíc stop, snesl se níž a opakoval kruh asi v

⁷ De Havilland Dragon – dvoumotorový dvouplošník až pro 6 osob. V době příběhu již stařícké letadlo stavěné od 1930.

poloviční výšce. Ti z Kurdů, kteří již nebyli v úkrytech, se rozprchli mezi balvany. Pilota zjevně prohlídka uspokojila, vystoupil na původní výšku a namířil nos letadla k západu. Hukot motoru tichl.

„Ať pilotoval, kdokoli,“ ozval se ponuře Biggles. „Ted’ se právě přesvědčil, že v údolí nemá smysl hledat někoho jiného než Kurdy na válečné stezce!“

Nikdo mu neodpověděl.

KAPITOLA PATNÁCTÁ

ALGY OSEDLAL DRAKA

Stroj typu Dragon skutečně pilotoval Algernon Lacey a když se vracel zpět od Tatarského údolí, byl opravdu přesvědčen, že jeho přátelé nepřežili. Srdce se mu sevřelo, neboť nepochyboval, že dolétali. Od pilotů RAF nejednou slyšel, jak strašný bývá osud zajatců, kteří padnou do rukou divokých Kurdů.

Co se však sběhlo dříve, než Algy k tomuto smutnému závěru dospěl?

V Alexandrii zamířil podle Bigglesových instrukcí k letišti, zatímco taxík vezoucí Bertieho jel do přístavu. Algyho drožkář se loudal, ale i tak se Lacey dostal na letiště včas, aby zahlédl, jak Biggles s Gingerem nastupují do bonanzy. Viděl jak zavířila vrtule a sledoval start letadla i pozdní příjezd Rollse. Přestože nestál blízko auta, jeho žasnoucí oči utkvěly na kostnaté postavě muže, který vystoupil z vozu a jehož Algy znal.

„Von Stalhein,“ zamumlal. „Který čert...“

Pak se Algy ušklíbl. Bonanza startovala a von Stalhein stál na letištní ploše s pozdviženou rukou, jakoby zkameněl. Bylo jasné, co Němec prožívá a Algy nemusel být právě prorokem, aby pochopil, o jak milého spoléčníka se Biggles připravil kvapným odletem.

Se zájmem, ale z uctivé vzdálenosti, sledoval co bude dál. Tři muži se dali do diskuse, náhle nikam

nespěchali. Jakýsi steward, procházející kolem nich, je uctivě pozdravil, a náhodou se vracel kolem Algyho.

„Ty pány, které jste zdravil, odněkud znám,“ zastavil ho Lacey. „Nevíte náhodou, kdo to je?“

„Dva budete znát z novin, pane,“ řekl chlapík a spiklenecky přimhouřil oči. „Velká finanční esa. Vážení pánové Pantenelli a Festwolder! Na letišti je známe všichni! Třetího pána neznám, ten od nás ještě nikdy neletěl.“

„Děkuji,“ pleskl se Algy do čela. „Že mě to nenapadlo.“

Trojice mužů přešla k otevřenému hangáru. Ve vratech se právě objevil Douglas D C 3 – Odtahovali ho zřejmě do dílen a Algyho nebývalý zájem o dění na letišti měl opět úspěch. Tentokrát se zeptal kolemjdoucího mechanika s naivním výrazem obdivovatele letadel ve tváři. Muž ho ochotně poučil, jak to kolem letadel chodí.

„Je to stroj pana Pantenelliho,“ řekl závěrem krátké přednášky. „Nalétá toho hodně! Dnes letadlo jen běžně prohlédneme a pak máme příkaz naplnit nádrže až po okraj.“

Algy poděkoval za poučení. Mezitím se ke známé trojici připojil čtvrtý muž. Podle výstroje šlo o pilota a vše bylo jasné. Stalhein a jeho partneři zmeškali bonanzu a čekají, až bude připraven k odletu douglas. Algy pochopil, že jejich cílem nemůže být jiné místo než Tatarské údolí!

V té chvíli zastavil u skupiny Rolls a dva boháči nasedli. „Jedou nejspíš někam na svačinu,“ zamumlal Lacey. „Stroj si ale uletět nenechají.“ Muži měli dost času, než letadlo projde celou prohlídkou. Algy vyrazil ke stanovišti taxíků, vzápětí seděl v autě, a uháněl do

přístavu. Bertieho, jenž očima nevinného děcka obdivoval přístavní ruch, našel bez dlouhého hledání.

„Jedeme!“ vyjekl.

„Kam?“

„Do Tatarského údolí!“

„Máš letadlo?“

„Ne. Snad na letišti nějaké seženeme!“

Jenomže nepochodili. Nepomohly útoky na rozum zaměstnanců, na jejich cit, a nezabraly dokonce ani peníze! Na alexandrijském letišti stroj nenašli, byť by si ho chtěli koupit!

„Musíme jít jinam!“ vyhrkl Algy. „Zkusíme to v britské oblasti Suez⁸. Najdeme velícího důstojníka a požádáme ho, aby nám nějaký stroj půjčil!“

„To se mi nezdá, starouši,“ řekl Bertie.

„Proč?“

„Excelentní otázka, brachu! Bude nám trvat dlouho, než se tam dokodrcáme a hlavně mi vysvětlí, proč by měla armáda půjčovat stroj dvěma civilním pobudům, jako jsi ty a já? I když velícího důstojníka nakonec umluvíme, bude douglas dávno zpátky a Biggles s Gingerem to budou mít za sebou!“

„Navrhni tedy něco lepšího!“

„Jemine, starouši,“ vzdychl Bertie. „Co asi?“

A tehdy zasáhla náhoda. Na přístávací dráze se zjevil dopravní letoun pravidelné francouzské linky z Alžíru. Když stroj zastavil, jedním z prvních cestujících, který došlápl na beton letiště, byl Marcel Brissac. Algy vyřeštil oči a vzápětí se hnál k němu. Francouzský

⁸ Oblast Suezského průplavu kontrolovali Britové do roku 1956.

policista byl člověk, který znamenal spásu, nebo alespoň přístup k letadlu, schopnému uletět dráhu dlouhou tisíc mil!

Sehnat letadlo však nebylo jednoduché ani pro Brissaca. Když mu Algy vysvětlil, co se sběhlo v Alexandrii a k čemu se schyluje v Tatarském údolí, Marcel vzdychl.

„Ve Francii by to byla maličkost, ale tady? V Egyptě?“ zasténal. „Egypt není Francie, pánové!“

„Takže jsme na tom stejně?“

„Asi na tom budu přece jen lépe,“ řekl Brissac. „Půjdete teď se mnou na francouzský konzulát. Je možné, že nám pomohou. Rozhodně se ale rozlučte s představou, že vystartujete do Kurdistanu ještě dnes.“

„Dobře,“ vzdychl Algy. „Poletíme zítra i kdybych měl přes noc jedno letadlo ukrást! Nehodlám tu dřepět a čekat, až Bigglesovi nebo zrzkovi někdo prostřelí hlavu!“

Nakonec se dohodli, že každý půjde svou cestou. Marcel nasadí všechny síly, aby sehnal letadlo od Francouzů, Algy s Bertiem se vrátí do hotelu. Pošlou Raymondovi zprávu a žádost o uvolnění letadla. Proč by nemohl uplatnit svou autoritu v britské oblasti Suez?

„Byla by evidentní smůla, kdyby na nás ráno nečekal aspoň párek letadel,“ pronesl při rozchodu Bertie.

„Nechcete hned celou perut’?“ ušklíbl se Marcel.

Jenže když se ráno sešli na letišti, čekalo je zklamání.

Odpověď z Londýna nedošla a Marcel Brissac vypadal, jakoby se vrátil z pohřbu. Konzula nenašel a úředníci, ke kterým se dostal, se prý tvářili, jakoby o

přístroji zvaném letadlo slyšeli prvně v životě. Jediným Marcelovým úspěchem bylo několik vojenských map, které před časem používali Francouzi v Sýrii.

„Pokud nemáme stroj, můžeme si je nechat zarámovat,“ zavrčel neuctivě Algy. Marcel se neurazil. Neúspěch ho mizel a chápal, jak bídne se Algy i Bertie cítí.

„Asi jsme měli v noci nějaké letadlo vážně ukrást!“ řekl.

Na trojici, bezradně stojící na okraji letištní plochy, byl více než žalostný pohled. Marcel měl svěšenou hlavu a Bertie cosi mumlal, znělo to jako „Jemine, jemináčku... co teď uděláme?“

„To není pravda! Jen se, Bertie podívej!“ vyjekl náhle Algy a napřáhl paži. Ukazoval před sebe. Téměř až k nim doroloval staříčkový dvojplošník dragon, z něhož na letištní plochu právě vystupoval muž.

„Znáš toho člověka?“

„Jemináčku,“ vyhrkl Bertie. „Nevěřím vlastním očím!“ Byl to Raymond, mířící ke kanceláři správy letiště! Dosud si jich nevšiml.

Algy nahlas pozdravil.

Raymond ho uviděl, změnil směr chůze a zamířil ke trojici. Na jeho tváři se zračil zlověstný výraz. Algy mu vykročil vstříc.

„Co se to tu, ke všem čertům, děje?“ vyštěkl Raymond. „Máte vy dva vůbec představu o slušném chování?“

„Jistě, pane... my se jistě...,“ zakoktal se Algy, který zřejmě nepočítal s tak nevlídnou odezvou Raymonda na volání o pomoc.

„Nemáte! Jistě!“ odsekl Raymond. „Myslel jsem, že jste tady, abyste zabránili válce, ne abyste ji rozpoutali!“

„Nechceme začít válku!“ protestoval Algy.

„Řekl bych, že ano!“

„Od koho jste to slyšel?“

„Poslali jste za mnou jakéhosi Lindsaye. Ani by mi nevadilo jeho sdělení, že cestou ke mně nechal za sebou pár mrtvol. Horší bylo, co mi navrhl. Chtěl, aby naše armáda zahájila mohutnou ofenzívu uprostřed spřáteleného státu!“

„Ale pane,“ bránil se Algy. „Zprvce jsme ho neposlali my, ale Biggles, a zadruhé jste mu jen špatně rozuměl.“

„Kde je Bigglesworth?“

„V Iráku nebo v Íránu, přesně nevíme. Rozhodně mu tam však hrozí smrt. Nevíme, zda je ještě na živu. Hebblethwaite je s ním a je to vážné, pane! Smím se zeptat, co vás pohnulo, abyste přiletěl tak rychle?“

„Opravdu rychle,“ zabručel Raymond. „Když jsem vyslechl toho vašeho Lindsaye, pochopil jsem, že musím přiložit ruku k dílu. Měl jsem štěstí a dostal poslední místo na lince do Jižní Afriky. Comet⁹ je velmi pěkné letadlo. Při mezipřistání v Káhiře jsem vystoupil a najal si tenhle dragon, jinak bych se do Alexandrie nedostal. Chtěl jsem si to s vámi vyřídit v hotelu.“

„Žádali jsme vás včera večer o instrukce, pane, ale nepřišla žádná odpověď“

„To jsem už byl na cestě.“

⁹ De Havilland Comet byl první tryskový letoun běžně užívaný pro osobní dopravu. Létal v období let 1952 až 1980.

„Půjčíte nám své letadlo, pane?“

„K čemu ho chcete?“

„To vám povíme, pane,“ řekl Algy. „Posadíme se?“

V téměř prázdné čekárně vyslechl Raymond k čemu v Alexandrii došlo a když Algy domluvil, řekl mnohem mírněji:

„Chápu. Říkáte von Stalhein? Co s tím uděláme?“ obrátil se k Marcelovi. „Odhalil jste mnohem vážnější případ, než jsem zprvu myslel. Klobouk dolů. Letěl jsem sem se záměrem zadržet vás dřív, než dojde k mezinárodní roztržce. Něco již prosáklo do novin a některé státy v téhle oblasti prý vynesou protesty proti teroru. Je to otázka dní. V tisku se ozývají hlasy, obviňující jiné vlády ze spolupráce s teroristy. Stačí jiskra a Přední východ vybuchne! Snad jsme na správné stopě, jak to zažehnat. Teď ale musíme něco udělat pro Biggleswortha. Asi se pominul, když se rozhodl k výletu do toho čertova údolí.“

„Vždyť ho znáte, pane,“ namítl Algy. „Nikdy nedá na pověsti. Co nevidí na vlastní oči, tomu moc nevěří.“

„Co zamýšlíte vy? K čemu tedy to letadlo?“

„Musíme se přece nějak dostat do Tatarského údolí, pane. Chceme najít Bigglese a Gingera!“

„Zní to potrhle, pánové, ale souhlasím,“ řekl Raymond. „Dokonce chci letět s vámi! Najdete to místo?“

„Myslím, že ano. Marcel sehnal docela slušné mapy.“

„Dobrá, vyrazíme. Dohlédněte na tankování. Spojím se zatím s firmou, které letadlo patří. Měli by vědět, kde hledat trosky, kdyby se výlet nevydařil. A měl bych také

prohodit pár slov se Sirem Georgem Grahamem, britským velvyslancem v Káhiře. Nebude mi to dlouho trvat.“

Nedlouho poté se starý dragon odlepil od země a po několika hodinách zakroužil nad doutnajícími troskami letecké základny teroristů v Tatarském údolí. Po pravdě řečeno Algy nečekal, že bude mít tolik potíží s hledáním. Nakonec ho nad údolí navedly řídnoucí závoje kouře, které zahlédl právě ve chvíli, kdy zvedl hlas netrpělivý Raymond, dožadující se změny kurzu k Mosulu.

O několik minut později se letoun vznášel nad údolím.

Všechny dohady o původu kouře pominuly. Trosky na dně údolí je vyvrátily víc než výmluvně. Vytřeštěnýma očima sledovali letci čadící zbytky stanů a letadel a nikdo nepromluvil.

„Kurdové své metody nemění,“ zasyčel Raymond. „Jsou s jejich účinností zřejmě spokojeni! Pokud Biggleswortha neodstřelil von Stalhein, odpravili ho oni. Jak to v údolí vypadá, Kurdové již náš problém vyřešili! Myslím, že můžeme vyklidit pozice a vzdát se naděje. Zvláštní věc. Po tolika letech nepřátelství zahynul asi Stalhein společně s Bigglesworthem. Zdá se, že tu zavládne mír. Otočte toho veterána, Lacey! Letíme k Mosulu!“

„Chtěl bych se podívat níž,“ namítl Algy. „Nejlepší by bylo, kdybych přistál a...“

„Nechovejte se jako hlupák!“ vyjekl Raymond. „Vrhla by se na nás celá ta horda a roztrhala nás na kusy i s letadlem!“

Algy pohlédl dolů a pochopil, že nemá smysl odporovat. Neměl jediný nápad, který by vyvrátil

Raymondův názor. Kdyby letěl jen s Bertiem, přistál by a patrně by oba zahynuli. Zvítězil zdravý rozum a Raymondův smysl pro realitu.

Váhavě obrátil nos letadla k Mosulu. K městu, které neslo ve Starém zákoně jméno Ninive, a o kterém prohlásil prorok, že se jeho zdi zřítí a zmizí! Prorok se moc nemýlil. Zdi města, které bývalo tak rozlehlé, že trvalo tři dny, než je obešla vojska obléhatelů, zmizely. Změnily se v trosky, v písek a prach.

KAPITOLA ŠESTNÁCTÁ

PODIVNÍ SPOJENCI

Když dozněl hluk motoru a obrys dragonu zmizel v dálce, mužům na hradě se rozplynula poslední naděje. Jen Ginger pocítil něco jako úlevu a příslib do budoucnosti. Dragon sice odlétl, ale kde bylo řečeno, jak se jeho posádka zachová dál? Nevěděl, kdo seděl v letadle, ale ať to byl kdokoli, vyhnul se nebezpečí a patrně se sem vrátí.

Dole mezi balvany se znovu objevili Kurdové. Hrozba leteckého útoku pominula a tak se vrátili, aby dokončili načaté dílo, aby sklidili ovoce svého vítězství. Vrátili se i jezdci a občas se některý z nich zahleděl ze sedla k pevnosti. V jednu chvíli to dokonce vypadalo, že skupina pěšáků i jezdců uspořádala cosi jako konferenci. Podle jejich pohledů a pohybu paží, ukazujících na hrad, byl hlavní bod jednání jasný. Šlo o to, sprovodit ze světa drzouny, kteří se usadili u jediné studny v okolí.

„Vybírají si, jak na nás,“ řekl Biggles. „Bud’ zaútočí, aby nás prošpikovali, nebo si počkají, až se udusíme ve vlastní šťávě. Vědí, že nemůžeme z pekáče uniknout!“

„Milují boj, tihle divocí psi,“ ozval se Stalhein. „Dal bych krk na to, že zaútočí!“

„Nemyslím,“ namítl Ginger. „Už by tu byli. Obestaví východ z pevnosti hlídkami a počkají co uděláme.“

Zrzkova předpověď byla správná. Když se slunce dotklo obzoru a začalo se šerit, několik Kurdů odvedlo koně z dohledu, sami se vrátili a usadili se mezi skalisky.

Podobně jako supi, čekající opodál, až raněnému zvířeti dojdou síly.

Rychle se stmívalo.

Biggles se obrátil ke Stalheinovi: „Co byste teď udělal vy? Myslím vy osobně, bez ohledu na nás dva?“

„Já? Zaútočil bych sám,“ řekl Němec chladným, nevzrušeným hlasem. „Vyrazil bych a pár těch bestií bych zabil! Nelíbí se mi představa sedět tady a čekat na smrt. Zrychlil bych to!“

„Tak do toho, když myslíte!“ vyzval ho Biggles. „Já spolknu svou dávku hovězího a jdu spát. Nebavilo by mne hrát si mezi horkými kameny na babu s bandou lotrů. A co si o tom myslí ostatní?“

„Asi mne zabijí,“ ušklíbl se Robin Hood. „Nechápu ale, proč bych s tím měl pospíchat. A vy?“ obrátil se ke zbývajícím.

Ginger se souhlasně usmál, další dva muži přikývli a Stalhein názor většiny uznal.

„Postavíme hlídku,“ rozhodl Biggles, „a vystřídáme se všichni. Civět delší dobu do ticha a do tmy působí špatně na nervy i na zažívání. Jdu jako první!“

Dohodli pořadí hlídek.

Ginger, vyhlízející střílnou, pozoroval, jak se Kurdové pomalu přibližují k mostu. Pak si všiml, že se jejich pohyb zastavil, ale co je k tomu přimělo, nevytušil. Odvrátil se od střílny a přidal se k ostatním, kteří si již vybírali místa ke spaní.

Našel místo, natáhl se naznak, ale spánek nepřicházel. Zrzek byl tělesně i duševně vyčerpán. Již dlouho se nevyspal a rychlý spád událostí posledních dvou dnů byl nesmírně unavující. Navíc si nevybral dobré místo a po krátké chvíli mu na tvář dopadlo jasné

světlo měsíce, pronikající do místnosti střílnou. Byla to nesnesitelná záře, trhl sebou, odvalil se ze světla a pak ho přemohla únava. Konečně usnul.

Nevěděl, jak dlouho spal, ale když znovu otevřel oči, uvědomil si, že do svítání není daleko. Zvedl se na loktech a v nepatrně světlejším obdélníku vchodu se něco pohnulo. Rozeznal záda von Stalheina, který držel poslední hlídku a seděl v otvoru vchodu. Ginger vzdychl, ještě se pokusil usnout, ale rozmrzele poznal, že již neusne. Rozhlédl se. Všichni ostatní spali. Položil se a zavřel oči. Jenomže spánek nepřicházel. Vládlo tu tak hluboké ticho, až slyšel tep vlastního srdce a náhle si uvědomil, že zde není něco v pořádku. Zachvěl se, nevěděl proč. Patrně se v jeho duši ozval instinkt, dřímající dosud v podvědomí, a probuzený teď k životu zvláštními podmínkami, jež tu vládly.

Otevřel oči a znovu se opřel o lokty. Bděl pouze Stalhein, ale zrzek dobře věděl, že na vojáka jeho druhu je spolehnutí. Vždy se řídil tvrdou, železnou disciplínou a kdyby se sem někdo pokusil vniknout střeženým vchodem, musel by nejdříve překročit Stalheinovo mrtvé tělo.

A náhle se Ginger s trhnutím probral k plnému vědomí. Zaslechl nepatrný tichý zvuk od točitého schodiště, vedoucího do sálu z horních prostor. Znělo to, jakoby se po kamenných schodech sunula suchá a pevná kůže hada!

Varovali je! Mohl tam být had! Ginger nastražil všechny smysly a nervy se mu napjaly. Tiše ležel a poslouchal, jak se do sálu tichounce vkrádá smrt! Sotva slyšitelný zvuk se ozval znovu.

Poznal, že to zní z nejtemnějšího kouta, místa o to černějšího, že leželo daleko od plochy, na níž padalo slábnoucí světlo měsíce. Zamrkal, ale neviděl nic, nerozeznal ani vstupní otvor na schody, které tma halila tak dokonale, jakoby tam vůbec nebyly.

A potom tam postřehl pohyb! Mohl to být klam, či jeho vlastní fantazie, ale zrzek si byl jist, že se tam něco pohnulo! Určitě! Nerozeznal co je to, pohyb však viděl! Pohyb stínu, temnějšího než okolí!

Ruka mu sklouzla dolů a nahmatala chladnou rukojeť lugeru. Pomalu, natahoval paži se zbraní, až ústí hlavně mířilo na stín. Chvilí pak sečkal, chtěl si být jist. Na čele a na zádech ucítil chladný pot, ale nehodlal ze sebe udělat blázna, který střílí po přízracích. Von Stalhein by se jízlivě šklebil.

A potom se stín rychle, ale bezhlučně přesunul a zrzek rozeznal postavu muže, která se zjevila u stěny. Zmocnil se ho přízračný pocit, že ho tam přičaroval kouzelník, ale už neváhal Stiskl spoušť, třeskla rána, ale Ginger se nezastavil. Namířil přímo na střed schodišťního otvoru a vystřelil podruhé. Potom vyskočil a napůl oslepen záblesky výstřelů, vykřikl: „Pozor! Jsou tady!“

Byl to neobvyklý, ale velmi účinný budíček. Ležící muži skákali na nohy, divoce sebou mrskali do stran a sahali po zbraních. Pak vzplanula zápalka a její slabé světlo ozářilo divoce vyhlížející postavu, zhroucenou na podlaze. Kurd se nehýbal.

„Schodiště v rohu!“ vyjekl Ginger. „Hlídejte vstup. Tam odtud sem přišel!“

„Co se děje?“ ozval se Stalhein, který neopustil stanoviště.

„Kurdové jsou v pevnosti,“ řekl Biggles.

„Sem!“ křikl von Stalhein na jednoho ze svých mužů. „Nespust' te oči z mostu! Jdu dovnitř.“

„Sešli po schodech,“ řekl Ginger stále mířící pistolí na dveřní otvor. „Jen náhodou jsem se probudil.“

„Návštěva z pudy,“ zavrčel Biggles. „Dobře, že máš lehké spaní!“

„Myslím, že byli dva, ale jistý si nejsem.“

„Doprovodíte mne tam?“ zeptal se Stalhein a ukázal Bigglesovi ke schodišti. „Měli bychom se nahore rozhlédnout.“

„Ne, díky. Nevíme, jak velká smečka tam je. Naopak. Nikdo se ke schodům nepřibližujte, ale buďte připraveni na jejich výpad. Díky Bohu se už brzy rozední.“ Biggles se shýbl, zvedl odhozený karton od cigaret, zapálil ho a hodil na podlahu.

Ve žlutém světle přikročil Stalhein k mrtvému, sehnul se a vzal z podlahy luger, který vypadl Kurdovi z ruky. Zásobník byl plný, stejně jako nábojový pás, navlečený na mrtvém těle.

„Skvělá kořist,“ řekl. „Zásobil se v táboře a udělal dobře, když nám to sem donesl. Tohle už ovšem není k ničemu!“ Svlékl mrtvému pás, chytl ho za nohy, odtáhl po zaprášené podlaze k východu a bez zaváhání shodil tělo dolů ze skály.

„Dokud je ještě trochu tma,“ usmál se a oprášil si ruce.

Ostatní tiše stáli. Slyšeli jak tělo naráží na skalní výstupky, strhává s sebou kamení a pak dopadá na dno rokle. Nejzdešenější z toho výjevu byl Ginger, který sice sám muže zabil, ale přístup Stalheina k mrtvému mu připadal nepochopitelný. Uvědomil si, jak velký rozdíl je

mezi Stalheinem a Bigglesem, mezi muži, kteří si byli v mnoha směrech podobní.

Tohle by přece Biggles nikdy neudělal!

Zrzek se otrásl. Chápal, že Stalhein jednal naprosto rozumově. Muž který je přišel zabít, byl zabit sám. Jeho ostatky v pevnosti nemohly zůstat dlouho. Až potud to bylo jasné. Ale chladnokrevnou tvrdost, nečitelnost a dokonce uspokojení, které projevil von Stalhein, Ginger nechápal. Měl podivný pocit, že ukázněný pruský důstojník prostě uklízel a zbytečný krám vyhodil na smetiště!

Von Stalhein si jejich rozpaků vůbec nevšiml. Vrátil se na stanoviště nad mostem a obhlížel okolí. Náhle se jeho ruka s pistolí zvedla a téměř současně zazněly dva výstřely. Sotva deset centimetrů od střelcovy hlavy prolétla kulka, odrazila se od kamenné zdi, vlétla se bzučením do sálu a skončila na podlaze pod protější stěnou.

„Myslím, že jsem ho dostal,“ řekl Stalhein.

„Pojďte dovnitř,“ zamračil se Biggles. „Jen přitahujete jejich palbu. Když zabijete dva nebo tři, nic se nezmění. Když zabijí oni jednoho z nás, jsme na tom mnohem hůř!“

„Jen proto mě zvete dovnitř?“ ušklíbl se pohrdavě Stalhein.

„Poslyšte, Hauptmanne von Stalheine,“ řekl odměřeně Biggles. „Nikdy jsem neměl z vaší společnosti velkou radost, ale také mě nikdy nenapadlo přát si vaši smrt. Neomezují vás. Zůstaňte si tady, nebo jděte na vzduch! Jak chcete! Jděte si třeba k čertu! Pokud jsem vám však jednou dovolil sem vstoupit, budete se řídit mými rozkazy! Je to jasné?“

Stalhein cvakl podpatky a uklonil se.

Biggles se obrátil k ostatním. „Nevíme, kterými cestami sem mohou Kurdové vniknout, musíme si tedy dávat pozor na všechna místa! Von Stalhein střeží vnější vstup, Ginger má na starosti schodiště! Vy ostatní se rozhlížejte!“

Pořádek byl obnoven a zavládlo ticho. Čas plynul a konečně se na vnějších zdech a ve střílnách starobylé stavby objevil kalný a šedivý jitřní přísvit. Blížil se den. Neměli nic k jídlu, neměli co na práci a jediným vzrušujícím zvukem se staly úderý vědra o stěnu studny, když dostal Robin Hood žízeň.

„Promiňte, Bigglesworthe,“ ozval se konečně von Stalhein. „Mohu vědět, nač čekáme?“

„Těžko říci,“ ušklíbl se Biggles. „Je docela možné, že zaútočí Kurdové, je tu i malá naděje, že nás někdo vysvobodí. Jsme naživu a může se stát obojí. Dokud to jde, užívejte si života!“

Zrzek se nuceně zasmál.

„Vysvobodí?“ zeptal se Stalhein. „Jak to myslíte?“

„Myslím na své dva přátele. Znam je. Zhruba vědí, kde jsme. Ani mě tak netrápí otázka, zda sem přijdou, jako spíš to, kdy to bude.“

„Znam další otázku,“ řekl Stalhein. „Jak si vaši přátelé s tou smečkou poradí? Víte, jak to udělají?“

„Nevím. To už bude vysloveně jejich věc!“

Stalhein pokrčil rameny. Mlčel. Ticho se protahovalo. Trvalo dlouho a pak to nevydržel Ginger a přešel ke střílně. V jasném ranním světle viděl Kurdy, jak smutně prohledávají trosky.

„Nevím, co tam ještě hledají,“ řekl.

„Třeba nějakou zapomenutou láhev s pivem,“ ušklíbl se Robin Hood. „Určitě mají žízeň.“

Zrzek se zasmál a pak sebou trhl.

„Podívejte,“ vyjekl. „Něco je zase vyděsilo! Poletují stejně jako včera! I naši hlídači shánějí koně!“

Z údolí se ozval vyděšený pokřik a jakési povely. Všichni muži v sále vyskočili a tlačili se k vyhlídce. Ještě než se namačkali ke střílně, uslyšeli nový zvuk. Zaznělo táhlé a výhrůžné bzučení leteckých motorů...

„Algy!“ vykřikl Ginger. „Je tady!“

„Jesdi je to Lacey, není sám,“ houkl od vstupu von Stalhein. „Vidím šest letadel. Jsou stará, ale docela se mi líbí!“ Biggles mlčel, ale v očích mu zajiskřilo.

Potom uviděl letadla také on. Okamžitě rozeznal stroje typu Hawker Hart¹⁰, pomalované znaky iráckých vzdušných sil. Věděl, že Irák tato přestárlá letadla dosud používá, a na několik vteřin zaváhal. Mohlo jít jen o běžné cvičení. Potom se však ozval další Gingerův výkřik. Stroje se již vznášely na údolím a zrzek jako první rozeznal svist padajících pum!

„Jdou do nich!“

Letouny se snášely k zemi, vybuchly první bomby a rozštěkaly se kulomety. V záblescích ohně a v oblacích prachu viděl Ginger, jak Kurdové prchají, padají a jak se jejich koně snaží, aby doběhli ke skaliskům, která jim poskytnou poměrné bezpečí.

„Vaši přátelé se snaží,“ ozval se Stalhein. „Měli by to těžší, kdyby dole stálo jediné moderní protiletectvé dělo!“

¹⁰ Hawker Hart – dvojplášník z roku 1928. Lehký bombardér, velmi oblíbený v době mezi válkami pro dobré letové vlastnosti.

„Těžší bychom to měli hlavně my. Důležité je, že Kurdové berou nohy na ramena,“ zavrčel Biggles. „Konečně je tu Algy,“ radostně vykřikl. „Vida! Starý dobrý dragon. Už je mi to jasné. Za malou chvíli jsme z toho venku!“

Sledoval bombardéry jak obnovují formaci. Nálet skončil. Prach rozvířený výbuchy usedal a Kurdové zmizeli z údolí, jakoby se po nich slehla zem. Harty odlétaly kamsi k západu a osamělý dragon nasazoval na přistání. V té chvíli se v ústí údolí objevily tři transportní vozy vyzbrojené kulomety. Blížily se pomalu.

„Vypadá to, že válka skončila,“ řekl Biggles. „Jdeme dolů!“

„Čekám na vaše rozkazy, pane,“ ozval se Stalhein, který si domyslel, co pro něj nová situace znamená.

„Bude nejlepší, když půjdete s námi,“ usmál se Biggles. „Jak znám své přátele, budou mít s sebou cigarety. Jsem si jist, že nám někdo nabídne.“

Přešli most a proplétali se mezi skalisky. Oči všech mužů se upíraly do skal, kde se mohl skrývat nějaký zapomenutý kurdský odstřelovač. Nebyl tam.

Pak uviděli letiště, kde stál dragon, z něhož jako poslední vystupoval Algy. Na písku již stál Bertie, Marcel Brissac a muž jménem Raymond.

„Rodinný dýchánek v Kurdistánu,“ ušklíbl se Biggles. „Je to zázrak. Nikdy bych nevěřil, jak je dneska svět malý!“

Pokud Ginger žasl nad přítomností Raymonda, hleděli Algy s Bertiem na von Stalheina s vytřeštěnými očima.

„O tomhle džentlmenovi jste už slyšel stokrát, pane,“ oslovil Biggles velitele místo pozdravu. „Pokud se

však nemýlím, neměl jste ještě čest, setkat se s ním osobně.“

„Ano, máte pravdu,“ řekl Raymond a pozorně se na Stalheina zadíval. Biggles mrkl na Algyho. Stalhein totiž srazil podpatky, připažil a hluboce se před generálem uklonil. Neřekl nic.

„Válka občas sblíží i nepřátele,“ pokračoval Raymond a odkašlal si. „Bigglesworth se nemýlí. Moje materiály o panu Stalheinovi by vydaly na několik tlustých knih.“ Otočil se k Bigglesovi. „Jsem rád, že jste naživu. Měl jsem o vás obavy. Povíte mi však všechno později.“

„Bylo tu chvílemi velmi horko, pane,“ kývl Biggles a lehce se usmál. „Hrůza byla, když mi došly cigarety. Byl byste tak laskav a nabídl nám?“

Raymond vytáhl pouzdro, otevřel ho, nabídl Bigglesovi a potom natáhl ruku s pouzdem ke Stalheinovi. „Nikdy by mne nenapadlo, koho budu dnes zásobovat kuřivem,“ usmál se.

„Také jsem nic podobného nečekal, pane,“ prohlásil bez úsměvu Němec a sáhl po cigaretě. Podivné zdvořilosti skončily.

„Nehodlám se tu déle zdržovat,“ řekl rázně Raymond. „Čeká nás dost práce, mnoho věcí si musíme osvětlit. Je čas. Letíme do Bagdadu.“

KAPITOLA SEDMNÁCTÁ

VSTANOU NOVÍ TERORISTÉ?

Případ vlastně skončil. Marcel Brissac si potvrdil oprávněnost svého podezření a Biggles se svými přáteli odhalil nesmírně nebezpečné spiknutí. Ověřování souvislostí trvalo ještě mnoho dní, ale nikdo nedokázal dospět k přesným závěrům. Ani jeden z organizátorů teroristických akcí nepromluvil, všichni byli mrtvi! Opravdu všichni?

Nebylo jasné ani to, kdo nejvíc přispěl k likvidaci bandy. Byl to Biggles a jeho přátelé? Nebyl to náhodou Lindsay? A co třeba Kurdové? Jak by případ skončil bez jejich zásahu? Biggles byl přesvědčen, že rozhodla již smrt Klutze, který byl nepochybně mozkiem celého gangu. Ke konci tajné letky přispěl i pilot Klein, jehož nekázeň a bláznovství rozložily morálku ostatních. Kdyby vládla na základně pevná disciplína, Kurdové by zaplatili své vítězství mnohem draž, nebo by se základny nezmocnili vůbec.

Na druhé straně by to neměli tak lehké sami teroristé, kdyby francouzské stráže neumožnily svým lajdáctvím Vossovi přístup k vojenským letadlům. Obě strany se prostě dopouštěly osudných chyb! Jasně bylo pouze to, že výbor strůjců válek skončil smrtí mužů, kteří vražedný podnik financovali, aby z něj těžili.

Závěrečnou fázi případu vyřešil Raymond zcela jednoduše. Když dragon zakroužil nad doutnajícími troskami v údolí, přirozeně se domníval, že nepřežili ani teroristé, ani jejich odpůrci. Nařídil odlet do Mosulu, kde

oznánil úřadům kurdský útok a zdůraznil svůj osobní zájem na objasnění.

Ukázalo se, že irácké úřady měly dostatek zpráv o přítomnosti lidí v Tatarském údolí. Z jejich informací však vyplývalo, že se tam usídlila společnost, pátrající po nových zdrojích ropy! Zařídil to důvtipný Klutz, jenž dokonce obstaral i naftařskou licenci.

Z Raymondova podnětu putovala z Mosulu depeše do Bagdadu, kde překvapivě rychle rozhodli o vyslání trestné výpravy. O skutečném smyslu provizorního letiště v údolí neměla irácká vláda nejmenší tušení a Raymond netrval na vyšetřování. Ujistil úředníky, že by nemělo smysl, když na místě najdou pouze mrtvé Kurdy a gangstery. Když se pak s ostatními vracel, očekával, že v Tatarském údolí narazí na mrtvolu Bigglese a Gingera. Nečekal, že by mohli přežít!

Dragon přistál na bagdaském letišti a v tamním hotelu *Maude* proběhlo jednání o osudu von Stalheina a tří mužů, kteří přežili masakr. Trvalo dost dlouho, než Biggles přesvědčil Raymonda, že von Stalhein je výjimečně nevinný.

„Vůbec do teroristických akcí nezasáhl!“ řekl závěrem.

„Protože neměl čas,“ ušklíbl se Raymond.

„S tím souhlasím,“ řekl Biggles. „To je právě naše smůla. Snad si nemyslíte, že bych ho jinak hájil?“

„Dobře. A co ti tři?“

„To je horší,“ vzdychl Biggles. „Překvapil mne ten mladý vousáč, jemuž Ginger říkal Robin Hood. V pevnosti se choval jako slušný člověk. O dalších se nemohu vyjádřit. Oba jen poslouchali Stalheina.“

„Máme proti nim nějaké důkazy?“

„Žádné, pane. Všichni tři dělali mechaniky.“

„Má podle vás smysl zahajovat vyšetřování?“

„Jedinými svědky jsme my a oni. Lotři, kteří rozhodovali, jsou mrtví. Nemyslím, že bychom těm třem dokázali jiný zločin, než dezerci z Cizinecké legie.“

Raymond se dlouze zamyslel. Věděl, že nemá smysl otevírat proces, který nebude nikdy plně vyjasněn. Navíc měla celá věc řadu nepříjemných vazeb a souvislostí. K útokům teroristů došlo v několika státech a účastnili se jich lidé různých národností. Nedalo se vyloučit, že by do případu vstoupili politikové, což bylo přesně to, oč Raymond nestál.

„Necháme psa spát,“ zavrčel konečně. „Tím spíše, když víme, že je mrtev!“

„Pustíme je všechny?“ zeptal se Biggles.

Raymond kývl. Tvářil se přitom dost znechuceně.

„Ať ani nešlápnu na francouzské území!“ ozval se dosud mlčící Marcel. „Pokud bychom je chytili, půjdou do basy za zběhnutí!“

Jiný osud potkal lotry ze severní Afriky, Voudrona a Rabana. Jejich účast na dezercích z Legie byla jednoznačná a průkazná. Našlo se pro ni dost svědků a nechyběly ani důkazy o krádeži letadel. Našli se také svědci o styku Vosse s oběma padouchy a jeho mrtvé tělo v kokpitu bregueta se stalo závěrečným důkazem. Krásné pokoje ve vile *Mimosa* zůstaly prázdné. Naopak se zvýšil stav vězňů v jednom trestném táboře s velmi špatnou pověstí.

Tři vraždy v hotelu Continental egyptská policie nedokázala objasnit. Případ byl pro naprostý nedostatek důkazů uzavřen a závěrečný protokol končil předpokladem, že vraždy spáchal zloděj, který byl

přistižen při činu a zbavil se nepohodlných svědků tím nejjednodušším způsobem – vraždou. Osamělý střelec Lindsay zmizel, jakoby se propadl do země. Biggles ho již nikdy nespatřil a nikdy již o něm neslyšel.

Ginger tiše skřípal zuby, když došlo na závěrečný rozhovor s von Stalheinem. Raymondovo rozhodnutí prostě nechápal.

„Jste volný,“ řekl Němci Biggles.

„Skutečně?“

„Můžete jít kam se vám zamane, ale docela by mne zajímalo, kam to bude,“ zeptal se Biggles.

Stalhein se na vteřinu zarazil. Velkorysost jeho přemožitelů mu jaksi nešla do hlavy. „Pokud to myslíte vážně, jdu,“ řekl pak.

„Na něco jsem se vás ptal. Můžete s námi letět do Káhiry.“

„Díky,“ řekl Stalhein a tváří mu přelétl chladný úsměv. „Sám nevím, kam se vydám a vás nehodlám obtěžovat.“ Srazil podpatky, lehce se uklonil, otočil se a s hrdě vztyčenou hlavou vyšel na ulici. Vmísil se do hustého davu tak rychle, že když se po něm Biggles užasle rozhlédl, nabyl dojmu, že se rozplynul v horkém bagdádském vzduchu.

„K čertu,“ zavrčel Ginger.

„Podivný chlapík,“ svažtil obočí Raymond. „Ani bych se moc nedivil, kdyby odtud vyrazil rovnou k dalšímu semeništi lotrů.“

„Nepochybuji o tom, pane,“ řekl Biggles. „Ale teroristé to už asi nebudou. On je spíš voják než vrah.“

„Je to tak velký rozdíl? Vy byste to měl vědět. Vy s ním máte zkušenosti.“

„Jak tohle můžeš říci, Biggles?“ vzdychl zrzek.

„Jen jeden z celé té bandy se opravdu choval jako terorista,“ řekl Biggles. „Mám obavy, že takových jako byl on, se brzy vynoří víc.“

„Koho tím myslíš?“ užasl Ginger.

„Toho, který nám nakonec nejvíc pomohl,“ stiskl rty Biggles. „Ačkoli se postavil na naši stranu, projevil se jako fanatik a chladnokrevný vrah. Mám strach, že takových bláznů bude stále přibývat.“

„Ty myslíš Lindsaye?“ vyhrkl Ginger.

„Je štěstí,“ kývl Biggles, „že už svou slepou nenávist vybil.“

„Budou přibývat?“ řekl Raymond a změřil Bigglese zkoumavým pohledem. „Pojďme! Bylo by zlé, kdybyste měl pravdu. Doporučuji vám, Bigglesworthe, abyste se držel toho co umíte, a nehrál si na vědmu!“

V Bigglesově sbírce, kam ukládal suvenýry ze svých cest a dobrodružství, je možno ještě dnes najít malý odznak ve tvaru orientální lampy, označený číslem 123. Podle Gingerových slov byl první věcí, která jim pomohla osvětlit nejasnou stopu...

PŘIPRAVUJEME: BIGGLES A PODIVNÁ VÁLKA

OBSAH

Past na krysu
Písek a prach
Bar Pigale
Něco na tom bude
Seržant Voudron má měkké srdce
Dezerce jako po másle
Smrt ve vzduchu
Příběh vyprávěný prstenem
Aladinova lampa
Boj osamělého střelce
Stále na východ
Tatarské údolí
Bezejmenný hrad
Jako lavina z hor
Algy osedlal draka
Podivní spojenci
Vstanou noví teroristé?

WILLIAM EARL JOHNS

BIGGLES A TERORISTÉ

z anglického originálu BIGGLES FOREIGN
LEGIONNAIRE

Edice Hrdinové vzdušných bitev 25

Obálka Petr Barč s použitím motivu Zdeňka Buriana

Ilustrace v textu Petr Barč

Překlad Milan Hausner

Úprava překladu Mikuláš Moravec

Vydalo nakladatelství Toužimský & Moravec

Pod lázní 12, 140 00 Praha 4

jako svou 662. (92.) publikaci

Vytiskly Těšínské papírny, spol. s r. o.,

Český Těšín, Střelniční 54

ISBN 80-85773-67-8